

LINDA CAJIO

PRINȚUL REBEL

Editura: **MIRON**

CAPITOLUL 1

Emily Cooper privi uluită la mitraliera care-i țintea spatele.

— Peraco înseamnă un chilipir în această perioadă a anului, murmură ea șoptit, ridicându-și încet mâinile cu gestul binecunoscut: „*Tu ai arma în mână, nu eu*”. E ultima dată când mai ascult de agenția de turism. Situată între Grecia și Turcia.

Peraco avea mult soare, avea din plin Marea Egee, de albastrul cerului, avea o grămadă de jucători bogați la cazino, prețuri scăzute și promisiuni incitante.

Punem pariu? se gândea Emily, încercând să-și înghită nodul rece de frică.

Comandantul armatei din Peraco, generalul Florian Kiros, se revoltase îndată ce sora sa moștenise coroana, izolase granițele și litoralul într-o acțiune atât de rapidă, încât toată lumea încă se mai mira cum de fusese posibil. Acum populația se răscula, fie pentru, fie împotriva generalului, iar în capitala Seriat, domnea haosul. În lumina lunii, Emily putu să vadă că bărbatul din fața ei era tânăr, de-abia dacă puteai să-l consideri adult, ceea ce făcea ca situația ei să fie și mai periculoasă. Tinerii intrau în panică mai repede decât adulții, mai ales când turiștii nesăbuiți, ca de exemplu ea, se rătăceau printre ei. Ce modalitate găsisese să-și revină după o căsătorie ratată și o logodnă desfăcută. Data viitoare ar face mai bine să citească o carte bună.

Tânărul strigă încet înspre aleea întunecată din spatele lui. Era evident că mai erau și alții cu el. Exact ce-i trebuia ei acum, întrunirea unui grup.

— Sunt americană, îi șopti ea, sperând că înțelege englezește. El își îndrepta arma spre ea cu un gest ce nu putea fi confundat.

— În regulă, nu sunt americană, spuse, ridicându-și mâinile mai sus.

— Așa pari, se auzi o șoaptă gravă venind dinspre marginea aleii. Fu însoțită de apariția unui bărbat, de data aceasta, unul adevărat. Când păși în bătaia lunii, ea realizează că era înalt, brunet, în jur

de treizeci de ani. Destul de apropiat de vârsta de mijloc, constată ea bucuroasă. La fel ca cel tânăr, nu purta uniformă, doar blugi cu jachetă. Alături de el se mai aflau încă alți câțiva bărbați. Ea putea să perceapă valurile de suspiciune care emanau dinspre ei. Nu se afla încă în afara pădurii.

Și totuși, vocea bărbatului semăna perfect cu cea a unui component obișnuit al ligii unui colegiu american. De fapt, dacă ea n-ar fi fost așa de speriată, l-ar fi apreciat mai mult.

— Slavă Domnului, spuse, deși nu-și coborî brațele. Încercam să ajung la ambasada americană și m-am rătăcit.

— Stanni? îl întreabă el pe cel cu mitraliera, ignorând-o complet.

— Am găsit-o stând aici. El ridică puțin țeava, nu destul însă ca Emily să se relaxeze.

— Vă rog, își permise unul dintre bărbați. Trebuie să plecăm, alteță.

Toți ceilalți îl apostrofară să tacă. Bietul de el, părea disperat și se corectă imediat.

— Ah... Alex. Dar era prea târziu. Emily se uita cu uimire la bărbatul înalt și brunet.

Alteță? Era o „alteță”?

— Cel fel de Alteță sunteți? întreabă ea copleșită de o curiozitate de nestăpânit.

Sunteți prinț? Sunteți rege? Și de unde aveți accentul acesta? De la Harvard?

Ceilalți bărbați izbucniră într-o sporovăială pe care ea n-o înțelegea. Toți gesticulau, arătând spre ea de parcă îi apăruse un al doilea cap. Emily simți că făcuse o imprudență.

— De ce n-ai stat frumușel și în siguranță la hotel? o întreabă în cele din urmă „alteța” cu numele de Alex. Privea în lături cu furie.

— Pentru că n-aveam de unde să știu că voi fi prinsă și târâtă Dumnezeu știe unde, șuierea ei. Hei, poți fi chiar și alteța de Jipip-ul din răsărit și tot îți promit să nu spun nimănui. Îi arătă cu capul spre cel pe care-l chema Stanni. N-ar putea acum să lase pușca jos?

— Au prins turiști? se interesă Alex, ignorându-i întrebarea. Ea făcu din nou semn cu capul.

— Au prins la Colonnade. Eu am reușit să scap pe scara de

serviciu, împreună cu încă câțiva, apoi ne-am despărțit, încercând să ajungem la ambasadă. Dacă măcar voi ați putea să-mi indicați drumul...

— Florian trebuie să fi fost nebun să captureze turiști, le spuse el celorlalți, ce arătau severi pe când îi aprobau spusele. *Părea în termeni foarte apropiați cu responsabilul acestui fiasco* se gândi Emily. Ajungând la concluzia că prima ei prioritate era să scape de această situație, își agită mâinile pe care și le ținea încă ridicate.

— Acum că ați aflat că sunt o bună și normală americană... n-aș putea să le lași jos și să-mi arătați drumul spre ambasadă?

Bărbatul nu-i răspunse. Ba mai mult, constată cu răceală:

— Asta nu-i doar o hoinăreală prin parc. Cum ai reușit să ajungi așa de departe, fără să ai necazuri?

— Nu știu, răspunse ea. Avea senzația clară că se afla la un interogatoriu. Ori de câte ori auzeam ceva, mă ascundeam... cam la fiecare trei secunde.

Grupul mic de turiști din care făcea și ea parte, plecase de la hotel și nimerise drept într-o răzmeriță de amploare. Toți se împrăstiaseră, ea însă o luase într-o direcție greșită. Colindase pe străzi lăturalnice în speranța că va răzbi singură până la ambasadă. Faptul că reușise să evite pericolele, era un miracol.

— Ascultă, începu ea cu ochii la pușcă. Starea ei de frică se preschimbase într-o vagă precauție. Sunt doar o educatoare la o grădiniță din Warminster, statul Pennsylvania, mă simt obosită, speriată și pierdută. Tot ce vreau este să-mi las mâinile jos și să ajung la ambasadă, O.K?

— Unde se află statuia Libertății? Întrebă cu un puternic accent englezesc, un individ din grup.

— În orașul New York, răspunse ea ascultătoare. Brațele începuseră să o doară, așa că ar fi acceptat orice numai ca să-i mulțumească pe acești oameni.

— Cine locuiește la Hollywood? o întrebă un altul.

— Ah... Se întreba cu disperare cine să fie cel la care se gândea omul.

Stele de cinema?

— Clint Eastwood, spuse omul triumfător.

— El stă de fapt în Carmel, îl corectă ea. Bărbatul se încruntă amenințător.

— Hollywood!

— Hollywood, se grăi ea să aprobe.

— Cine a ieșit câștigător la seriale? Întrebă primul.

— De unde naiba să știu? răspunse ea printre dinți. Bărbatul murmură ceva nedeslușit.

— Se poate ușor verifica povestea ei, spuse Alex. Să-ți vedem pașaportul.

— Eu... îngăimă Emily. Avea sentimentul că lui nu o să-i placă ce urma ea să spună.

L-am pierdut odată cu portofelul. Am mai rămas doar cu sacoșa.

Își întoarse arătătorul mâinii ridicate, indicând geanta de voiaj de la picioarele ei.

— Nu ai pașaport? Înfățișarea îi deveni amenințătoare. Cum poți să nu ai pașaport?

— Ei, eu...

— Alt... Alex, te rog. Trebuie să plecăm în această clipă! Îl îndemnă cel care-i pusese întrebările despre America. Las-o și să mergem.

— Cosmo are dreptate, spuse și tânărul Stanni. Trebuie să plecăm... dar trebuie să luăm și femeia cu noi. Știe prea multe. Emily se întoarse stupefiată spre el.

— Nu știu nimic și nu merg nicăieri cu nimeni! Din cealaltă parte a străzii se apropia larma. Oamenii se ascundeau în fugă, strigau și spărgeau geamurile.

Jepp-uri pline de soldați apărură scrâșnind, gata să intervină asupra răsculaților.

— Ascundeți-vă! răcni Alex, apoi o apucă de braț și o târî în jos pe alee, alături de ceilalți. Ea se poticni de geanta de voiaj și și-o culese repede de jos, nepermițându-și să piardă singurul ei obiect în acest infern dezlănțuit.

Fugeau cu toții, într-un ritm cadențat pe piatra de pavaj. În auzul îngrozit al lui Emily, zgomotul acesta părea mai teribil decât cel al unei mitraliere. Ajunseră la un gard înalt de lemn și oamenii se buluciră peste el. Alex o prinse cu o mână pe la spate și o împinse

deasupra. Emily țipă ascutit, de surprindere și de indignare, apoi se prinse de colțurile scândurilor și se aruncă de partea cealaltă.

Căzu pe pământ, lovindu-se de niște lăzi de gunoi, din apropiere. Îl văzu cu coada ochiului pe Alex cum sare gardul fără efort.

Minunat, se gândi ea. Se afla alături de un adept al lui Schwarzenegger.

— Haide! El o ridică repede în picioare înainte ca ea să-și dea seama. Nu se așteptase la asta. Se poticnea mergând și singurul lucru ce o ținea în picioare era mâna lui de fier pe brațul ei. Se furișară prin colțuri înspre capătul aleii, menținându-se tot timpul în umbră, până când o apucă amețeala. Nici pe departe să realizeze unde se află. Stanni îi strigă ceva lui Alex în limba lor. Acesta îi răspunse scurt. Tot ceea ce cunoștea Emily în limba celor din Peraco era să întrebe unde era baia sau biblioteca; însă n-avea nevoie de translator, ca să-și dea seama că discuția lor o privea pe ea. Respira convulsiv, inspirând aer, în încercarea disperată de a-și alimenta cu oxigen plămânii dureroși. Nu mai putea să fugă prea mult și dacă nu mai putea să fugă... Alex o târî spre o intrare.

— Patrula, șopti el. Auzi scrâșnetul unui jepp și el o trase pe după o ușă, într-un hol întunecos. După ce jepp-ul trecu fără să se oprească, ea observă că se aflau în vestibulul unei locuințe. Mai observă că Alex o lipise de perete, apăsând-o protector cu propriul trup. Se lipise de ea cu fiecare părticică a trupului, piept lângă piept, sold lângă sold, coapsă lângă coapsă. Era mai subțire decât și-l închipuise. Îi ținea brațele în lături și nasul îi era îngropat în umărul lui. Mirosul lui bărbătesc îi invada simțurile.

— Cel puțin n-ai țipat, îi vorbi el la ureche. Ea își ridică bărbia, sperând să inhaleze aerul în locul mirosului incitant al virilității bărbatului.

— De ce-aș fi țipat?

— Să le atragi atenția asupra noastră. Imediat se înfurie și-l împinse.

— La naiba, doar nu sunt spioană! Par un fel de James Bond? El zâmbi.

— De fapt, arăți mai mult ca o caracatiță... îl calcă pe picior.

— Au! exclamă el și-i dădu drumul imediat. De ce-ai făcut-o? Ea

surâse.

— Pentru satisfacția mea. Ușa fu împinsă larg. Înghețară amândoi. În cadrul ei se profila silueta unui bărbat.

— Alex? Chemarea în șoaptă era a lui Stanni. El păși înăuntru.

— Alex?

— Sunt aici, răspunse moale Alex. Mai apărură și alte siluete în ușă, intrând apoi înăuntru. Se grupau protector în jurul lui Alex. Ea nu aflase încă cine era el, dar un lucru era evident: acești oameni îl considerau prețios, judecând după comentariul său anterior, era un oponent al loviturii generalului Kiro. În niciun caz nu era genul de tip de care să-și dorească să se lege, oricât de bine ar fi arătat.

— Ei bine băieți, ne-am distrat, le spuse ea cu un zâmbet larg. Acum mă voi îndrepta spre ambasadă...

— Aș fi vrut să poți face asta, zise Alex. Mi-e teamă însă că va trebui să stai cu noi.

Este clar că străzile nu sunt sigure...

— Oh, nu, nu vreau, protestă ea, dându-se înapoi. El pufni exasperat.

— Crede-mă, nu-mi doresc nici eu să fiu legat de tine, dar nu avem încotro. Va trebui să vii cu noi.

— Nu știu cine ești și nici nu-mi pasă. Nicio persoană, oricât de impunătoare, nu o va putea împiedica să caute ceea ce a stabilit deja. Trebuie să ajung la ambasadă.

— Nu poți. Emily se cam săturase de această situație. Era cetățean american și-și cunoștea drepturile.

— Sunt americană și-mi cunosc drepturile. Nu pot merge.

— Așa este, nu poți, șuieră Alex. Măcar de atâta lucru ar trebui să-ți dai seama, ar trebui să fii idioată să nu vezi că eu nu sunt ca un american de rând. Nu te pot lăsa să te plimbi încolo și înapoi cu această informație. Și ceea ce este mai important, în jumătate din oraș este răzmeriță. Pur și simplu nu e bine pentru tine să circuli singură. Dacă ți-am spus că nu poți pleca singură în seara asta, înseamnă că nu poți. Se uita la el cu gura căscată și cu mintea goală. Îi vorbise cu autoritatea unui stăpân de domeniu. Cu siguranță că ceilalți așa îl considerau, pentru că acum se strânseseră în jurul ei, tăindu-i orice șansă de scăpare.

— Hai s-o ștergem în liniște, spuse Alex. Toți o porniră în tăcere, inclusiv Emily Cooper, turista rătăcită. Alex Kiros bătu de patru ori până când ușa se deschise cu zgomot. Fusesse suficient.

— Repede! vorbi Tuno, întinzându-se și trăgându-l pe Alex înăuntru. Ceilalți se îngrămădiră în spatele lui, iar ușa se închise peste întunericul de afară. Bătrânul îl cuprinse în brațe, plângând pe umărul lui Alex. Acesta îl îmbrățișa la rândul său, bucuros că mai vârstnicul său partizan se afla în siguranță, în ciuda haosului.

— Și mătușa? îl întrebă în peraconă.

— Alteța sa regală a plecat în siguranță, spuse Tuno. Alex oftă ușurat. El nu mai fusese la palat de două zile, nu putuse să se apropie de el nicidecum. Nu-i venea să creadă că acum, el și oamenii lui reușiseră acest lucru.

— Ce mizerie, continuă Tuno. În oraș domnește haosul, curentul electric este oprit, iar unchiul vostru este din ce în ce mai agresiv. Nu cred că lucrurile ar putea să se mai înrăutățească, însă probabil că se vor înrăutăți. Alex se uită în jur, la încăperea luminată doar de lumânări. Nu-și dăduse seama că fusese întrerupt curentul electric. Știrea era îngrijorătoare.

— Cine este? întrebă Tuno, dând cu ochii de proaspăta lor însoțitoare. Femeia stătea în picioare, sprijinindu-se cu spatele de ușa de la intrare, de parcă încerca să treacă prin lemn și să iasă afară.

— O turistă americană, peste care am dat, spuse Alex, întorcându-se s-o privească.

Trăsăturile îi erau luminate de lumânările de pe masa de lângă ușă. Pielea îi era ușor arămie de parcă se expusese peste măsură la soarele de pe plajele din Peraco. Ochii ei cenușii erau mari și neliniștiți, imprimându-i o expresie speriată.

Părul ei castaniu, lung până la umeri, era prins la spate într-o imitație de coadă de cal, cu şuvițe rebele atârându-i de o parte și de alta a feței. Era înaltă și subțire, îmbrăcată în blugi și un tricou subțire, marinăresc, ce se mula plăcut pe bustul ei ferm. *Nu era frumoasă, se gândi Alex, dar într-un fel era o figură pe care n-o uitai.* Avea cu certitudine înfățișarea obișnuită a tinerei americane dintr-un mic orașel. Nu locuise degeaba în America mai mult de cincisprezece ani, ca să nu recunoască această imagine. Ea părea mai ales speriată de

moarte.

Bineînțeles că nu o condamna, dar nici lui nu-i convenea faptul că era legat de o turistă răătăcită. Măcar dacă lui Cosmo nu i-ar fi scăpat expresia greșită...

— Bineînțeles că și ea este oaspetele meu, spuse Tuno, distrăgându-i atenția.

Bătrânul se înclină elegant spre ea și-i întinse mâna.

— Mă numesc Tuno, se recomandă el în engleză. Mă tem că nu vă putem trata așa cum am fi dorit, dar vă putem oferi mâncare și un acoperiș. Femeia îi zâmbi nesigură și-i dădu mâna.

— Îmi oferiți un festin și un palat. Tuno râse.

— Au fost vremuri când aș fi putut. Sunteți amabilă cu un văduv bătrân.

Tuno o conduse într-o încăpere din partea stângă a casei, situată la parter. Alex o urmări cu privirea, luptându-se cu sentimente contradictorii: s-o lase să plece, așa cum dorea ea, sau să o protejeze de turbulența politică ce bântuia prin Seriat.

Oamenii care-l însoțiseră se agitau neliniștiți.

— Trebuie să mergem la familiile noastre, îi spuse Cosmo. Alex încuviință din cap, știind că erau îngrijorați. Le strânse mâinile, mulțumindu-le că au riscat mult ca să-l vadă nevătămat. Stanni își dădu jos de pe umăr arma pe care o găsisese și i-o întinse lui Alex, care-i zâmbi. Părea mult mai periculoasă decât era de fapt, fără gloanțe. Tânărul fusese trimis de mătușa Julia ca să-i anunțe că unchiul Florian aduna toți membrii familiei, chiar și pe cei îndepărtați și necunoscuți, cum era el, pentru o „demonstrație publică de sprijin” la încoronarea sa. Tot timpul de atunci, Stanni se dovedise lucid, cu sânge rece, de neînlocuit. Alex îl strânse bărbătește în brațe.

— Mă întorc dacă aflu ceva, îi promise Stanni.

— Așa să faci, spuse Alex. Populația se răsculase în sprijinul Juliei, care era desemnată moștenitoarea tronului și se opunea celor care-l susțineau pe Florian, cel mai în vârstă dinspre partea bărbătească. Alex nu-și dorea decât să se termine odată cu tot acest infern. Clătină din cap. Ce moment își găsisese să vină acasă ca să-și deschidă o sucursală a întreprinderii sale de computere. Ar fi fost bine dacă ar fi acordat mai multă atenție zvonurilor care au apărut după ce

a murit bunicul său, prințul moștenitor, acum o lună și ceva, dar nu și-a închipuit niciodată că Florian ar fi atât de nebun. Cine și-ar fi închipuit?

Tatăl lui Florian, bunicul lui Alex, colecționa ceasuri stricate, nu pentru a le repara, ci doar ca să le aibă. Tatăl lui Alex avea oroare de orice fel de muncă și făcea literalmente alergie ori de câte ori trebuia să discute investițiile sale cu bancherul. Chiar și Julia, moștenitoarea desemnată, sora lui Florian, prefera să doarmă cu copoi ei irlandezi, bineînțeles în mod cu totul inocent, decât să stea cu soțul ei. Diversii veri ai lui Alex aveau câte o ciudățenie, începând cu creșterea șerpilor și mergând până la prelucrarea fontei. Cât despre el, muncea din greu, pentru a-și câștiga existența zilnică, în mod normal, încă îl mai amuza faptul că familia îl considera ȋicnit. Alex încuie ușa după ce plecă și ultimul om.

Stomacul îi dădu de știre că hrana fusese doar o părere sau lipsise complet în ultima vreme. Își aduse aminte că și noua lui companioană fusese tot pe drumuri.

Poate că ar vrea să mănânce ceva și, în plus, un pic de ospitalitate din partea lui ar putea șterge lucrurile întâmplare anterior.

La bucătărie, aranja pe o tavă niște brânză și fructe, împreună cu o sticlă cu vin.

Nu voia să ia prea mult din mâncarea lui Tuno, deoarece era posibil ca aprovizionarea cu alimente să devină o problemă, în cazul în care lovitura de stat continua. Când intră în dormitor, îl găsi pe Tuno singur.

— Ce naiba! Unde este? Alex trânti tava pe pat și se îndreptă spre fereastra acoperită. De ce nu m-ai chemat? Ea știe cine sunt...

— E în baie, spuse Tuno. Calmează-te, băiete.

— Cine știe cât mai trebuie să dureze calmul ăsta? murmură Alex.

— Tu în niciun caz. Păstrează-ți cumpătul. Tuno îi aruncă o privire severă. Am discutat cu ea și mi-a spus că ai reținut-o cu forța.

— Ei, începu Alex, trecându-și degetele prin păr și întrebându-se cum să-i explice acest lucru fostului majordom al palatului. Tuno nu l-a lăsat niciodată să facă ceva greșit când era mai mic. Într-un fel, cred că așa a fost. Era răzmeriță pe stradă și noi fugeam... și am luat-o cu noi.

— Pentru că știe cine ești, iar tu nu vrei să te găsească unchiul tău, concluziona Tuno.

— Ei... Așa este. Dar nu prea știe exact cine sunt. Oricum, nu prea este sigur pentru nimeni pe afară, mai ales pentru o turistă singură. Am s-o duc la ambasadă, mâine dimineață, când este mai sigur. Alex își strânse buzele și spuse inexpressiv:

— Mă țin deoparte, Tuno. Eu am venit doar ca să deschid o sucursală a companiei mele de computere. Familia n-are decât să se dedea la excesele și certurile ei. Fac asta de ani de zile. Niciodată nu mi-au plăcut intrigile, știi asta. Tot ce vreau este să ies din asta și să mă întorc acasă, în S.U.A. Tuno se încruntă.

— Numirea ei ca urmașă constituie singurul drept rămas prințului moștenitor.

Bunicul tău a profitat de acest lucru ca să rupă tradiția cu desemnarea fiului mai mare și a numit-o în schimb, ca succesoare pe Julia, copilul cel mai mare. Eu zic că a fost un lucru înțelept. Florian a fost întotdeauna un tip brutal, prea brutal.

L-am prins odată lovind cu piciorul o santinelă de la intrarea principală, ca să nu mai poată sta în poziție de drepti. Și atunci avea doar trei ani! Acum uită-te ce a făcut! E o ofensă adusă lumii, Alex.

— Eu nu doresc decât să mă întorc în S.U.A., Tuno. Acolo unde mă simt acasă, adăugă Alex cu încăpățănare. Mi-am dus viața acolo încă din colegiu.

— Atunci de ce nu te-ai dus să te prezinți lui Florian? Întrebă Tuno. Ce-ți pasă cine este încoronat? Nu trebuie să faci altceva, decât să pozezi în imaginea cerută, de supporter al unchiului tău, și el te va lăsa să te pleci acasă. O să fie încântat să te vadă plecat. Ușa de la baie se deschise mai înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă lui Tuno.

— Mulțumesc Tuno, spuse femeia în timp ce înainta spre dormitor. Mi s-a părut într-un fel romantic să mă spăl la lumina lumânării. Tuno râse.

— Data viitoare când o să mai fac curte unei femei, o să țin minte asta.

Alex observă că-și pieptănase părul și părea mai curată pe față. O față care era mai remarcabilă decât la prima vedere, deși ochii-i sclipeau de parcă ar fi plâns.

Deveni conștient de propria lui nevoie de a se spăla. Stătuse timp de două zile ținut în biroul său, modificând și codificând înregistrările guvernamentale pe care le avea compania sa. Când să fi avut timp pentru plăcerile confortului?

— Uite ce ți-a adus Alex al meu, spuse Tuno arătându-i tava. Jumătate din conținut alunecase din tavă pe pat, când o trântise Alex. Ea se repezi asupra mâncării. Luă un măr și o pară, mușcând când dintr-un fruct când din celălalt.

— Doamne, ce bune sunt, mormăi ea cu gura plină.

— De ce n-ai scos și niște carne? Întrebă Tuno, încruntându-se la Alex.

— Nu ai prea mult, spuse Alex, luând cel de-al doilea măr. Trebuie să păstrezi pentru tine, Tuno. Alimentele vor fi greu de găsit dacă mai continuă situația asta.

— Aiurea. Încă o zi și carnea se va strica, dacă nu am frigider. Trebuie să se schimbe ceva, nu-ți face griji.

— Vezi să n-o iei prea ușor, ca domnul Micawber, îl avertiză Alex.

— Chiar că sunt bune. Cu adevărat, aprecie femeia. Mai ales după biscuiții de la hotel și fursecurile vechi pe care le-am mai avut în geanta mea de voiaj.

— Îngrozitor. Insist să mâncați ca lumea. Tuno ieși cu pași mari din încăpere.

Rămas singur cu femeia, Alex se hotărî să obțină răspunsuri la niște întrebări.

— Cum te numești? Ea încremeni și expresia de neliniște îi apără din nou. N-ai de ce să te temi, adăugă el exasperat. Nu sunt un câpcăun. Sunt un om ca și tine. Și eu vreau să ajung acasă. Își dădu seama că devenise din ce în ce mai liber față de ea. Sunt Alex Kiros. Ea ridică din sprâncene, apoi adăugă:

— Emily Cooper.

— Emily Cooper, repetă el, ca să vadă cum sună. Suna atât de american, încât era sigur că tatăl ei trebuie să fi fost sportiv. De ce ai ales Peraco pentru vacanță?

— Pentru că am ascultat de un reprezentant idiot de la o agenție de voiaj, răspunse cu ochii la fructele din mână. Le puse jos. Pentru că

am un buget restrâns și-mi doream o detașare completă, chiar dacă la capătul pământului. Peraco mi s-a părut locul ideal. Surâse trist. Din nou îl cuprinse straniul impuls de a o proteja. Cum stătea privind-o, atmosfera deveni încărcată de o tensiune ce părea să-i atragă spre ea, în ciuda faptului că niciunul din ei nu se mișcase. În timp ce privirea lui îi transmitea dorința, deveni tot mai conștient că se aflau singuri în încăpere. Era atât de detașată de tot ce se întâmpla, ca o oază de refugiu în deșert. Îi evoca soarele dogoritor, băuturile răcoritoare, conversațiile ușoare și surâsurile cu subînțelesuri. Se întinse și-i atinse obrazul, fiind fermecat imediat de pielea ei catifelată. Ochii i se lărgiră, ferindu-și fața. El își retrase mâna, șocat de irezistibilul impuls de a o atinge. Oare ce avea de-i provoca lui o astfel de reacție? Mai ales una atât de puternică. N-avea nicio rațiune, de fapt nimic nu mai avea niciun sens.

— Lumea n-o să stea în loc pentru asta, spuse el.

— Lumea n-a stat în loc nici pentru Hitler, dar a fost nevoie de ani de zile ca să scape de el. Ideea era alarmantă.

— Ești într-adevăr un membru al familiei regale? îl întrebă, curiozitatea citindu-i-se în privire. Ridică din umeri. Știa și așa destule, așa că restul nu mai conta.

— Sunt unul foarte îndepărtat. Sunt fiul cel mai mic al fiului cel mai mic.

— Seamănă cu Sindbad. Ai și un titlu?

— De fapt, sunt prinț. Dar nu-l întrebuițez. Mă face să mă simt ca un câine polițist. Îmi ajunge doar Alex. Ea clătină din cap.

— Am crezut că ești american.

— Am dublă cetățenie. Am stat în S.U.A. de când am intrat la Princeton.

— E pe aproape. El chicoti, savurându-i gluma.

— Cred.

— Și atunci de ce atâta mascaradă? Dacă este atât de clar că nu moștenești coroana, de ce atâta secret? De ce m-ați răpit așa?

— Eu nu te-am răpit, o corectă el. Nu erai în siguranță, așa că pur și simplu te-am luat cu mine.

— Crezi că poți să mă protestezi, murmură ea, destul de tare ca el să audă.

Ascultă, dacă unchiul meu află unde sunt, se va folosi într-un fel de mine. Nu pot să-i permit să știe unde sunt.

— Promit că n-o să-i spun. De ce nu mă crezi? El nu-i răspunse.

Rămaseră tăcuți un moment, apoi ea spuse cu glas slab:

— Tuno spune că în tot orașul este răzmeriță. El încuviință din cap.

— Pe moment sunt soluția cea mai bună, Emily Cooper. Sincer îți spun.

— Nu, spuse ea cu un ton brusc ascuțit. N-am să rămân aici. Trebuie să plec chiar acum. Părinții mei vor fi așa de îngrijorați, frații mei... elevii mei. Oficialii grădinițelor nu tratează cu profesorii care dispar.

— Va trebui să rămâi peste noapte, vorbi el cu fermitate, decis s-o convingă. O făcea pentru propria ei siguranță, bineînțeles. Dar în sinea lui, Alex era destul de sincer să recunoască că nu voia să piardă șansa de a petrece fie chiar și o seară cu această femeie.

— Ce se întâmplă cu familia ta din S.U.A? Întrebă ea. Nu dorești să te întorci la ei?

— Nu am. Fosta soție nu contează. Familia mea este aici.

— Oh! Ea clătină din cap. Tuno.

— Tuno este un vechi prieten. Părinții mei sunt acum la Paris, lucru pentru care sunt deplin recunoscător.

— Ei bine, nu mă pot opune prietenilor tăi, spuse ea luându-și geanta de voiaj.

— Nu fi proastă. Se repezi să-i blocheze drumul spre ușă. Nu poți ieși afară, în noapte. O să te duc eu la ambasadă, mâine dimineață.

— Nu voi sta alături de oameni străini! făcu un gest cu mâna și el putu să-și dea seama de amploarea disperării ei. N-am să iau mâncarea acelor care au nevoie de ea sau să-i pun în pericol cu prezența mea. Dacă va trebui să-mi schimb părerea, atunci o voi face. Dar acum plec. Avea curaj și simțul dreptății, se gândi el. Totuși, puțin cam mult din amândouă ca să fie în propriul ei folos.

— N-am să-ți permit să pleci. Ea-l privi lung.

— Plec. El n-avea nevoie de așa ceva. Își spunea că ar trebui s-o lase să plece, din moment ce insistă. Știa însă, că nu ar putea. Încrucișându-și mâinile la piept și îndepărtându-și picioarele, își luă în

mod deliberat o alură bărbătească, punând în evidență diferența lor de înălțime.

— Ai să pleci când o să-ți spun eu, nu înainte, îi spuse cu un surâs sardonice. Așa că, de acum și până mâine dimineață, am să fiu fratele tău siamez.

Se așeză pe pat și-și luă mărul.

— Fă-te comodă. Ea se uită la el, apoi spre ușă, apoi din nou la el. Oftând, renunță și se aruncă pe pat lângă el.

CAPITOLUL 2

Când Alex și Emily se pregăteau să iasă din locuința lui Tuno, lumina cenușie a zorilor tocmai pătrundea molcom prin fereastră. Tuno îl îmbrățișa pe Alex și apoi pe Emily, spre surprinderea acesteia. Strânsoarea lui era cumplită.

— Mulțumesc pentru tot, șopti ea. Lacrimile o înecau. Probabil că se datorau lipsei de somn, se gândi ea, încercând să dea o altă explicație valului brusc de emoție.

Apreciase bunătatea bătrânului, mai mult decât putea să spună. Destul de ciudat, dar avea încredere în Tuno. În ciuda bravurii bărbătești pe care a manifestat-o Alex aseară, Tuno fusese motivul pentru care se hotărâse că ar fi mai bine să rămână până dimineața. Din păcate, de îndată ce constată ce a vrut Alex să spună prin gemeni siamezi, regretă și-și dori să fi plecat.

El s-a culcat pe jos, în aceeași cameră cu ea. Ea nu a putut să doarmă. Cum ar fi putut, având un exemplar chipeș de prinț, doar la un metru și jumătate distanță de ea?

Imaginează-ți-o pe mica și neînsemnata Emily Cooper, petrecându-și noaptea cu un prinț. Și imaginează-ți felul în care i-a fost stimulată fantezia de faptul că au dormit împreună. N-avea nevoie de asta. Toată treaba era oricum destul de fantezistă și fără complicațiile unor atingeri fizice care să stârnească un bărbat. Ei bine, totul a fost doar o toană, nu avea de gând să fie mai fraieră decât se dovedise deja cu această „Vacanță de infern”. Singurul lucru care o mai împiedica să se lase complet pradă panicii, era faptul că era conștientă că se află în drum spre casă. Spre Rowdy, la copiii ei minunați, la discuțiile interminabile asupra programelor, la întâlnirile cu părinții din

cancelaria profesorilor și, din când în când, la câte o întâlnire cu domnul Lifeless – toate acestea constituiau realitatea.

— Nu-mi place, mormăi Tuno.

— Ce nu-ți place? întrebă Alex.

Abia acum Emily prinse o nuanță de accent în vocea lui adâncă, probabil imperceptibilă pentru urechile omului obișnuit. În ultima vreme, auzul i se părea a fi foarte fin. Iar ușorul accent, Dumnezeu s-o ajute, era insuportabil de sexy.

— Faptul că tu și cu Emily ieșiți afară singuri, îi răspunse Tuno. Și pleda din răputeri pentru faptul că el ar trebui să fie cel care s-o ducă la ambasadă, mai degrabă decât Alex, iar după ce pierdu disputa, începu o alta, cum că ea și Alex ar trebui să rămână măcar pentru siguranța lor. Dar ea nu mai putea să stea. Simplu fapt de a rămâne o speria pe mai multe planuri. Toată această situație nenorocită o speria. Iar bărbatul înalt de lângă ușă o speria mai mult decât orice altceva.

Tuno continuă:

— Mătușa ta nu-și poate permite ca tu să fii prins, Alex.

— Mă îndoiesc că însemn ceva pentru Florian, însă nu te teme. Alex zâmbi. O să fie doar o simplă plimbare până la ambasadă și înapoi. N-o să lipsesc mai mult de două ore. Ai să vezi. Deschise ușa, privi afară și apoi se întoarse spre ea. Emily își reprimă un val de neliniște. Oboseala părea să-i învăluie mintea, împiedicând-o să gândească. Nu dorea să iasă afară. Undeva, adânc în sinea ei, admitea că-i păruse bine că a fost ținută cu forța și că i se oferise acest paradis de siguranță.

— Domnișoară Cooper, o îndemnă Alex.

— Bine, bine. Trase puternic aer în piept și-l urmă afară. Toate temerile ei izbucniră la suprafață. Strada era complet pustie, iar la ferestrele caselor nu se vedea nicio lumină. Era nefiresc... supranatural, ca un peisaj de Salvatore Dalí. Emily se înfioră.

— Repede, murmură Alex, împingând-o. Mergeau tăcuți, unul în spatele celuilalt.

Emily își ațintise privirea în spatele lui Alex. Spatele i era lat, îngustându-se de la umeri spre șoldurile bine făcute. Mușchii i se profilau clar, chiar și prin cămașă, iar părul castaniu îi atingeă gulerul. Părea și mătăsos, lucru ce o făcu să se întrebe cum se simte la atingere. De fapt, își ridicase mâinile să-i atingă, înainte de a-și da seama ce face,

apoi și le retrase. Ce naiba se petrecea cu ea? Să te oferi să ajuți bărbații care aveau nevoie de așa ceva, înseamnă să ai necazuri. Învățase această lecție cu multă vreme în urmă. Crezuse că a depășit reacția reflexă de a încerca să rezolve problemele bărbaților neajutorați. Numai că acestea erau niște împrejurări extraordinare și să fii răpită de un prinț, întrecea orice situație. Se întreba dacă nu cumva începuse așa și sindromul Stockholm, când victima care a fost răpită a devenit înțelegătoare, dacă nu chiar îndrăgostită de frumosul răpitor.

— Nuuu, murmură ea pentru sine. Ea nu putea fi chiar atât de proastă.

Pe când se strecurau pe după colțuri, pe străzile tot mai pustii și mai ireal de tăcute, liniștea deveni apăsătoare. Absolut nimic nu mișca în această parte a Seriat-ului. Emily își dădu seama că nici măcar nu auziseră vreun motor de mașină. Singurul zgomot era făcut de pantofii lor care loveau ușor asfaltul.

Vălătuci de aburi, neuscați încă de soare, pluteau prin aer ca niște fantome lente.

Briza umedă și rece din zori îi pătrunse prin tricou și blugi. I se făcu pielea ca de găină și o trecură fiori, din cauza brizei, pe de o parte și de spaimă, pe de altă parte. Stomacul i se revolta dureros. În ea crescuseră o nevoie imperioasă de a face orice fel de zgomot, numai să împrăstie tensiunea în creștere. Avea o teribilă presimțire că dacă nu o făcea, o să izbucnească în plâns, de spaimă. Probabil că lui Alex nu i-ar fi plăcut asta.

— Arată de parcă toată lumea ar fi adormit după răzmeriță, spuse ea.

Vocea îi sună înfundat.

— Să sperăm că este așa. El pufni. Ce mizeria naibii.

— Ar putea fi și mai rău. Se uită în spate la ea, cu o expresie sceptică.

— Cum?

— Bună întrebare, mormăi ea, dându-și seama că încercarea ei lipsită de conținut de a face conversație, era și mai rea decât își imaginase.

— Mai bine n-ai fi făcut asta. Tuno este foarte îngrijorat din

cauza ta.

— Se pare că el mă consideră mai prețios decât sunt. Ridică din umeri. Întotdeauna am fost, nu știu, un fel de rățușca cea urâtă a familiei. Emily grăbi pasul ca să meargă alături de el și-l privi neîncrezătoare. Avea ochii căprui închis, aproape negri. Nu era ușor să le citești expresia, dar păreau melancolici. Avea nasul drept, pomeții obrajilor, pronunțați, iar maxilarul exprima fermitate. Gura îi era senzuală, puțin coborâtă la colțuri, ceea ce promitea un temperament pasional. Dacă mai socoteai și trupul zvelt, atunci nici nu putea fi vorba să arate ca rățușca cea urâtă.

— Probabil că glumești, spuse ea. El ridică din nou din umeri în maniera europeană, care voia să spună „treaba ta” și ea se întreba dacă trebuie să-i creadă. În orice caz, cu siguranța că se transformase într-un frumos exemplar de lebădă.

El se întoarse s-o privească.

— Ai spus că ești profesoară la grădiniță.

— Trebuie să facă cineva și asta. Și atunci îi zâmbi.

— Îți plac copiii, nu-i așa? Ea încuviință din cap.

— Copiii de cinci ani sunt întotdeauna imprevizibili, în fiecare an îmi spun că nu se poate să mă mai surprindă ceva și în fiecare an mi se întâmplă asta.

— Te cred. Chicoti, apoi redeveni serios. Îmi pare rău că a trebuit să te iau cu mine.

Dar trebuie să înțelegi că am făcut-o pentru siguranța ta.

— Și a ta, îi reaminti ea.

— Nu. Nu chiar. Privi înainte, dincolo de ea. Orașul este foarte periculos în aceste momente. Nu poți sta pe străzi, singură. Nu m-aș mai fi aventurat, dacă n-aș fi încercat să te ajut. *Cavalerismul nu pierise încă*, se gândi Emily, apoi oftă fără glas. Dacă o ține tot așa, este clar că a făcut sindromul Stockholm.

— Oricum, s-a terminat. Cred că nici nu mai are importanță de vreme ce tot ajung la ambasadă.

— Te duc până acolo... Un scrâșnet neașteptat de cauciucuri îl opri.

Încremeniră, ascultând zgomotul unui motor ambalat la maximum, apoi văzură un jeep apărând de după colț, îndreptându-se

direct spre ei...

— Fuga! strigă Alex. O apucă de mână și o trase după el, repezindu-se spre un pasaj. Aproape că s-a izbit de el, fugind după colțul unei clădiri.

Ea ar fi continuat să fugă, dar el a oprit-o lângă perete, de care ea s-a lipit automat.

— Ce naiba faci? șopti ea, când el se uită pe furiș de după colțul clădirii. Respira cu zgomot. Inspiră mai mult aer, încercând să-și tempereze bătaile inimii.

— Verific, spuse el. Indiferent cine sunt, nu s-au oprit. Ascultă, poți să auzi jeepul îndepărtându-se?

— Nu pot auzi nimic altceva, decât plămânii mei, șuierând ca la o balenă eșuată. Ești sigur că au plecat?

— Sigur, sigur. Se uită de jur-împrejur în pasajul în care se aflau. Era îngust, de-abia intra o mașină și era mai mult decât plin cu gunoi neridicat. Cred că putem să ieșim...

— Să-mi spui când ai să știi sigur, accentua ea. Să fiu a naibii dacă mai ies de aici, numai pentru că tu crezi că putem. Pun pariu că la fel i-au spus și lui Cuter înainte de a-l trimite la monstru.

— Nu ne putem ascunde aici, se încruntă el la ea.

— Ba putem. Lasă-te pe spate și relaxează-te.

— Trebuie să te duc la ambasadă. Doar acolo voiai să ajungi. Îți amintești? Ea-i zâmbi dulce.

— Pot să aștept. El mormăi ceva în barbă. Emily nu se prea lămuri, dar avu sentimentul că strămoșii ei nu fuseseră pomeniți laudativ. Dar nu-i păsa. Dorea să ajungă la ambasadă, dar dorea să ajungă întreagă și n-avea de gând să o pornească într-acolo fără să aibă garanția acestui lucru. Negru pe alb.

— Am putea să o luăm în josul pasajului, spuse el.

— Nu, mulțumesc. Putea acum să-i vadă strângând din dinți. Poate că părea mărginită, însă fiecare părticică a corpului, fiecare instinct primar pe care-l avea, o avertiza să nu mai plece de acolo. Ei erau doi amatori, niște novici, care ar fi trebuit să fie înconjurați de personaje ca James Bond, Sfântul, Răzbunătorii.

Agentul secret și brigada A, conduși de domnul T. Abia acum realizează acest lucru.

— O să atragem mai mult atenția dacă continuă să rămânem aici, spuse el, în cele din urmă. Vezi, toată lumea din clădirile astea poate să ne vadă.

— Chiar așa? Se uită în sus. Gemu fără glas, simțindu-se prinsă în cursă. Bine, bine.

— Nu-ți face griji, îi spuse el. O să te duc la ambasadă.

— Ai face bine să reușești, mormăi ea. De altfel, nu putea să promită nimic în legătură cu reacțiile ei. Ocoliră mereu și mereu, fugind printre clădiri. Traversarea străzii până la următoarea străduță laterală, fu o adevărată teroare. Străduța se asemena cu cealaltă, lucru care la început i se păru liniștitor, apoi însă deveni tot mai iritant, pe măsură ce o cuprindea sentimentul de izolare. Nu putea să vadă nici însemnele străzilor, nici cum arătau casele, ca să-și facă o idee despre locul unde se aflau. Își amintea că trecuse pe lângă ambasadă, venind de la aeroport, dar această zonă îi părea mai puțin cunoscută. Se simțea complet dezorientată și nu putea să facă altceva decât să alerge după Alex, având încredere în el. La urma urmei, el copilărise aici. Și totuși, pe când se învârteau și coteau pe tot mai multe străduțe, în timp ce soarele se ridica tot mai sus și mai strălucitor, Emily percepu o senzație stranie în adâncul stomacului.

— Știi unde ne aflăm? îl întrebă ea.

— Ei, nu cine știe ce, răspunse el încruntându-se.

— Nu-i așa că nu știi?

— Suntem în Seriat.

— Alex, ai locuit ani de zile aici!

— Ssst! o calmă el. Tu ai fost cea care a insistat să rămână în nenorocita aceea de alee. Și în același timp pot spune că n-am mai locuit aici de ani de zile. De aproape douăzeci de ani. Nu mă pot lămuri de aici, din aleile dosnice și nici nu există marcaje cu denumirea străzilor.

— Deci nu sunt cu un James Bond, ci cu un Harry Crumb.

— Dacă aș fi avut măcar un marcaj, domnișoară Cooper, scrâșni el printre dinți, acum am fi fost deja la ambasadă.

— Gata, am înțeles. Se întoarse, hotărâtă să parcurgă distanța până la primul marcaj de stradă, care să le îndrepte drumul. El o trase înapoi.

— Atenție, te rog. Nu sunt eu James Bond, dar mai am judecată. Ea privi în sus ca pentru a implora cerul. Ar fi fost un miracol să primească un ajutor de acolo.

Străzile arătau mai bine de data aceasta. Fără semne surprinzătoare de genul mașinilor răsturnate și fără patrule. Destul de ciudat, dar Emily nu stătu să reflecteze la acest lucru. Dacă uzurpatorul a considerat că făcuse destul pentru siguranța orașului, încât putea să se dispenseze de patrule, nu era ea cea care să se plângă de acest lucru. Străzile căpătară un aspect din ce în ce mai comercial.

Magazinele și cafenelele depășiră ca număr casele de locuit și chiar apăruseră câțiva oameni pe stradă. Nici unii, nici alții nu se priviră în mersul lor grăbit.

— Ambasada nu poate fi prea departe, spuse el, zâmbindu-i.

— Satisfăcut, nu-i așa? Întrebă ea cu răceală.

— Cred că am dreptul.

— Chiar după fiasco din alee?

— Ești cam încrezut, nu crezi?

— E dreptul răpitorului.

— Mărturisesc că n-am studiat un astfel de regulament.

— Și eu așa spune. Tonul jucăuș constituia singurul semn exteriorizat care anticipa ceea ce simțea ea. Putea să perceapă acest lucru și la Alex. Toată chestia fusese o aventură incredibilă, care era pe punctul de a se încheia. Aproape că urma să plece spre casă. În timp ce o cuprindea euforia, începu să se audă un vuiet. Alex se uită la ea și ridică întrebător din sprâncene.

— Ambasada se află pe strada alăturată. Ți se pare că se aude aglomerația traficului? Ridică din umeri.

— Probabil că vine de la faptul că toate lumea încearcă acum să intre în ambasadă.

Dar nu era așa. Amândoi se lipiră într-o nișă, în momentul în care apăru brusc la intersecția din apropiere un jeep militar. Emily își simți inima zbătându-i-se în piept. Plămânii îi erau cuprinși din nou de o menghină grea de groază.

— Alex.

— E-n regulă. Nu se știe cum, mâinile lor se întâlniră și frica se retrase puțin când degetele lui puternice se strânseseră în jurul

degetelor ei. Se simțea ca un țurture, lângă căldura care radia din trupul lui. Aceasta îi ridică temperatura, concomitent cu diminuarea fricii. Teama i se realimenta însă, când realizează că zgomotul n-a încetat după dispariția jeepului.

— Cred că este mai bine să mă duc să văd, spuse Alex. Ea își întări strânsoarea mâinii, ca într-o încheștare finală.

— Oh, nu. N-ai să mă lași aici singură. Se furișară afară din nișă cu mare atenție, îndreptându-se spre intersecție. Emily îl privea pe Alex cum se uita de după colț. Simți cum i se cufundă inima în adâncuri la vederea priveliștii care-i întâmpină. Jeepuri și soldați, purtând cu ostentație emblema peracană, se îngrămădeau de peste tot în fața ambasadei Statelor Unite. Într-o parte, luase poziție de atac un tanc. În spatele gardului ambasadei, putu să vadă forțe din marina militară în poziție de dreptți, în spatele câtorva bărbați care aveau aspectul unor oameni de afaceri și care vociferau tare la doi ofițeri. Un grup de oameni, ce păreau civili după haine, stătea la o oarecare distanță. Atmosfera era tensionată, mai ales din cauza unei evidente desfășurări de forțe din partea generalului Florian. Dar cel mai grăitor lucru dintre toate îl constituia faptul că porțile înalte, din fier forjat, ale ambasadei erau bine închise, pentru orice eventualitate.

Chiar dacă ea ar fi putut să treacă pe sub furcile caudine, tot n-ar fi putut pătrunde înăuntru. Iar oamenii dinăuntru, nu puteau să iasă.

Emily suspină o dată și încă o dată, în timp ce lacrimile începură să-i curgă în jos, pe obraz. Nu putea să creadă ceea ce vedea. Era imposibil.

Alex înjură și se refugie împreună cu ea, din nou în nișă.

— Așa se explică de ce n-am dat mai devreme peste patrulă, spuse el.

Toate sunt pe la ambasade. Se întoarse să o privească și-i văzu lacrimile. Atunci i le șterse cu blândețe.

— Ai să vezi că totul o să fie bine, Emily.

— De ce? Întrebă ea, trăgându-și și ștergându-și nasul care îi făcea deodată probleme. El își băgă mâna în buzunar și scoase o batistă, întinzându-i-o.

— Nu știu. Probabil că visa. N-o să mai ajungă niciodată acasă. Niciodată. Apoi își dădu seama că era pe cale să cedeze fără luptă.

— Eu mă duc, spuse ea întărindu-se și îndreptându-și umerii. Sunt cetățean american. Nu mă pot împiedica să intru în propria mea ambasadă. Este împotriva tuturor legilor internaționale. El se uită la ea cu ochii mari, apoi scutură din cap.

— Nu, n-ai să te duci.

— Nu mă poți împiedica. Ea trebuia să facă acest lucru. Trebuia, trebuia!

— La naiba, nu pot. Mă simt responsabil pentru tine...

— De când? șuieră ea.

— De când te-am găsit aseară, hoinărind de una singură pe străzi.

— Nu fi prefăcut, Alex. M-ai reținut pentru că-ți era frică să nu te dau de gol.

Privirea îi era amenințătoare.

— Mai ai mult până să-ți dai seama de cum stau lucrurile, dacă gândești așa.

Ea îi susținu privirea. Inspirând adânc, ca să se stăpânească, el se uită de jur-împrejur.

— Emily, fii înțelegătoare. N-ai să reușești și tu știi asta. Nu i-ai văzut pe oamenii aceia? Cred că au fost împiedicați să intre. Dacă Florian a mers până acolo, nu se poate spune ce are de gând cu ei. Nu mai există siguranță aici. Nu acum.

— Eu mă duc.

— N-ai să te duci.

— Mă duc și tu n-ai să mă poți opri! Vocea-i devenise periculos de ridicată.

El îi acoperi imediat gura cu mâna.

— Emily, gândește-te! Nu poți merge la ambasadă. Este imposibil. Ne înapoiem la Tuno și mai așteptăm un timp. Gândește-te la altceva. Știu că poate exista o soluție sănătoasă. Tot ce avem de făcut este s-o descoperim, femeie!

Cuvintele-i penetrară amorțeala în care se afla. Știa că are dreptate, lucru pentru care-l ura. Își simțea obrazii neașteptat de uzi. Își dădu seama că plângea din nou și se înclină spre el. Luându-și mâna de pe gura ei, el o înconjură cu brațul ca s-o liniștească.

— Cum o să mai ajung eu acasă? șopti ea, agățându-se de

cămașă.

— O să te ducem acasă. Ai încredere în mine, te rog. O să reușesc eu într-un fel să te duc acasă. Stăteau acolo amândoi, neluând în seamă primejdiile de moment.

Atacul de panică al lui Emily se diminua. Se simțea singură și totuși, nu singură. Brațul lui Alex îi înlătura complet temerile. Se agăța de promisiunea lui tot așa cum se agăța de trupul lui. Și exact ca aseară, fiecare părțică a trupului său era lipită de trupul ei. Strâns. Pieptul îi era strivit de pieptul lui, șoldurile i se modelau după ale ei. Coapsele li se atingeau aproape sinuos.

— Hai să plecăm de aici, șopti el. Emily respiră convulsiv, căutând aerul, când el îi dădu drumul din îmbrățișare. Atacul ei de frică era pe cale să fie depășit de un cu totul alt fel de atac. Pe de altă parte, Alex, părea rece și calm, cu toate simțurile supraveghind strada.

— Se pare că te voi răpi încă o dată, comentă el, pe când părăseau securitatea precară din intrarea unei prăvălii. Așa cum îl urma, Emily realizează că perspectiva de a sta cu Alex, nu era cu totul neplăcută. Așa cum se simțea ea, putea folosi foarte bine cuvinte ca „intrigată” și „excitată” ca să-și descrie starea.

Oftă. Sindromul Stockholm era adevărat.

— Ar fi trebuit să încerc.

— Las-o, șuiere Alex, în timp ce Emily exprima pentru a suta oară, cu voce tare, noua sa obsesie. Nici nu apucară prea bine să se îndepărteze de zona ambasadei, că ea și începuse cu considerații pline de bravadă. Cum de și-a închipuit că nu-l afectase și pe el? Apropierea trăită de ei în refugiu fusese cutremurătoare. A fost un noroc că au reușit să ajungă pe strada lui Tuno fără niciun incident. Și el nu se gândea la soldații unchiului său. Emily ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că n-a lăsat-o de una singură. El alege drumul spre alea din spatele casei lui Tuho, considerând că reduce la minimum posibilitățile de a fi reperați.

— Cred că n-ai vrut să încerc, pentru că te-ai temut să nu te dau de gol, spuse ea.

Era o acuză pe care el n-o suporta.

— N-am să-ți dau nici măcar satisfacția unui răspuns.

— Pun pariu că și Nixon a spus la fel despre cursul de

optsprezece minute al benzii înregistrate. El înjură în gând, în timp ce parcurgeau curtea din spatele apartamentului lui Tuno. Alex bătu în ușa glisantă de sticlă mai tare decât avusese intenția. Emily îi intrase în suflet mai mult decât voia să recunoască.

Perdeaua de la ușă se dădu puțin la o parte, apoi ușa glisa, deschizându-se.

— Slavă Ție! exclamă Tuno. Veniți! Înăuntru! Într-o secundă intrară în salon și Alex a fost satisfăcut s-o vadă pe Emily pășind fără să ezite. Ușa îi separă de o lume de infern, lăsând-o undeva departe.

— V-a văzut cineva? întrebă Tuno.

— Nu cred, spuse Alex. Bătrânul clătină din cap.

— Imediat după ce ați plecat, am auzit la radio că unchiul tău a înconjurat toate ambasadele. Am fost îngrozit la gândul că ați căzut amândoi în cursă.

— Aproape că așa a și fost, spuse Alex, privind-o posac pe Emily.

— Eu tot mai cred că aș fi reușit, spuse ea.

— La naiba, ai fi putut! exclamă el, neputând să se mai abțină.

— Cred că am să fac niște ceai, murmură Tuno și dispăru în bucătărie.

— Ai văzut? spuse Emily. L-ai supărat.

— L-am supărat!

— Nu pot să cred că sunt din nou aici, continuă ea, pășind prin cameră ca un animal în cușcă. El se întreba ce s-a întâmplat cu ființa blândă pe care o ținuse în brațe? Acel moment de apropiere îl afectase într-un mod la care nu se așteptase. Chiar dacă știa că fusese spre binele ei, el tot se simțea vinovat ca naiba că a forțat-o să stea cu el. Dar de ce ar trebui să-i pese așa de mult? Nu înțelegea. Poate că era Sindromul Stockholm. Se întreba dacă și ea simțea la fel

Surâse, imaginându-și reacția ei dacă ar întrebat-o.

— Ce-i așa de nostim? întrebă ea. El își reprimă surâsul și ridică din umeri.

— Nimic. Mă gândeam doar. Se hotărî să mai încerce odată cu ea. Emily, este mult mai sigur pentru tine aici, acum. O să te duc acasă. Îți promit. Am nevoie doar de puțin timp ca să-mi fac un plan. Crezi că ai putea să suporti chestia asta un timp?

— Nu. Dar n-am încotro, nu-i așa?

— Nu. El zâmbi. Știam că sub aparența de tigroaică se află o profesoară rațională.

Ea îi surâse dulce.

— Dragule, n-ai văzut încă nimic. Dumnezeu, mai bine să nu aibă ocazia.

Se duse la bucătărie să-i ajute pe Tuno să prepare ceaiul.

CAPITOLUL 3

— Ai vreun șapte? Emily se uită la cărți.

— Du-te la pescuit. Cu figura lipsită de expresie, Alex scotoci prin mormanul de cărți de pe masa din sufragerie. Emily își ascunse un zâmbet de amuzament, la gândul că un prinț autentic se lăsase antrenat într-un joc de copii, cu concentrarea profesionistului în pocherul cu miză mare.

Locuia cu un prinț, reflectă ea, încă impresionată de idee. Un prinț autentic, exact ca în poveștile cu zâne. Nimeni din cancelaria profesorilor n-ar putea crede așa ceva. Emily Cooper, răpită de un prinț. La naiba, chiar și Alba ca Zăpada a trebuit să stea închisă într-un sicriu de sticlă, până a găsit-o fermecătorul prinț.

Dându-și seama ce făcuse, se uită în altă parte, reprimându-și o înjurătură urâtă.

Trebuia să înceteze să mai viseze cu ochii deschiși. N-avea sens.

În cele din urmă, se calmase după fiasco-ul de la ambasadă, dându-și seama că era mult mai bine pentru ea să stea la Tuno, pentru moment. Nerăbdarea de a se întoarce acasă, însă, era mereu aproape să o copleșească și mereu în creștere.

Se împlineau deja trei zile de când stăteau închiși aici, lovindu-se unul de altul.

Ar fi dorit cu disperare să reducă din ele, însă Alex n-ar fi lăsat-o să plece. El nu l-ar fi lăsat nici pe Tuno să iasă afară. El spunea că pentru siguranța lor. Trebuiau să vorbească cu voce scăzută, deși radioul portabil era deschis și acoperea orice sunet mai ciudat. Chiar de când cu drumul lor la ambasadă, el era îngrijorat ca nu cumva să-i fi văzut cineva intrând sau ieșind și să-i denunțe.

Claustrofobia îi făcea pe toți un pic nebuni. Consolarea le venea din cele mai neașteptate lucruri, cum era jocul „*Du-te la pescuit*”. Ce

bine făcuse că-și pusese un pachet de cărți în geanta de voiaj.

— Emily, o îndemnă Alex. Se mai uită o dată la cărți.

— Aveți careva vreun as? Alex și Tuno mormăiră dezaprobat și puseră fiecare câte o carte jos. Ea le zâmbi și le aranja în mână, scoțând apoi un careu de patru.

— Uitați-vă la ele și plângeți, băieți.

— Cred că face semne pe cărți, spuse Alex, întorcându-și-le pe ale sale, ca să se uite pe spatele lor.

— Cred că le calculează, spuse Tuno, privindu-și încruntat cărțile.

— Nu-i adevărat! spuse Emily cu indignare. Le smulse cărțile din mâini și începu să le amestece. Cunoaște-ți zicala: Norocos la cărți, ghinionist în dragoste. Ei bine, la fel sunt și eu.

— La ce ai avut tu ghinion? întrebă Alex, cântărind-o speculativ cu privirea.

Ea ridică din umeri.

— Michael Garroty m-a părăsit pentru Virginia Melansky, în clasa a doua și de atunci nu mi-am revenit. Brusc trânti cărțile jos și sări în picioare. Nu mai suport! Trebuie să plec. Trebuie să mă duc acasă. Poimâine se termină vacanța de Paște și trebuie să fiu prezentă când copiii mei revin la școală.

— Stai jos, spuse Alex. Ea îl privi lung.

— Nu, n-am să stau jos! Ce dacă ești așa mare prinț și toată lumea îți cântă în strună, nu mă poți sili să rămân...

— Emily, te rog. Tuno vorbi cu blândețe în timp ce se ridică în picioare. Mă duc să fac baie la lumina lumânărilor. Alex! Discutați!

— Despre ce? Tuno se încruntă la el. Emily se așază înapoi și-și puse capul pe masă, simțindu-se amortită. Pașii lui Tuno se auziră îndepărtându-se. După un timp oarecare, simți o mână pe păr într-o tentativă de mângâiere, apoi, deoarece ea nu reacționa, mâna continuă mai sigură.

— Emily, știi că te-aș fi lăsat să te duci la ambasadă, dacă aș fi putut. Te-aș duce chiar acum acasă, dacă ar fi posibil. Trebuie să ai răbdare. O să te ducem acasă.

— Cum? întrebă ea cu glas sugrumat. Își ridică capul, încercând să-și înăbușe frica ce o cuprinsese atât de repede. Alex nu avea răspuns

la întrebarea ei. Ea trecu pe moment în defensivă.

— Îmi pare rău pentru clipa aceea de nebunie. Câteodată devin impulsivă, dar îmi trece repede. Nu că ar fi o calitate. Realiză că se bâlbâia ca o idioată. Cred că o să mă duc să iau ceva de băut. Vrei și tu ceva?

El refuză cu o mișcare a capului. Intrând în bucătărie se sprijini obosită de frigiderul nefolositor, închizându-și ochii. Ar fi dat orice să poată încălța niște papuci ușori și să poată cânta „*Nu este nicăieri ca acasă*”. Infernul ți se poate părea paradis, filosofă ea. Ar alege niște adidași purtați, dar cu talpa moale.

Simțind că a intrat cineva în bucătărie, deschise ochii și se smulse din reverie. Era Alex. Exact de ce avea ea nevoie acum, îi trecu ei prin minte, în timp ce o căldură înăbușitoare îi invadea venele. El avea ceva care o atrăgea în mod constant. Chiar și panica ei de mai devreme, a însemnat mai mult decât o simplă neliniște, era conștientă de asta. Alex avea un efect puternic asupra ei și ea nu știa cum să-i facă față. Chiar dacă fusese căsătorită, Alex stârnea în ea o asemenea fascinație, încât simțea că niciodată nu mai simțise așa ceva pentru alt bărbat.

Orice făcea el o captiva și cel puțin o dată pe oră trebuia să-și reamintească să se abțină să nu se uite la el. Poate i se întâmpla acest lucru pentru că el însemna singurul simbol al siguranței care-i mai rămăsese, în plus ea simțea la el, un efluviu de forță și de încredere. O făcea să se simtă în siguranță și ea tot încerca să se convingă că de fapt asta era tot. Dar nu se simțea „în siguranță” atunci când îi atingea mâna din întâmplare, sau când se ciocneau în mișcărilor lor prin micul apartament. Simțea un foc interior ce o speria, scoțând-o din minți. Și ceea ce făcea ca lucrurile să pară și mai rele, era faptul că Alex părea să nu simtă nimic din toate astea. Trebuia să se adune și să nu-i devină accesibilă, iar el să poată face uz de toate atuurile dintr-o poveste cu zâne pentru copiii mici, fără ca ea să răspundă neapărat la ele.

— Îmi pare rău, spuse el. Ea ridică din umeri.

— Așa cum am spus, a fost doar o scăpare necontrolată de moment. Nu te simții jignit.

— Ești foarte generoasă în legătură cu ceea ce ți s-a întâmplat. El se apropie mai mult. Ea ridică din nou din umeri, ca să-și ascundă

subita ei nervozitate. Nu mai avea încredere în vocea ei, când el se afla doar la câțiva centimetri distanță.

Se înclină spre ea, aproape dominând-o.

— Te-ai comportat cu onestitate. Să nu-ți fie teamă, Emily. Am să te duc acasă, îți promit asta. Întinse o mână și și-o plimbă de-a lungul brațului ei, în semn de încurajare. Emily însă nu se simțea încurajată, deoarece o străbătu o căldură senzuală prin toată pielea, lăsând-o fără respirație. Alex Kiros, prințul, reprezenta pentru ea un pericol mai mare decât orice altceva din afara apartamentului. Părea că o intuiește și ea avu strania iluzie că e pe punctul de a o săruta.

— Ai să te preschimbi în broască, murmură ea.

— Ce? Se dădu înapoi.

— Nimic. Avea obraji roșii de rușine. Nu știa de ce ar trebui să-i fie rușine, dar îi era.

— Credeam că vrei să bei, spuse el.

— Așa voiam. Luă o sticlă mică de apă și-și turnă puțin într-o ceașcă, conștientă că trebuie să facă economie. După ce luă două guri, puse ceașca înapoi pe raft.

— Cred că trebuie să mă întorc, Alex. N-am să spun nimănui cine ești. Pe cuvânt, zău. Cu adevărat. Pot să-mi ardă degetele de la picioare și să-mi smulgă unghiile de la degete și tot n-o să pomenesc numele tău. El se strâmbă.

— Ești mai rea decât nenorocitul ăla de radio, care spune întruna mereu și mereu aceleași lucruri. Nu, Emily.

— S-a spus la radio că dacă turiștii se întorc singuri, ei vor fi returnați imediat țărilor lor. Nu vor risca să rețină pe niciunul, dintr-o mulțime de motive.

— Și tu crezi ce spune la radio? Își încrucișa mâinile pe piept și mușchii îi zvâcniră ușor. Ea privi în lături, deoarece imaginația i-o luase din nou razna, fără voia ei.

— Cum știm că nu este adevărat?

— N-ai cum, îi răspunse el pe un ton ce nu admitea replică. Ea îl privi lung, apoi ieși cu aroganță din bucătărie, traversând salonul spre dormitor. Trânti ușa după ea.

După două secunde, ușa se deschise furtunos și Alex păși înăuntru.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău prețios, crede-mă, spuse ea, adăugând apoi: Pleacă!

— Am să te scot de aici, să fiu al naibii! Nu știu cum, dar am să o fac, O.K?

El se întoarse și, la plecare, trânti ușa. Îl putu auzi blestemând în cealaltă cameră.

— Îi convine, murmură ea, așezându-se pe pat.

— Oh, nu cred, spuse Tuno, care ieșea din cameră. Nu este un tip rău. Îi place doar să comande. Asta i se trage din faptul că a trăit prea mult în America.

Emily oftă. Oriunde se ducea, dădea peste cineva.

— Pot să-ți împrumut puțin cămăruța? El ridică din sprâncene.

— De ce?

— Să am o clipă de liniște.

— Va trebui să dormi în fiecare noapte singură, sublinie el.

— Cu ușa deschisă. Alex poate să zică ce-o vrea, însă acest lucru era încă un semn al lipsei lui de încredere în ea.

— Ar putea fi mai rău, adăugă Tuno. Ai putea dormi în camera cealaltă. Alex sforăie. Ea zâmbi reținut.

— De ce crezi că n-o să-l aud? Tuno chicoti.

— Ești nemaipomenită.

— Mă bucur că mă apreciază cineva.

— El este îngrijorat. Tuno tăcu un timp. Emily, nu este bine să ieși acum și nici să te întorci la hotel. Și nu este bine nici pentru el. Nu-l cunoști pe unchiul lui și nici în ce fel poate profita de el.

Florian adună toate rudele în jurul lui ca să pozeze alături de el într-o demonstrație publică de susținere. Și Alex, dacă va fi găsit, va fi constrâns să participe la așa ceva. Oricât ar susține el că este neutru, este prea cinstit ca să-i susțină pe unchiul său în această lovitură. Ea își înghiți vorbele. Cuvântul „susținere” îi evoca imagini înspăimântătoare.

— De ce nu mi-a spus Alex?

— Probabil că n-a vrut să te îngrijoreze și mai mult, față de ceea ce deja simți.

Ea încuviință din cap, temându-se să mai vorbească. În schimb îi venea să plângă, pentru că simțea imperios nevoia să se întoarcă acasă.

Nu putea să sufere să plângă. I se înroșea nasul și-i strica machiajul, încât arăta ca un șoricel beat.

Tuno se îndreptă spre ușă.

— N-o să-ți stau în drum. Profită să te odihnești. Nu vom reuși să dormim la noapte cu Alex în asemenea dispoziție. Bătrânul închise ușa după el. Emily se trânti pe pat, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Nu-și dorea nimic altceva decât să nu mai deranjeze pe nimeni și să ajungă acasă. De ce era oare imposibil acest lucru? Se consideră egoistă și-și reprimă lacrimile. Alex era într-o situație mai periculoasă decât ea. Dacă i-ar fi spus cineva că într-o zi o să întâlnească pe stradă un prinț frumos și că apoi o să locuiască cu el în casa unui fost majordom, l-ar fi considerat un om care inventează povești. Era clar că nu le căzuse în mână „*O sută unu previziuni de neconceput și cum să le evităm*”.

— Un sandviș Big Mac, cartofi prăjiți și o cola.

— Un sandviș Big Mac, cartofi prăjiți și o cola, repetă Tuno ascultător.

— Dacă te duci la Burger King, comanzi un Whoopper, cartofi prăjiți și o cola, perora Emily. I-a să te aud.

— Un Whooper, cartofi prăjiți și o cola, repetă elevul ei.

— Ai de gând să treci pe la toate restaurantele tip fast food din Statele Unite? Alex îi puse întrebarea, sufocându-se de râs.

— Trebuie. În Peraco nu există niciunul, răspunse ea.

— Miracolul miracolelor. Alex continua să chicotească.

— Tuno învață niște lucruri practice, așa că dacă ajunge vreodată în State, o să fie bine pregătit pentru viața de acolo. Emily îi vorbea privindu-l semnificativ.

— Vreau să mă pot descurca, spuse Tuno. Vreau să experimentez viața americană adevărată. Lapte bătut... Coca-Cola... cartofi prăjiți... Big Joes... Emily râse.

— Big Mac, Tuno. Alex avea sentimentul clar că bătrânul încerca s-o încante pe Emily mai mult decât ar fi cerut o simplă distracție. Totuși Tuno era bine trecut de tinerețe pentru asemenea lucruri. Apoi o privi pe Emily, care părea evident încântată de elevul ei și apoi îl privi pe elev, care și el părea fermecat de ea. Se întrebă dacă tinerețea cuiva se termina vreodată, apoi se indispușe că-i trecuseră prin minte

asemenea gânduri.

Era conștient că mai bine s-ar concentra în găsirea unei soluții de a scăpa amândoi din țară. A tot încercat. Dar Emily îi era mereu în preajmă, inițiind distracțiile ei încântătoare. Și felul cum îi cădea părul pe lângă obraji... zâmbetul ei cunoscut atunci când făcea vreun giumbușluc pentru a-i amuza... exuberanța ei... senzuala moleșeală inconștientă din privirile ei, când deschidea prima dată ochii, dimineața. Și astfel, nu putea să-și ia ochii de la ea.

— Alex, spuse ea, atrăgându-i atenția. Copleșit încă de gânduri, îi zâmbi neajutorat.

Ea continuă: Crede-mă că știu de ce are nevoie, Tuno. Sunt profesoară, mai ții minte? Și în afară de asta, la ce îi folosește lui Tuno să spună „*Oasele se află în coș*”?

— Cine spune așa? Întrebă el.

— Cartea mea de expresii în limba greacă. Zâmbetul cunoscut i se împrăstie pe față. Alex așteptă cu încântare să continue. Cred că este cazul ca în vacanță să te transformi într-un ucigaș maniac. Ca să poți face confesiunea de rigoare: „Da, eu am făcut-o și oasele se află în coș”. Ori așa, ori pregătești supa pentru prânz.

El îi zâmbi. Îi plăcea s-o vadă zâmbind din nou. Mai ales după cearta lor din bucătărie, din această dimineață. Nu avusese de gând să se certe cu ea, dar după ce ea a trântit ușa, trebuia s-o facă și el. Tuno, care poseda manierele unui diplomat, n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Așa cum o privea, Alex își dădu seama că își dorea să fi avut completă încredere în ea. Logica îi spunea că n-ar fi spus nimănui ceva despre el, chiar dacă ar fi încercat cineva să obțină vreo informație de la ea. Și totuși, el mai ezita. Nu putea altfel. Poate că acum era cel mai potrivit lucru, să eziți.

Tot ce putea să spera era ca ea să-i scuze în cele din urmă pentru această ușoară neîncredere. Trebuia să fie așa. Avea o vitalitate care-l fascina. Se deosebea ca de la cer la pământ de manechinul elegant cu care fusese el căsătorit, o scurtă perioadă de timp. Cu toate acestea, pune-i o rochie de seară și du-o la un bal, n-avea nicio îndoială că ar asista la o transformare ca a lui Pygmalion. Ceea ce îl neliniștea pe el, totuși, era faptul că atracția pentru ea, în loc să fie una simplă, ca între prieteni, era complicată de o puternică atracție fizică. Aproape că

o sărutase în bucătărie, dorința îi apăruse dintr-odată, copleșitoare.

Nu era acum momentul pentru așa ceva, își spunea el. N-avea nevoie de distracții dacă intenționa s-o scoată din Peraco. Problema era cum s-o facă. În ceea ce-l privea, n-avea niciun răspuns.

— Acum, o auzi pe Emily spunându-i lui Tuno, dacă ești la volan și cineva îți taie calea, spui: *„Ticălosule! Unde ai învățat să conduci așa? În lumea animată a lui Disney?”*

— Lumea animată a lui Disney? Tuno începu să se entuziasmeze. Ce-i spui lui Mickey Mouse?

— Ce caută un tip ca tine în cuptor? sugeră Alex. Emily îl privi.

— Alex, nu-i strica avântul lui Tuno. Se întoarse iarăși spre elevul ei.

— Spui: *„Care este originea ta de preferință, zilele acestea?”* Alex pufni amuzat.

— E practic, îi aminti Emily.

— Am să vă spun eu altceva ce este practic, spuse Tuno, ridicându-se. Adică, cum să treceți amândoi peste graniță. Tocmai acum mi-a trecut prin minte. Știu de unde să fac rost de pașapoarte...

— Dar opresc pe toată lumea, îl întrerupse Alex.

— Nu și pe grecii și turcii localnici, care trec dincolo la lucru. Pun pariu. Tuno se opri. Ei, poate că pentru o perioadă, dar, Alex, nu ai de ce să treci neapărat pe la punctele de control. Și cu hârtii false de identitate, tu și cu Emily, nu o să vă deosebiți cu nimic de vreun localnic, dacă vă opresc. Alex se încruntă, lată că se afla aici, chiar în mijlocul haosului, susținând o cauză de familie și salvând aparențele, o treabă care nu-l încânta și cu cât scăpa mai repede, cu atât era mai bine. Totuși mai ezita, încă.

— Eu știu. Și mai știu pe cineva care-ți poate face rost de acte, spuse Tuno, ridicându-se din scaun. Este un fost director din minister, nu locuiește prea departe de aici, mă duc acum să-i caut. Înainte ca Alex să-i poată opri, Tuno se strecură afară prin ușile glisante.

— Tuno! îl strigă el în șoaptă. Tuno, afurisitule! Dar bătrânul plecase.

Alex se întoarse supărat spre Emily, care stătea cu ochii larg deschiși. Înainte însă ca el să înceapă să vorbească, se aprinse lumina electrică.

— Se pare că au găsit în sfârșit sursa, spuse ea. Alex încuviință din cap. Conectarea la un serviciu vital, prevestea parcă mai mult rău decât bine. Nu avea altceva de făcut decât să-i aștepte pe Tuno să se întoarcă. La gândul că prietenul lui își punea viața în primejdie pentru el, îl trecură senzații de frustrare și furie.

Emily se ridică și începu să umble prin încăpere. Se mișca cu o grație inconștientă. Tricoul îi dezvăluia formele trupului, îndulcindu-i-le parcă, iar blugii se modelau pe șolduri și coapse într-un mod ce-l făcea să tânjească să o atingă. Părul îi era adus spre spate în obișnuita-i coadă de cal, stârnindu-i dorința de a-i desface bentița, ca să-i simtă șuvițele negre încolăcindu-i-se în jurul degetelor, ca azi-dimineață, când ea se enervase. Semăna din ce în ce mai mult cu un animal închis în cușcă. Dorea foarte mult să poată s-o elibereze, dar avea îndoielile lui în ceea ce privește deghizamentul grecesc al lui Tuno.

— Crezi că am putea fi luați drept localnici? întrebă ea.

— Sigur. Poți chiar să le spui paznicilor că oasele sunt în coș, dacă vezi că ne dau la o parte.

— Nu trebuie să fii sarcastic, spuse ea, oprindu-se să se uite la el, cu mâinile duse la gură.

— N-am fost sarcastic. Am fost sardonic.

— Mă bucur că m-ai lămurit, altfel aș fi rămas neștiutoare o viață întreagă. Se întrerupse o clipă. Apropo, era sarcasm.

— Nu mai spune. Se ridică și începu să stingă luminile, deoarece încă mai era lumină afară.

— Aș vrea să cred că dorești să pleci, spuse ea. Mai ales că unchiul tău vrea să se folosească de tine în felul său. Se întoarse spre ea.

— Cum naiba ai aflat?

— Mi-a spus Tuno. Trebuie să plecăm amândoi și poate că aceasta este o modalitate.

— De ce ești atât de disperată să ajungi acasă? Te așteaptă un bărbat?

Nici nu rostise bine cuvintele, că-și dori să nu le fi spus. Ele demonstau prea clar că începuse să țină la ea. Totuși ea nu părea să observe.

— Nu e niciun bărbat. Se strâmbă a dispreț. Doar frații. Am cinci și probabil vor veni încoace și vor sfâșia totul, dacă nu mă întorc curând acasă.

— Cred că voiai să spui că mă vor sfâșia pe mine. Îi zâmbi puțin.

— Probabil. Nu te înțeleg, Alex. De ce te comporți ca și când aceasta ar fi cea mai proastă idee de după hotărârea lui Napoleon de a lupta la Waterloo?

— Pentru că așa cred.

— Nu-ți acorzi nicio șansă. Eu cred că ar trebui să pleci. Și la naiba, dacă tu nu vrei, eu vreau!

— Nu!

— Da! Ceva izbucni în interiorul lui. Se întinse și o trase spre el, apoi își coborî gura spre a ei, într-un sărut arzător. Ea scoase un sunet înăbușit de protest, din adâncul gâtului, la care el nu reacționa, având o singură dorință, să-i simtă dulceața, s-o guste. Pentru o clipă, buzele ei moi se supuseră. Pentru o clipă și ea păru că vrea să-i simtă. Apoi îl împinse, iar el îi dădu drumul, dându-și seama ce făcuse. Dându-se înapoi, el își trecu mâna prin păr, cu un gest de completă frustrare.

— Îmi pare rău. Ea dădu din cap, întorcându-se cu spatele.

— A fost momentul meu de nebunie, adăugă el stingherit. Ea dădu din nou din cap.

— Toți avem momente din astea.

— Adevărat, murmură el. Clipele se scurgeau din ce în ce mai chinuitor. Tensiunea din încăpere devenise atât de puternică, încât lui Alex i se părea că putea s-o atingă. Stăteau fiecare într-un colț al camerei mici, străduindu-se să nu se privească unul pe celălalt, timp în care el își dădu seama că face eforturi disperate să-și reprime dorința imperioasă de a o săruta din nou, de data aceasta atât de profund, încât ea să nu i se mai împotrivească...

În cele din urmă, Tuno se întoarse foarte satisfăcut de sine.

— Mi-am văzut prietenul. O să se ocupe, așa cum crede el, de mica mea problemă.

Va trebui să-i duc pozele voastre. În seara asta. Oh, mi-a mai spus că sunt anumite unități ale armatei care se ocupă de populație...

Vocea i se stinse în momentul în care simți tensiunea care plutea în cameră.

— S-a întâmplat ceva? Alex ridică din umeri.

— A revenit curentul electric.

— Da, știu. Prietenul meu mi-a spus că o să dureze ceva treaba cu actele voastre. Va fi greu, dar nu imposibil. Tu și cu Emily veți ieși ca soț și soție. Lui Emily îi scăpă un ușor strigăt. Alex strânse din dinți, dar nu spuse nimic. Nu îndrăznea.

— E o bună deghizare, adăugă Tuno. Vorbea cu glas normal, însă privirile-i curioase alergau de la unul la celălalt. N-o să te caute nimeni ca fiind cu o nevastă.

Alex. Iar tu, Emily, o să ai protecție și pe cineva care să vorbească grecește, nu doar să spună ceva de genul oaselor din coș. Emily arăta de parcă era dusă la tăierea capului și Alex o înțelegea sincer. La urma urmelor, faptele lui de până acum nu au încurajat-o să aibă încredere în el.

— Așa că, Emily, Alex, ce părere aveți de planul meu? Întrebă Tuno. Emily îi zâmbi dulce.

— Cred că este minunat. Te rog să mă ierți. Simt că-mi vine rău.

Se întoarse spre baie și închise ușa după ea. Tuno se întoarse spre el.

— Te las singur cu ea timp de cincisprezece minute și se îmbolnăvește de stomac.

Ce-ai făcut? Alex oftă. Avea să urmeze o discuție lungă.

În acea noapte, Emily se asigură de sforăitul grav și uniform al lui Alex, apoi se dădu încet jos din pat, cu mare grijă. Ușa dintre dormitor și salon era deschisă ca de obicei, iar din locul de unde dormeau bărbații, se putea vedea doar porțiunea din mijloc a camerei. Ea se dăduse jos, în mod intenționat pe partea patului care dădea spre baie. Nu mai suporta să fie constrânsă. Probabil că familia ei era îngrijorată de moarte din cauza ei, poate chiar își puneau întrebarea dacă ea mai este în viață. Părinții ei erau cu siguranță înnebuniți, mai ales mama sa, care avea tendința să-și trateze copiii, pe cei cinci băieți și o singură fată, așa cum își tratează cloșca puii care nu pot să iasă dintr-o pungă de hârtie. Emily își înghiți un nod de lacrimi, cu gândul la copiii din clasa ei. O să fie traumatic pentru ei. Trebuia să le aducă cumva la cunoștință că este bine.

Trebuia să plece acasă. Frica i se cuibărea tot mai adânc, ia

gândul că n-o să mai ajungă niciodată acolo. Trebuia să se ducă acasă.

Indiferent ce spuneau Alex și Tuno, pentru ea ar fi mai bine să se predea. Se trimiteau oamenii acasă; nu puteau să facă asemenea promisiuni publice, fără să le și respecte. Și chiar dacă Alex nu o s-o creadă niciodată, ea n-o să spună nimănui, nimic, despre el. Ea știa că putea să se țină cu adevărat de cuvânt și asta-i ajungea. În afară de asta, Alex devenea o problemă pentru ea.

Sărutul acela... o speriasse de moarte. Niciodată nu mai fusese așa întoarsă pe dos. Faptul că reușise să-i împingă fusese un miracol. Refuză să se mai gândească la orice îl avea pe el în vedere. Cu cât era mai mult în preajma acestui Prinț cu Probleme, cu atât își dorea mai mult să fie Cenușăreasa. Sindromul Stockholm funcționa. Era mai bine pentru toți, dacă-și încerca singură norocul, pentru că în niciun caz, dar în niciun caz, nu avea de gând să meargă undeva ca „soția” lui. Gândul acesta îi îngheța sângele în vene. Nu știa de ce simțea așa și nici nu dorea să știe. Știa doar că era o idee proastă. Se trecură în adidași și-și trase pe ea jacheta scoasă din sacoșa de voiaj. I se strânse stomacul la zgomotul făcut de material, fâșâind la fermoar. I se păru că sună ca mitraliera lui Stanni în plină rafală. Închise sacoșa, petrecându-și cureaua pe umăr. Cu ochii la ușă, se întrebă dacă n-ar putea să se strecoare prin salon, fără să-i trezească pe bărbați. Se hotărî să nu încerce și, lăsându-se pe burtă, se târî sub pat. Se lovi cu capul de marginea de fier, prinzându-și părul de arcurile somierei, încremeni, înțepenită de frică, atunci când mâna dădu peste două ghemotoace moi. Nu era decât o pereche de papuci turcești din pluș. Expiră încet și continuă să se târască pe sub pat.

Fiind tot pe burtă, se târî încet pe covor, apoi se ridică în picioare, lângă fereastră.

Ascultă să prindă vreun zgomot neobișnuit din camera alăturată. Nimic. Când fu în fața ferestrei, simți strecurându-i-se prin trup o frică și mai perfidă. Se rugă să nu facă niciun zgomot și apucă mânerul ferestrei, deschizând-o. Ridică fereastra... „Miauuu”. Emily îngheță, cu inima bătându-i atât de tare, de parcă stătea să-i spargă pieptul. Nu se întâmplă nimic. Nu i se încleșta pe umăr nicio mână, care s-o întoarcă înapoi. Nu se auzea nicio împușcătură în nopte. Nimic. Își dădu seama că ceea ce auzise, era o pisică mieunând pe străduță și

încercă să se calmeze, apoi mai ridică fereastra câțiva centimetri. „Miauuu”.

Trase în lături draperia grea și-și scoase capul pe geam. Lângă perete, ghemuită chiar sub fereastră, stătea o pisicuță. Se uita în sus la ea și mieuna mereu. Se întinse și o luă, vrând doar să o mângâie ca să termine cu nenorocitul ăla, de mieunat care se auzea mai tare decât Big Ben-ul care anunța ora exactă pentru întreaga Londră. Măinile dădură însă peste o blană murdară acoperind niște coaste mult prea ieșite în afară. Biata creatură părea gata să se prăpădească. În mod miraculos totuși, ea începu să toarcă. Emily ridică pisica cu mare grijă, ținând-o la piept și se trase înapoi de la fereastră.

— Te duceai undeva?

Se răsuci și-l descoperi pe Alex stând în picioare în dormitorul care avea acum ușa închisă. Planul ei de evadare eșuase.

Alex se uita la Emily cum mângâia pisica ce se zbătea și furia îi întuneca vederea. Stătea atât de senină în fața lui, de parcă nu făcuse nimic rău. Pisica se întinse din nou în brațele ei și începu să toarcă.

— Credeam că sforăi dus. La orice s-ar fi așteptat din partea ei să spună, numai la așa ceva, nu. Pur și simplu amuți de uimire. Deschise totuși gura.

— Eu nu sforăi! ăsta e Tuno!

— Oh. O privi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, mă duceam undeva, spuse ea în cele din urmă. Acasă. Simțea furia și amărăciunea răscolindu-l. Îl trezise un zgomot ciudat și văzuse patul gol prin deschizătura ușii. Ceva îl îndemnase să vină și să verifice. Acum îi părea bine că o făcuse.

— N-ai auzit ce ți-am spus mai înainte?

— Ba da, am auzit, șuieră ea. Părea o arătare în întuneric. Îmi pare rău că nu ai încredere în mine în ceea ce te privește, cine ești și unde te afli, dar eu mă cunosc.

Ascultă, din moment ce s-a promis în mod public, să trimită toți turiștii acasă, imediat, înseamnă că au de gând să se țină de cuvânt. Îi privește toată lumea. Cred că pentru mine este mai bine să încerc așa. Familia mea ar putea crede că am murit. Nu pot suporta chestia asta! Vocea îi urcă concomitent cu neliniștea.

Trebuie să le trimit un cuvânt că sunt bine. Veni spre ea gata s-o înhațe. Îl înnebunea gândul că ar putea hoinări singură pe străzi.

— Nu-ți dai seama că simpla ta apariție la fereastră ar putea să ne compromită? Să-i pui pe Tuno în pericol? Nu ți-e clar că unchiul meu știe cine este Tuno și că-l supraveghează pentru eventualitatea că apare cineva din familie?

Ea îl privi îndelung.

— Mi-am dat seama... dar am vrut doar să liniștesc pisica. Pisica mieună torcând și-și frecă capul de obrazul ei.

— Hai, dă-mi-o. Alex întinse mâinile. O dau afară și terminăm cu asta.

Ea se feri, strângând pisica și mai tare.

— Nu. E moartă de foame... și e însărcinată. El își îndreptă privirea în sus.

— Nu putem s-o ținem, Emily. Ea insistă.

— Ba da, putem. N-o să mănânce mult. Îi dau din porția mea. Lasă-mă să plec și poate să ia toată porția mea. El se apucă cu mâinile de păr văzând cum conversația alunecă de la confruntare la pisici.

— Trebuie să ajung acasă. Ea se clătină spre pat și se așează. Pisica sări jos din brațele ei și Emily își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Cu suspine lungi, înecate. De ce nu mă înțelege nimeni? Am obosit și vreau doar să mă duc acasă. Ceva din glasul ei îi stârni compătimirea. Nu mai auzise niciodată o rugămintă atât de simplă care să sune atât de natural. Răzbătuse la suprafață în cele din urmă, toată frustrarea și toată teama din ea. Se așează lângă ea.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat. Dar erai gata să te furișezi afară, pe fereastră, la naiba!

— Am luat pisica.

— În regulă. El oftă când ea izbucni din nou în lacrimi. Bătând-o ușurel pe spate, el îi spuse: Aș dori să te pot lăsa să pleci, Emily. Dar gândește-te la Tuno. Va fi pedepsit sever pentru că mă adăpostește.

— Și tu nu mă crezi că nu am să vorbesc.

— Nu pot să-mi permit. Ea se strânse. Atunci își dădu seama că o jignise și-i păreau rău.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să spui ceva cu totul inocent, care ar putea să-i aducă peste noi? Întrebă el în timp ce-i freca

ușor spatele cu mișcări circulare.

Pisica simțind că se ceartă, se îndepărtase, stătea pe pat și torcea zdravăn.

Emily își ridică capul.

Nu-i putea vedea în întuneric decât forma feței, dar putea să-i simtă surprinderea.

— Nu te-aș trăda niciodată.

— Sigur că n-ai vrea așa ceva. Dar ce se întâmplă dacă atunci când ajung acasă, dai niște interviuri pentru ziare? Și ai să dai. Sau peste revista *People*? O singură scăpare din întâmplare și Tuno poate plăti. El deja a riscat mult.

— Cred că sunt cea mai vulnerabilă dintre toți, recunosc eu. Deja am simțit o nevoie copleșitoare de a povesti totul celor din cancelarie, când am să fiu din nou acasă. El chicoti.

— În sfârșit, ți s-a aprins becul.

— Mai funcționează câteodată. Ea se uită în altă parte. Acum că ei au chemat turiștii să iasă din ascunzători, cred că știi că o să fie și mai rău, dacă o să fiu prinsă aici cu Tuno.

— Ești prea mică, Emily, în comparație cu mine. Numai că eu n-am unde să mă duc și mă roade faptul că Tuno ar putea fi aspru pedepsit din cauza mea. El... mi-a fost ca un tatăl. *Mai mult chiar decât propriul lui tată, uneori*, se gândi Alex, amintindu-și de călătoriile în jurul lumii făcute de părinții lui. Un copil singur la părinți, părăsit în grija bunicului care n-avea timp pentru el, cu mătuși și unchi ciudați și cu verișori sadici, mai mari ca el. Tuno a dat peste el la vârsta de cinci ani, când l-a găsit după aproape douăsprezece ore, legat de un stâlp din cel mai îndepărtat colț al pivniței mari. Fusese începutul unei frumoase legături de o viață. Normalitatea lui Tuno îl ajutase să se decidă să-și întemeieze o viață sigură, de unul singur, în afara familiei. Dar el era acum mult mai preocupat de siguranța lui Emily, decât chiar de a lui Tuno. Tuno știa ce ar putea să i se întâmple. Emily însă, nu.

— Poate că ar trebui s-o întindeam de aici, cu sau fără pașapoarte grecești, sugera ea cu un ton amuzat.

— Poate. Ea oftă.

— Cred că sunt legată de tine.

— Și eu sunt legat de tine.

— Tuno are dreptate spunând că trebuie să plecăm împreună. Am să te ajut să scapi, Alex. Ea gemu. Cred că am să regret probabil, asta. El zâmbi.

— Ei, cred că apreciez chestia asta. Suntem chit, deci? Emily încuviință din cap, râzând. Se așezase în tăcere, amândoi pierduți în gânduri, deși Alex încă își mai mișca mâna pe spatele ei. Îi făcea plăcere chiar și numai să o atingă. Mâna îi masa încet adâncitura taliei, linia dreaptă și netedă a coloanei, rotunjimea delicată a umerilor. Trupul i se afla atât de aproape de al lui! Putea să-i simtă parfumul, ușor și curat în același timp.

Nu un parfum greu, încărcat de mireasmă de mosc, care mai mult irita decât să încânte.

— Ah... Alex.

— Mmmm? își întoarse fața în părul ei, simțindu-i șuvițele ca pe niște fuioare de mătase fină pe lângă obrazul lui aspru.

— Mă simt mult mai bine acum.

— Și eu. Ea se îndepărtă puțin ca să se uite la el când vorbește. El făcu cel mai natural gest din lume. O sărută. Gura îi era moale și plină. În acea după-amiază, îi crescuse prea mult dorința de a o savura și acum asta făcea. El înainta pentru a găsi mai multă dulceață, trecând cu limba peste forma buzei de jos. Ea își înghiți un sunet straniu, apoi se lăsă moale spre el.

El își întări strânsoarea brațului și o atrase complet în sărut. De data aceasta fu și mai dulce și din ce în ce mai excitant. Gurile lor se întâlneau și se mulau, contopindu-se într-o căutare a plăcerii. Gura ei părea o moliciune aprinsă sub a lui, dezvăluind o pasiune pe care el n-ar fi bănuțit-o niciodată la o profesoară de grădiniță. Pieptul îi era presat de al lui, iar mâinile i se încolăciră pe brațele lui, apăsând ușor cu unghiile într-o durere plăcută, ce sporea și mai mult fierbințeala ce-i alerga prin vene. Era îmbătătoare și seducătoare și el nu mai dorea să știe altceva, dorea doar s-o simtă pe ea. Ar fi dorit să-i cerceteze fiecare părticică, să descopere dacă satisfacția va corespunde necesității. Patul îl atrăgea spre el... Emily se smulse, cu respirația întretăiată.

— Ei, spuse ea. Nu te-ai preschimbă în broască.

— Depart de așa ceva. Se îndreptă, dându-și seama ce nebun fusese. Numai de asta nu avea el nevoie acum, ca Emily Cooper să

devină pentru el o complicație mai mare decât era. Și nici tu nu te-ai transformat într-o prințesă. Avusese de gând să spună ceva vesel, dar imediat ce vorbise, își dădu seama că nu reușise.

— Magia s-a terminat, spuse ea, ridicându-se de pe pat și îndreptându-se spre ușă.

Cred că ar fi mai bine să aduc ceva pentru pisică. Biata de ea e moartă de foame.

— Emily. Ea se întoarse. Alex voia să spună ceva despre sărut, ceva rațional și ironic.

— Nu putem păstra pisica.

— Dar n-o putem trimite iarăși afară! exclamă ea. E părăsită, moartă de foame și însărcinată.

— Dar e vorba de o lovitură de stat care e în desfășurare...

— Sunt conștientă de lovitură. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne transformăm în sălbatici. Se îndreptă semeață. Voi avea grijă de pisică și n-o să-ți stea în calea. Dar dacă eu rămân, rămâne și ea. Alex se ridică.

— Bine, s-o ia naiba! Dar să nu-mi stea în cale.

— Grozav. Se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

— Să aduc ceva de mâncare pentru pisică.

— Nu uita și niște apă.

— În regulă. Aproape că pluti dincolo de ușă. Cu siguranță că trecu la fel și pe lângă Tuno, fără o vorbă. El se uita întrebător la Alex.

— Hrănește pisica, îi răspunse acesta.

— Pisica!

— Da, pisica, spuse ferm Alex. Mieuna sub fereastră atrăgând atenția. Și în afară de asta, nu suntem sălbatici s-o lăsăm să moară de foame. Emily o să-i dea o parte din mâncarea ei. Și eu la fel. Vorbele spuse îl făcură să se simtă mai bine.

— Și din a mea, spuse oftând Tuno. O să fie o pisică foarte grasă.

— Mulțumesc, domnilor, spuse Emily, făcându-și drum pe lângă ei. Ducea câte un castronel în fiecare mână. Și Blanche Dubois vă mulțumește. Și la fel o să vă mulțumească și pisoii, după ce se vor naște. Tuno gemu. Se retrase din ușă și o închise după el. Emily puse castronelele pe podea. Pisica sări jos, ocoli și adulmecă mâncarea. Cu

toate că era în mod evident înfometată, ea începu să mănânce delicat. Alex se întoarse spre Emily.

— Blanche Dubois?

— Depinde de bunăvoința străinilor. Emily vorbise tăgănat, ridicând apoi din umeri.

— Nu i-am dat prea multă mâncare. Mi-e teamă să nu se îmbolnăvească, dacă-i dau multă. Alex clătină din cap. Pierduse disputa despre pisică și știa acest lucru. La fel pierduse bătălia Marii evadări în Grecia. Nu știa exact de ce, dar așa era. Mai bine ar trimite-o pe Emily împotriva unchiului său, Florian. N-o să-și dea seama ce-l doboară.

— Nu va trebui să dormi pe pragul dormitorului, îi spuse Emily lui Alex.

Îi surâse dulce.

— A fost plăcerea mea. Ea se întoarse, simțind cum roșește la tonul senzual din glasul lui. Amintirea sărutului pe care l-au împărtășit împreună, o invadea ca un vin bun și încă îl mai putea simți pe buze, tot așa ca atunci. O secundă doar se întrebă dacă și el avusese aceea senzație copleșitoare de plutire.

Ea își făcu morală în gând: „*Termină cu poveștile cu zâne și revino pe pământ, Emily Cooper*”. Fusesse doar un sărut ca s-o liniștească. El era un prinț, un bărbat sofisticat. Ce interes i-ar putea ea stârni, în afara unuia trecător?

Se întoarse din nou cu fața spre el, hotărâtă să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic, în ceea ce privea noaptea trecută.

— Mă simțeam prost să te am... culcat așa pe prag. Să zicem că se scoală cineva în mijlocul nopții. Trebuie să treacă peste tine. El surâse.

— Asta era. Ea strânse din dinți și numără în gând până la cinci, apoi spuse:

— Ascultă, n-am să mai încerc să plec de capul meu, O.K?

— Bine. Își făcu sul pătura pe care o folosisese și o puse jos lângă ușă. Emily se uită fix acolo.

— Doar n-o să dormi din nou acolo, la noapte. El se îndreaptă și se sprijini de cadrul ușii.

— Atunci am să dorm în interiorul camerei. Chiar și cu el pe prag, ea nu reușise să doarmă deloc. Dacă ar fi fost înăuntru ar fi

înnebunit-o. Asta era pedeapsa pentru că încercase să fugă, se gândi ea. Blestemată pisică. Datorită lui Blanche, Alex era mai hotărât decât oricând, s-o țină acolo. Dacă era vorba să fie obligată să continue cu această situație imposibilă și se părea că așa îi era dat, atunci dorea s-o facă într-o armonie decentă. Altminteri, ea nu va supraviețui.

— Bine, spuse ea. Pe prag. Am înțeles mesajul, în întregime.

— Nu vreau să te simți jignită...

— Și faci să fie și mai proastă treaba. Ea surâse pe cât de prefăcut putu. Simțind o împunsătură zdravănă în braț, se pocni cu mână. Era un purice. Oftă.

— Mă temeam de asta. Blanche duce cu ea mai mult decât pisoii. Duce și puricii.

Alex mormăi dezaprobat.

— Minunat. Acum o să avem cu toții.

— Nu neapărat. Se îndreptă spre sacoșa ei de voiaj și scotoci înăuntru, până găsi ce voise. Scoase o sticlă plină cu un lichid gros, de culoare verde, ca al mentei.

— „Îngrijiți-vă pielea” produs de Avalon Cosmetics. Vă face pielea curată și moale în șapte zile... și omoară toți puricii pe o distanță de cincizeci de metri în jur.

El rămase mut de mirare.

— Glumești.

— Nu. Nimeni nu știe cum, dar soluția acționează, deși deseori m-am mirat dacă-mi face ceva la piele.

— Crezi că ar putea afecta pisoii?

— Nu cred. De fapt, mie mi se pare că este foarte aproape de naștere. Emily trebui să recunoască faptul că era măgulită de interesul lui și totuși îi provoca o stinghereală neplăcută. O bucura faptul că el n-a cutezat să se instaleze în cameră.

— Cum de te pricepi la pisici? o întrebă.

— Am crescut lângă un grajd cu cai de fermă. Aveam pisici pentru hambare.

Știi tu de care. Oh, Doamne, se frământă ea și stinghereala îi înflăcăra obrajii. „*Știi tu care*” trebuie să fi sunat foarte inteligent. El nu spuse decât „Oh”. Ea continuă, hotărâtă să pară mai deșteaptă.

— O să fie mai rău cu puricii, după ce se vor naște pisoii.

Blanche nu alăptează încă, așa că probabil este cea mai potrivită perioadă de aplicat chimicale.

— Atunci, la treabă, spuse Alex, cu o expresie severă.

— În baie. O luă pe Blanche, care era ghemuită în pat. Alex pusese deja dopul la chiuvetă și lăsase să curgă apa. Când fu gata, ea îi dădu pisica, care torcea mulțumită. Emily înmuie una din cârpele de spălat ale lui Tuno, făcută dintr-un material gros de bumbac, fără îndoială era o bucățică dintr-un prosop de baie foarte costisitor, apoi turnă pe ea puțin lichid din „îngrijiți-vă pielea”.

— În regulă, spuse. Bag-o în apă. El o lăsă pe Blanche în jos spre apă. Aceasta își întinse picioarele în toate direcțiile, ca să nu ajungă la apă. Pisica începu să urle de indignare, în momentul când labele-i atinseră apa. Alex reuși să-i bage picioarele în apă și Emily începu să o frece cu cârpa, săpunindu-i mai întâi gâtul. Blanche se zbătea și se lupta, scuipa și urla, în timp ce Alex o imobiliza blestemând. Zâmbind de pozițiile lor caraghioase, Emily continua să frecționeze, lucrând cât de repede putea.

— N-o lovi, îi atrase ea atenția.

— N-o lovi! scânci el. M-a zgâriat deja în vreo șase locuri.

— Nu fi copil, Alex.

— Copil! murmură nelămurit, ceva în peracănă. Emily pricepu că n-avea nevoie de traducere. Blanche renunță la luptă destul de repede, presimțind că dacă îndură chinul, se va termina mai repede. Totuși își ținea ochii închiși și urechile lipite de capul ud, cu o expresie de mare nefericire. Alex mai slăbi strânsoarea, deși nu fusese prea grozavă nici la început. Mâinile i se mutau din locurile pe care le cerea Emily pentru frecționat, chiar fără ca ea să-i mai spună. Era aproape ca un „pas de deux”, se gândi ea. Se simțea și stânjenitor de conștientă de faptul că el se află atât de aproape de ea, cu mâinile care li se atingeau involuntar, cu cotul și umărul literalmente peste ale lui, în timp ce lucrau. El îi respira în păr, provocându-i parcă și mai mult conștienta. Nările îi erau pline de miros de bărbat și de mentă. Săreau puricii pe ei, căutând să scape de loțiunea mortală. Emily își trecu mâinile cu spumă în josul brațelor goale ale lui Alex, ca să înlăture puricii. Mușchii îi erau încordați și tari, ca oțelul călit. Își înăbuși un sunet de plăcere la perceperea senzuală a lichidului rece și a pielii calde. Doar pisica udă o

mai împiedica să nu-i cadă în brațe. În cele din urmă, Blanche fu frecată cât se poate de bine.

— Cred că este destul, murmură ea. Dădu drumul la dopul de la chiuvetă, adăugând: O.K., hai s-o clătim.

— Bine. Destul de ciudat era faptul că vocea lui părea răgușită și că el nu se mișca.

Emily se încruntă, dar începu să dea drumul la apă proaspătă în chiuvetă. Blanche se zbătea și protesta violent. Emily trecu cu mâna ca să înlătore excesul de apă și luă un prosop, în care înfășură pisica. Ea îngână încetișor un cântec stupid, în timp ce uscă blana lui Blanche. Pisica începu, de altfel, să toarcă din nou.

— Nu-i trebuie prea mult să fie fericită, spuse Alex. Emily chicoti.

— Probabil că este doar recunoscătoare că s-a terminat chinul. Puse pisica jos. Cu o demnitate demnă de invidiat, aceasta, deși udă leoarcă, sări din baie.

— Oho, exclamă Emily. Dacă nu este ca Blanche Dubois să nu-mi spui mie pe nume. Se întoarse să-i vadă reacția lui Alex. Nu părea amuzat. Ba mai mult, se uita fix la pieptul ei. Își dădu seama că se udase când ținuse pisica, bumbacul lipindu-i-se acum ca un voal transparent pe ea, de la gât, până la talie. Sutienul ei subțire, parcă nici nu exista. Obrajii i se înroșiră și avu pornirea să-și încrucișeze mâinile pe piept. Asta, însă, ar însemna să recunoască că este conștientă de senzualitatea dintre ei. Privirea îi urcă în cele din urmă spre fața ei. Emily se uită în altă parte și se apostrofă pentru lașitate.

— În legătură cu sărutul... începu el.

— A fost doar un sărut, spuse ea superficial. Era hotărâtă să o ia ușor. Îl bătu ușor pe braț, la fel cum ar fi făcut cu unul din frații ei. Alex, relaxează-te. N-a fost nimic altceva decât un concurs de împerejurări și o nevoie hormonală stringentă.

Nu-i mare lucru. Se forță să râdă. Și în afară de asta, am mai fost sărutată înainte de un prinț. Făt Frumos era prezent anual în reprezentația de la grădiniță cu Alba ca Zăpada. Anul trecut, Jason Taylor, îmbrăcat cu capă și pălărie cu pene, îi dăduse un sărut umed și lipicios, imediat după reprezentație. El conta ca prinț pentru ea.

Alex o privi nedumerit, neașteptându-se la o reacție de felul

acesta din partea lui. Bine, se gândi ea și se întoarse gata să iasă din cameră. Ea spera totuși să-și poată etala măcar atâta demnitate cât avusese Blanche.

— Ți-am putut auzi respirația în timpul nopții. Emily încremeni în timpul mersului, încercând în același timp să-și stăpânească tremurul interior ce o cuprinsese. Toată noaptea se chinuise să stea nemișcată, să nu manifeste niciun fel de neliniște datorită apropierii lui. Numărase până la o mie și parcursese orarul viitorilor cinci ani, în efortul de a adormi. Și cu toate astea, el o auzise respirând. Se întoarse încet.

— Toți respirăm, Alex.

— Nu ca tine. Avea fața dură, ca tăiată în piatră, lipsită de expresie.

Cu toate acestea, cuvintele-i conțineau mai multă senzualitate decât întâlnise ea vreodată până acum.

— Toți respirăm, repetă ea, într-o încercare de a-și păstra controlul. El se întinse și-i puse mâna pe obraz.

— Nu ca tine. Trecu pe lângă ea și părăsi camera. Emily simțea nevoia să țipe, să sară pe geam și să fugă ca să se salveze. Ar avea mult mai mult de pierdut, imposibil de refăcut, dacă s-ar lăsa pradă emoțiilor care se ridicau acum în ea. Panica de azi-noapte, era nimic în comparație cu acestea. Tuno întârzia.

Alex străbătea micul apartament, înjurând în gând. N-ar fi trebuit să-i lase să plece.

— Faptul că masori camera ca un urs încarcerat, n-o să-i aducă mai repede înapoi.

Emily vorbi în timp ce mângâia pisica ce i se așezase în poală.

— Mă simt mai bine așa. Se mira cum putea ea să fie așa de calmă. Doar un bec era aprins și obscuritatea camerei avea ceva fantomatic. Era tot ce îndrăzneau ei să folosească, în ciuda perdelelor grele de la fereastră. Trebuia să recunoască faptul că, în timp ce o parte din el era îngrijorată în legătură cu Tuno, cealaltă parte era mult prea conștientă de starea în care se afla el și cu Emily, singuri în apartament. Cu greu putea face față acestei tentații și nici nu avea încredere, în ceea ce-l privea, că va putea rezista. Sărutul lor fusese încărcat de o franchețe surprinzătoare, de o pasiune pură și o nevoie

sinceră. Știa că și ea simțise la fel.

N-ar fi trebuit, însă, să o sărute. Lucrurile erau complicate cu mult mai înainte. Dar își dăduse frâu liber dorinței și obstacolul cedase. Și dimineața, când îi văzuse sânii, fu momentul care-l golise de orice urmă de control. Sfârcurile îi împingeau materialul umed. Apoi, s-au profilat și mai mult. Ar fi dorit atât de mult să i le atingă... să i le guste... să i le alinte cu gura și să o simtă pe Emily Cooper, profesoara de grădiniță, tremurând de pasiune, încalcând toate barierele.

Alex își îngropa adânc această imagine în minte, dându-și seama că nu face altceva decât să se răscolească și mai mult. Mai devreme când încercase să-i vorbească, nu reușise decât să înrăutățească lucrurile. Cel puțin acum, exista ceva pe care-l putea face. Se duse spre ea și o mângâie pe păr. Îi zâmbi când ea-l privi.

— Emily, știi că n-a fost ușor pentru tine, complet singură, într-o țară străină, aflată în plină frământare. Ai fost minunată în ultimele patru zile, iar grijile și preocupările tale, ne-au ajutat pe mine și Tuno să ni le înseninăm.

Ea înghiți cu greutate, iar glasul, puțin răgușit, îi trăda emoțiile.

— Ei, mă bucur că ați apreciat jocul de cărți și lecțiile de engleză. Blanche, nu suntem încă prea convinse de asta. Ea râse și-i zburli blana pisicii.

La intrare, se auzi o bătaie ușoară. Se uitară amândoi într-acolo.

Mai urmară trei bătăi, apoi două și din nou trei. Alex lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

— Tuno. Se duse la ușă și o deschise. Tuno se strecură înăuntru. Arăta alb la față. Spre surprinderea lui Alex, Stanni se furișă în urma bătrânului.

— Stanni! Tânărul zâmbi.

— V-am apus că mă voi întoarce.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alex.

— Am luat actele și m-am întâlnit cu Stanni, de aceea am stat așa de mult, replică Tuno, scoțând pașapoartele din haină. Avea ochii lărgiți de spaimă... și de altceva.

Privi în spatele lui Alex și din nou la el. Am mai adus mâncare. Am avut norocul să-i întâlnesc pe proprietarul unei băcănii pe care-l cunosc și care are un stoc de provizii. El păși pe lângă Alex.

— Emily, am găsit chiar și mâncare pentru pisică.

— Splendid! îi zâmbi lui Tuno și-și frecă bărbia de pisică. Ai să te hrănești potrivit rasei tale, cu vârș și îndesat, Blanche.

— Iar domnul Micawber lovește din nou, spuse Alex, menținându-și tonul scăzut.

Ceva nu era în regulă. Putea să simtă treaba asta.

— Uitați-vă. Tuno îi dădu traista, făcută dintr-o față de pernă și Alex o luă. Era plină de provizii. Du-o în bucătărie, băiete. Am făcut destul pentru o seară.

În timp ce Alex ajungea în bucătărie, îl auzi pe Stanni salutând-o pe Emily. Îndată ce fu departe de alte priviri, deschise imediat traista, convins că va găsi înăuntru acel ceva care-l înspăimântase pe Tuno. Trecu cu ochii peste conținut, sticle cu apă, converse, fructe coapte prea tare, dar care se mai puteau mânca încă, cereale și pesmeți, cutii cu sardele și mâncarea promisă pentru pisică. Nu era nimic anormal înăuntru. După o secundă, apăru și Tuno în bucătărie, cu Stanni după el.

— Ce-i asta? Întrebă Alex, arătând spre pradă.

— Mâncare. Bătrânul părea și agitat și înspăimântat în același timp. Se tot uita în spate, spre ușă, apoi îi șopti lui Stanni. Stanni, arată-i. Întorcându-se în așa fel încât să acopere cu trupul o eventuală privire din partea lui Emily, în cazul în care ea ar fi trecut pragul ușii, Stanni, băgă mâna pe sub cămașă și scoase un săculeț albastru, destul de mare. Îl depuse în mâinile lui Alex.

— Stanni l-a întâlnit pe Pieter, explică Tuno. Încă o complicație.

Pieter era un om de încredere, care fusese menținut la palat. Alex se uita la Stanni care desfăcea legăturile și trăgea de îmbrăcămintea de catifea. Ieși la iveală o coroană din fâșii subțiri împletite din aur vechi și argint, o veche și superbă operă de artă. În mijloc, se afla un pandantiv cu un rubin mare, încastrat în filigran de aur și alături un glob tot din aur masiv, terminat în vârș cu o cruce de diamante. Alex își înghiți un nod de spaimă adevărată, la vederea bijuteriilor coroanei din Peraco. „Complicație” trebuie să fie o glumă. Tuno adusese o nenorocire.

— Dacă nu mai există coroană, nu există nici încoronare, spuse

Tuno.

Alex ridică brusc din cap ca să se uite la bătrân. În capul lui se învălmășeau senzații de șoc cu confuzie. Podoaba frumos meșteșugită, pe care o ținea în mână, nu arăta ca un obiect cu destinație de o importanță vitală, cum era de fapt.

— Ce... de unde o aveți?

— Pieter, spuse Tuno.

— Dar cum...?

— A fost deștept, admise Stanni, surâzându-i lui Alex. În toată agitația, cred că nimănui nu i-a trecut prin cap să se gândească la bijuterii. Și bine înțeles că ele n-au dispărut în momentul când a fugit mătușa voastră.

— Nu cred că Florian să le fi acordat de atunci vreo atenție, adăugă Tuno. De ce ar fi făcut-o? Doar Pieter s-a gândit; el s-a gândit la faptul că încoronarea nu poate avea loc fără ele. Fără coroană, fără pandantiv și fără sceptru, cum poate fi încoronat Florian? Nu poate...

— Dar noi ce-ar trebui să facem cu ele? îl întrerupse Alex. Alex i le aruncă imediat lui Tuno, care luat prin surprindere, aproape că le scăpă.

— Ia-le de aici! exclamă Alex îngrozit de această idee. Nu pot să le iau.

— Bineînțeles că poți, spuse Stanni. Alex, ești singurul care poate face asta.

— Nu. Alex se retrase spre ieșirea din bucătărie. V-am spus că n-am fost amestecat în nimic și nici nu am de gând să fiu. Eu sunt aici doar cu treburi, ca proprietar al unei companii de calculatoare!

— Tu ești un prinț al casei Kiros, spuse Tuno încolțindu-l alături de Stanni. Este de datoria ta, Alex, să i le duci mătușii tale. Nu poți face altfel și dacă-ți ascuți inima, îți vei da seama că este așa.

— Pieter a riscat totul ca să le scoată din palat, adăugă Stanni, căutând să-i convingă. Îl știi pe blândul Pieter, Alex. Cum ai putea face mai puțin decât el?

Alex scrâșni din dinți. Cum putea el să facă mai puțin? Acum avea acte false, nu-i vorbă că dacă erau prinși nu le erau de prea mare folos. Emily nu vorbea grecește, nu putea prosti pe nimeni, iar el putea fi recunoscut. Riscurile erau și așa îngrozitoare, iar acum... acum

depășeau orice închipuire.

— La naiba, spuse el. Mă aflu aici doar pentru a instala un sistem de computere pentru guvern. Nu pot sustrage bijuteriile coroanei din Peraco. Nu pot.

Tuno îl fixă cu o privire severă.

— Știi că poți, băiete. Nu are cine altcineva. Incapabil să continue, Alex se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie. Nu putea să scoată bijuteriile coroanei din țară. De ce oare toți se așteptau ca el s-o facă? N-avea experiență în asemenea misiuni de sustragere. Asta era o treabă pentru James Bond. Și el n-o să se lase amestecat în certurile nebunești ale familiei. Dacă o făcea, era la fel de nebun ca și ceilalți. Lasă să le sustragă alți membri ai familiei... Mintea îi lucra, amintindu-i că nu mai rămăsese nimeni, care să fie capabil să salveze tronul din mâinile ambițiosului său unchi. Toată lumea părăsise deja agitatul Peraco.

— Deci, când ne înfruptăm?

— Ce... Alex își dădu seama că tocmai trecuse pe lângă Emily, fără să o bage în seamă. La urma urmei, bijuteriile furate pot să-i și ajute. O să-i distragă din pasiunea lui crescândă pentru ea.

— Ahhh... Tuși, încercând să-și adune câteva idei coerente. Emily îl privea întrebător. Se simțea ca un copil de grădiniță întrebând de ce a lăsat hamsterul să iasă din cușcă. Ei, cred că Tuno este obosit în seara asta.

— Am crezut că ați aranjat ceva. Ați stat mult acolo. El ridică din umeri.

— Am ascultat doar ultimele noutăți.

— Adevărat? În glas i se citi neliniștea. Ce noutăți? Ce se întâmplă în lumea adevărată? Alex își frecționează fruntea, într-o încercare disperată de a născoci ceva care să semene cât de cât cu o noutate.

— Lumea protestează împotriva acțiunilor unchiului meu.

— Asta era? Asta nu este o noutate.

— Națiunile Unite au votat o rezoluție, spuse Stanni ieșind din bucătărie.

Alex răsuflă ușurat. Iar Stanni adăugă:

— Se intenționează chiar să se exercite presiuni asupra lui

Florian.

— De ce nu mi-ai spus asta? îl întrebă Emily pe Alex.

— Pentru că îşi face prea multe griji, spuse Tuno din spatele lui Stanni. Şi mă sâcâie şi pe mine. E jenant la vârsta mea să am o cloşcă pe cap. Emily râse.

— Întotdeauna am considerat că Alex este sâcâitor.

— Nimeni nu e mai sâcâitor ca tine, spuse Alex, bucuros de diversivune. Priviţi această pisică. Blana strălucitoare şi privirea ei satisfăcută, de parcă tocmai ar fi înghiţit un canar, vorbeau de la sine.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură Tuno, îndreptându-se spre dormitor.

Emily ştia că el voia să se ducă la toaletă şi-i admiră discreţia. În realitate, toţi s-au purtat drăguţ şi politicoşi atunci când s-au strâns în bucătărie şi au revenit de acolo. Cu toate acestea, nu putea fi păcălită. Faţa lui Alex era lividă. Se întâmplase ceva. Ceva despre care ea nu trebuia să ştie. Pentru că nu aveau încredere în ea.

Alex stătea lângă ea pe canapea, iar ea se forţa să nu pară crispată. O armonie onorabilă, îi îngâna într-una mintea ei. Şi totuşi avu parte de un fel de armonie, când el începu să mângâie pisica pe burtă, cu dosul palmei. O năpădi o căldură puternică şi muşchii i se tensionară, opunându-i-se. Nu mai îndrăznea să facă nimic. Nu voia ca cineva să-şi dea seama cât de mult o impresiona Alex. Ar fi fost bine ca nici Alex să nu-şi dea seama, dar avea senzaţia că el ştia.

— Mă duc să mă culc, anunţă ea în momentul când Tuno ieşi din dormitor. O puse pe Blanche în braţele lui Alex şi se îndreptă spre dormitor, simţind o teribilă dorinţă de a trânti uşa după ea. Din păcate, acest lucru ar fi stârnit pe toată lumea, în schimb, ea a adunat pernele şi aşternuturile şi le-a trântit pe jos, chiar lângă pat, în cealaltă parte, de unde nu putea fi văzută de ochi curioşi, îngenuche, întinzându-şi aşternuturile, în timp ce blestema în gând. Se întreba care ar fi pedeapsa pentru uciderea unui prinţ. Poate că ar merita. Acest gând îi dădu o oarecare satisfacţie. Îşi dorea ca Alex să-i acorde cumva, întreaga lui încredere şi recunoaştere în faţa tuturor. Cuibărindu-se în patul improvizat, Emily zâmbi la gândul care-i trecu prin minte. Avea pe moment o mică revanşă. Odată cu plecarea ei la culcare, nimeni nu mai putea folosi baia. Ah, viaţa mea frumoasă.

Câteva ore mai târziu, Emily se trezi cu Blanche pe ea, mieunând sfâșietor.

— Ce e? Se frecă la ochi, ca să se trezească. Blanche se dădu jos de pe ea și tăcu complet timp de câteva secunde bune, gâfâind, însă.

— Uff! murmură Emily când pisica începu din nou să miaune.

— Ce se întâmplă? șopti Alex din ușă. Părea complet treaz.

— Blanche. Cred că au început durerile.

— Acum?

— Da, acum. Blanche se opri din mieunat și gâfâi din nou. Uitându-se mai atent la biata creatură, Emily spuse:

— Cred că are dureri mari. Pisoii vor ieși curând.

— Ce-o să facem? Ea îl auzi apropiindu-se. Pisica se duse spre el.

— Să lăsăm natura să-și urmeze cursul, răspunse Emily.

— Să nu fierbem apă sau altceva? Să rupem niște cearșafuri? Așa se face în filme.

— Chestia cu cearșafurile o înțeleg, pentru a înfășa pisoii în ele. Emily nu putu să-și reprime un zâmbet. Prințul intrase în panică din cauza unei pisici. Dar Alex, ce să facem cu apa fierbinte?

— Nu știu.

— Nici eu. Nu-mi pot închipui. Poate cei care asistă ar trebui să-și înmoaie mâinile, ca să le sterilizeze.

Oricum e dureros. În mod sigur nu este înmuiată mama, pentru a o steriliza. Ce idee oribilă...

— Emily, la naiba! Ce facem? Disperarea lui era evidentă în întuneric, în timp ce Blanche gâfâia și mieuna din nou.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Tuno, din ușă.

— Blanche naște acum, spuse Emily. Două oftaturi îi atraseră atenția că mai este ceva.

— Stanni?

— Da, sunt aici.

— A rămas din cauza interdicției de circulație, explică Alex.

— Blanche ai și spectatori. Emily mângâie pisica ca s-o liniștească. Blanche mieună din nou. Un spectacol de decernarea premiului academic pentru creație.

Deodată izbucniră sunete stridente de sirene.

— Ce-i asta? strigă Emily, sărind în sus de frică. Însăpăimântată,

Blanche se ascunse sub pat, uitând pe moment de nevoile naturale. Sirenele nu se stinseră.

— Dimpotrivă, şui erau la maximum, fără încetare.

— Sunt pe strada noastră, spuse Alex tare, ca să depăşească zgomotul. Tuno n-ai putea să te uiţi cumva?

— O să încerc prin vizor.

— Poate că n-ar trebui, spuse Emily, aproape ţipând, ca să fie auzită.

— Fii atent, îl avertiză Alex pe bătrân. Tuno se îndepărtă. Trecu aproape un minut, între timp, Blanche mieună de trei ori de sub pat. Emily îşi simţea broboanele de transpiraţie alunecându-i pe tâmpile. Ungھیile i se înfipseră în cuvertură. Un singur cuvânt i se întipărise în minte „Fugi!” şi totuşi trupul nu i se clintea din loc.

— Alex. Era vocea lui Tuno. Sunt pe partea cealaltă a străzii, bat la uşi. Cred că verifică casă cu casă.

— O, Doamne, scânci Emily. O să fie prinşi cu toţii. Îi trecură prin minte, închipui cu ce ar putea să li se întâmple, imaginaţia luându-i-o razna.

— Va trebui să ieşim prin spate, spuse Alex. Stanni, ia mâncare din bucătărie, lasă însă suficient pentru ceea ce ar putea avea un om normal. Ei ştiu probabil cine este Tuno şi că locuieşte singur. Să facem în aşa fel, încât să nu observe că a avut musafiri. Emily, adună toate aşternuturile din salon. Pune-le în dulapuri sau în altă parte. Daţi-i drumul. Toată lumea porni să se agite fără zgomot, ca nişte şoareci într-o biserică goală. După ce a strâns aşternuturile bărbaţilor, Emily îngenunche la marginea patului.

— Blanche, hai vino, iubito...

— Nu putem lua şi pisica! Emily se întoarse la auzul lui Alex. Stătea cu Tuno, lângă noptiera patului.

— N-o putem lăsa, Alex, te rog! Veni spre ea şi se aplecă s-o ridice, smulgându-i cearşafurile şi păturile din mâini. Se simţi ca o păpuşă stricată în strânsoarea lui.

Vocea îi suna cu cel mai aspru şi mai disperat ton pe care-l auzise ea vreodată.

— N-o putem lua, Emily, şi cu asta am terminat!

— Dar...

— Alex, plecați, ordonă Tuno. Emily, nu te teme, o să am grijă de Blanche.

Emily suspină adânc; își dădea seama că cei care făceau percheziție veniseră pentru că ea fusese văzută noaptea, când o salvase pe Blanche. Ea fusese cauza acestui lucru și-l pusese în pericol pe Tuno.

— Va trebui să vii cu noi acum, îi spuse.

— N-am acte false și oricum v-aș încurca. Tăcu. Trebuie să rămână aici cineva, ca să-i îndrepte în altă direcție.

— Tuno...

— Nu. Acum plecați! Alex se întoarse, ținând-o încă, dar ea încremeni. Știa că Tuno n-avusese niciodată intenția să meargă cu ei, dar pur și simplu nu putea să-i lase așa.

— Alex, nu poți să-i lași!

— Ba da, poate, spuse Tuno. Știe că așa trebuie.

— Va fi în siguranță după ce plecăm noi, Emily, spuse Alex.

— Nu!

— Ba da! Nu mai avea răbdare, o trase după el, ținând-o de braț ca într-o menghină.

Emily se împiedică de geanta ei de voiaj și o înșfacă la fel ca prima dată când s-au întâlnit. Era atât de speriată, încât îi clănțăneau dinții. Pe jumătate era conștientă că Alex și Stanni trebuiau să plece împreună cu ea, însă pe de altă parte ar fi vrut să rămână aici în oaza aceasta de siguranță. Cu fiecare secundă care trecea, sindromul Stockholm se accentua tot mai mult.

— Alex, așteaptă. El se opri, la cererea lui Tuno.

— Ce?

— Ia-le. Bătrânul puse ceva în mâna lui Alex. Cheile de la mașina mea. Garajele se află în josul aleii, la capăt. Al meu este al șaptelea din dreapta. Cred că are rezervorul plin.

— Mulțumesc. În vocea lui Alex se simțea așa de multă recunoștință, încât Emily putea s-o simtă ca pe ceva palpabil în atmosferă.

— Să fii în siguranță, băiatul meu. Tuno îl îmbrățișa, apoi Emily se trezi și ea strânsă cu putere în brațele lui. O să-mi fie dor de tine, Emily. Îți doresc să fii în siguranță.

Vocea lui Emily era prea înecată în lacrimi ca să poată vorbi. Îl îmbrățișa la rândul ei pe bătrân, rugându-se pentru sănătatea lui. Nu putea nici să se uite la pisică, ea de rămas-bun. Tuno adună așternuturile de pat.

— Uite, am să le aranjez ca un culcuș pentru Blanche, ca să nască aici și asta o să explice tot. Acesta a fost ultimul lucru pe care Emily l-a auzit de la Tuno, deoarece Alex a scos-o din dormitor. Stanni era în salon cu traista lui. Alex deschise ușa glasvandului ce dădea spre aleea din spate, iar acum țiuitul sirenei se auzea asurzitor. El se furișă afară și verifică aleea cu o privire scurtă.

— Crezi că s-au gândit să ne îndrume exact pe acest drum? întrebă Emily.

— M-am gândit la asta, spuse el. Dar dacă stăm aici, vom fi prinși cu siguranță. Asta este unica noastră scăpare. Stanni vine și el cu noi, ca să nu fie găsit aici. Este cunoscut ca suporter al mătușii mele și i-ar putea crea necazuri lui Tuno. O să-l lăsăm în drum, la el acasă. Ea dădu din cap. Ca niște strigoi se topiră cu toții în noapte. Emily își simțea inima pulsându-i în gât, așa cum se grăbeau pe aleea dintre locuințe. Aerul îi întâmpină proaspăt după lunga lor ședere în ascunzătoare. Cerul era acoperit de nori și întunericul îi proteja. Ea se gândea cu teamă la ceea ce lăsase în urmă și auzul îi era încordat să prindă orice alt sunet în afara respirației sale precipitate. Rezistă chiar imboldului copleșitor de a se uita în urmă, după urmăritori. Alex o ținea de braț cu o mână fermă și protectoare, ca o ancoră. Logic judecând, el avea dreptate lăsându-i pe Tuno și pe Blanche... dar în același timp, era supărată pe el.

Aleea avea cam o sută de metri lungime, iar la capătul ei, se aflau garajele. Era complet pustie, iar casele care o străjuiau erau în întuneric, ca și când ar fi fost izolate de această lume. Emily numără în gând porțile garajelor, până o descoperi pe cea de-a șaptea. Alex îi dădu drumul din mână și orbecăi la încuietore.

Blestemă încetișor. În gând, ea-l imploră să se grăbească în timp ce se întreba dacă Tuno a auzit deja acele fatale bătăi în ușă și dacă mai este în siguranță.

În cele din urmă, încuietorea a cedat cu un clic sonor și Alex a dat în lături una din uși, atât cât să le permită să se strecoare înăuntru.

— Stanni, stai de pază. Tânărul încuviință, dând din cap. Garajul era îngust, dar ei se strecurară pe lângă Mercedesul negru. Alex descuia portiera din partea șoferului.

Emily se vârî pe după volan, ajungând pe locul de alături.

— Stanni, îl strigă încet Alex, fiind intrat doar pe jumătate în mașină.

— Liber, spuse Stanni. Dă-i drumul. Am să închid ușile și de încuiat, încui după ce tragi mașina afară. Alex închise portiera și porni motorul. Mașina prinse imediat viață. Emily oftă ușurată, apoi însă, înțepeni. Cum se putea ca un motor normal, silențios, să sune deodată ca cel al unui camion diesel de patruzeci de tone?

— Or să-i audă, șopti ea.

— Sunt prea ocupați să se joace cu sirenele.

— Alex...

— Emily, încetează. Alex scoase repede mașina, cu spatele. Stanni închise ușile garajului și apoi le încuie. Alex întorsese deja mașina cu fața și rula, când Stanni a deschis portiera și a sărit înăuntru. Emily se afla acum înghesuită între cei doi bărbați, cu pușca mitralieră în dreapta, pe genunchi. Nici nu o observase la Stanni. În stânga era înghesuită în coapsa solidă a lui Alex. Nu este momentul pentru așa ceva, se gândi ea, reacționând automat la atingere. Practic, stând direct peste Alex, găsisese o modalitate de a scăpa de frică. Din nefericire, altele erau problemele care se creau. Se concentra asupra puștii, a cărei țeava îi împungea rotula.

— Stanni, șopti ea. N-ai vrea să îndrepti țeava în altă parte, te rog.

— E în regulă, Emily. Nu are gloanțe.

— Niciun glonț? Gândul o îngrozea, de fapt.

— N-a avut niciodată, spuse el vesel.

— Niciodată... Apoi pricepu. În acea noapte m-ai speriat al naibii!

— Ssst! îi potoli Alex. Emily tăcu, nefiind încă sigură dacă trebuia să fie furioasă sau recunoscătoare pentru faptul că n-a avut niciodată gloanțe.

Mașina rula pe strada întunecoasă. Alex opri la colț, se uită în

ambele direcții, apoi eliberă frâna. Traversară șoseaua și continuară pe strada îngustă, în jos. În mașină, era o tăcere tensionată. Emily realizează că-și ținea respirația în așteptare. În așteptarea mugetului sirenei, a unui alt motor, a unui strigăt de alarmă.

Mașina traversează o altă stradă, tot fără incidente. Apoi o alta. Erau pe drumul bun. Din nou. Semnul de ieșire din oraș de pe drumul cu o singură bandă de circulație, era aproape indescifrabil în întuneric.

Alex frână și se uită atent la el. Nu-i venea să creadă că reușiseră până aici, fără niciun incident, sau aproape fără. Când o cotiseră pe strada pe care locuia Stanni, aproape că se ciocniseră cu o mare masă de oameni care demonstra împotriva lui Florian. Acum Stanni continua cu ei cursa. Imediat ce vor ajunge aproape de graniță, el și cu Emily vor merge mai departe, iar Stanni îi va duce mașina înapoi lui Tuno. Și cu toate că totul mersese bine, nu dăduseră peste nicio patrulă, nici peste polițiști, totuși, el nu îndrăznise să folosească farurile, din care cauză trebuise să conducă la pas de melc. Îi tremurau mușchii de tensiune. Nu-și puteau permite o imprudență doar pentru că reușiseră să ajungă așa de departe.

Aveau de mers printre înălțimile abrupte de deasupra orașului. Priveliștea era pitorească și drumurile înșelătoare. Emily se foia pe locul ei. El o bătu ușor pe picior, cu un gest protector, de încurajare... și oarecum posesiv. Simțea cum îl cuprinde această trăire și nu știa dacă trebuie să blesteme sau să se bucure de puterea acestei senzații. Emily își trase puțin piciorul, deși nu prea avea unde să-i miște.

— Ce mai aștepți? întrebă ea. Să se schimbe semaforul? Stanni chicoti, iar Alex zâmbi.

— Corect. Luând piciorul de pe frână, îi dădu drumul mașinii, să prindă viteză, s-o acumuleze în perspectiva urcușului.

— Grazie, venim, spuse Emily. Părea încântată. Alex n-o putea condamna pentru asta, dar o avertiză.

— E lung drumul... chiar și în vremuri bune.

— Și acum e cel mai rău. Ea oftă. Mulțumesc, domnule Dickens. Nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Stanni, vrei să înveți un cântec experimentat în mașină și cu adevărat american? Stanni râse.

— Bineînțeles. În maniera ei tipică de a descreți frunțile, Emily

începu să cânte.

— O sută de sticle de bere pe perete, o sută de sticle de bere... Alex clătină din cap, amuzându-se în sinea lui. În ciuda atâtor ani de stat în Statele Unite, n-a înțeles niciodată acest cântec. Cum pot fi sticlele de bere pe pereți? Nu s-a spus nimic despre rafturi, doar despre bere pe pereți. Și pe măsură ce acestea erau date jos și trecute din mână în mână, toți trebuiau să cadă lași pe podea, practic beți morți. Era unul din multele lucruri americane contradictorii care-l încântau. Emily era al doilea. De fapt, ea înainta rapid în fruntea listei cu lucrurile care-l încântau.

Clătină încă o dată din cap, apoi se gândi la Tuno. Stomacul i se agită și-i dispăru toată plăcerea. Oare ce se întâmplase cu prietenul său? Nu i se părea cinstit ca ei să ajungă atât de departe fără el. Alex simți muchia tare a coroanei pe piele, sub cămașă. Jacheta lui lejeră o ascundea, la fel și pe celelalte lucruri pe care le avea la el. La talie, îl apăsa globul sceptrului. Conștiința sa vie nu avea nimic de-a face cu această senzație de metal, mai mult chiar, ar fi dorit din tot sufletul ca acele obiecte să nu se afle acolo. În timpul celor câtorva secunde de neatenție din dormitor, Tuno scosese bijuteriile din locul lor ascuns și i le înmânase. În clipa în care le atinsese, Alex realizase că nu putea să nu le ia. Chiar neutru fiind, el nu-l putea sprijini pe unchiul său. Administrarea Casei de Kiros fusese bine instituită prin mătușa sa Julia. Nu mai fusese timp pentru nimic altceva decât să și le bage pe sub cămașă, iar acum își dădea seama că acolo, lângă piele se aflau în cel mai sigur loc disponibil. O sacoșă ar fi putut fi nesigură sau scotocită, în mod inocent sau intenționat. Bineînțeles, că nu se mai punea problema astfel, în cazul în care erau opriți, dar asta era deja altceva.

— Emily ai să te îmbeți dacă o ții într-una cu cântatul, spuse Stanni.

— Nu, răspunse ea, întrerupându-se. N-ai observat că dai doar sticlele mai departe? Că nimeni nu bea din ele?

— Întotdeauna m-am mirat de asta, spuse Alex uitându-se atent înainte. Drumul era întunecos și foarte accidentat. Faptul că nu aprinsese farurile, înrăutățea lucrurile.

— Ei, acum știți. Vocea căpătase o nuanță de amuzament. O.K.,

sunteți gata?

— Nu cred, murmură Stanni.

— Nu contează. Începe oricum de sus. O sută de sticle de bere pe perete...

Mașina se zdruncină violent și cei trei dinăuntru, fură aruncați de pe locurile lor, în momentul când mașina alunecă în jos și apoi în față, după care rămase nemișcată. Alex fu aruncat peste volan. Automat întinse mâna și opri motorul.

Emily fusese aruncată peste el. Și Stanni peste ea. Probabil că ieșiseră din drum.

Inima i se făcu mică la gândul că ea a fost de vină.

— Ești bine? Toți au pus întrebarea în același timp.

— Cred că suntem, suspină Emily. Data viitoare, adu-mi aminte să-mi pun centura de siguranță.

— Toți ar trebui. Stanni deschise portiera și coborî din mașină. Alex încercă și el pe partea lui, dar portiera nu se deschise decât câțiva centimetri și se înțepeni în ceva. Stanni o ajută pe Emily să iasă, apoi se întinse să-l scoată pe Alex, care îi apucă mâna, se opintii de volan și Stanni reuși să-i tragă afară.

Se îndepărtă de mașină și imediat se uită după Emily. Se apucase cu amândouă brațele și tremura toată. Își petrecu un braț pe după umerii ei și o trase alături. Trupul ei era așa de fragil.

— Ești sigură că ești bine? Întrebă el. Ea încuviință din cap.

— Nimic nu te aranjează mai bine ca o băutură. Unde o fi berea atunci când ai nevoie de ea? Dacă vreodată pun mâna pe agentul acela de turism, am să-i omor.

Alex chicoti. Însemna că era bine. Se întoarse spre mașină... și rămase uimit. Nu i se întâmplase să iasă din drum. Nimerise într-o uriașă groapă, chiar în drum.

Fuseseră norocoși că nu muriseră.

— Arată ca o surpare de drum, comentă Stanni, examinând groapa enormă.

— Cum poate să se surpe un drum? Întrebă Emily. Alex ridică din umeri.

— Unele drumuri sunt foarte vechi și nu sunt întreținute cum ar trebui.

— Sau măcar să fie reparate, adăugă Stanni. E mai ușor decât să le betonezi. Nu trebuie să le marchezi și obligi oamenii să folosească doar șoselele. Acest lucru îi asigură pe soldați că Nu pot fi folosite. În caz contrar, se văd efectele.

— În mod sigur s-au văzut efectele pe mașina lui Tuno, spuse Emily. Și acum, ce facem?

— Știi vreun cântec de promenadă? Întrebă Alex.

— Știi vreun cântec de goană? spuse Stanni arătând în față, pe drum. Câteva perechi de faruri dansau încolo și încoace ca într-un joc de urmărire, pe măsură ce vehiculele luau curba drumului.

— Nu-mi miroase a bine, spuse Emily.

— Nici mie. Nici nu apucă Alex să-și termine vorbele, că își luară gentile și se împrăștiară în porțiunea împădurită de pe marginea drumului. Ramurile copacilor le biciuiau fețele și trupurile, uneori destul de tare. Epuizați, se îngrămădiră după o stâncă. Alex se aruncă pe terenul dur și Emily îi urmă exemplul. Noroiul rece nu avea confortul unui refugiu, dar în ciuda acestui lucru, Alex realiză, în câteva secunde, că Stanni nu era cu ei.

— Stanni? strigă el șoptit, neîndrăznind să ridice mai mult glasul. Nu răspunse nimeni.

— Oh, nu. Vocea lui Emily era înceată, aproape că el nici nu înțelese cuvintele.

— E isteț. Se descurcă, spuse Alex cu siguranță, mai mult ca să se asigure pe sine decât pe ea. Cum zgomotul motoarelor se apropia din ce în ce, ei se strânsesă mai tare unul în celălalt. El se întreba dacă ea simțea formele detașate ale bijuteriilor, apoi când ea ridică capul și o privi în ochi, uită de toate.

Alex o sărută cu disperare, bucuros că erau în viață amândoi. Gura ei era fierbinte și moale, îi răspundea la săruturi, iscându-i flăcări în interior. Măinile li se căutau, li se despărțeau, frecând și explorând peste tot, pe măsură ce li se înțețea dorința tot mai arzătoare. Ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească era această pasiune, dar nu mai putea să se gândească la altceva.

În urechi i se infiltra un huruit din ce în ce mai puternic. Amândoi se retraseră gâfâind din brațele celui alt. Vehiculele se aflau pe drum, chiar sub ei.

— Dorothy Sayers a denumit odată izbucnirile hormonale drept niște „tigri ordinari”, spuse Emily. Au fost destul de ordinari să se dezvăluie chiar acum.

Alex surâse.

— Tigrii au și ei rațiunea lor când se reped la tine. Chiar în timp ce vorbea, el se târa încet înainte, până când putu să se uite pe după stâncă. Cele trei camioane încetinară când ajunseră cu lumina farurilor la Mercedes. Alex își ținea respirația și se uita, nevenindu-i să creadă: camioanele ocoliră mașina, văzându-și de drum.

— Ce este? Întrebă Emily.

— Au trecut pe lângă ea, spuse Alex neîncrezător.

— Glumești! Ea se aruncă practic peste el ca să se uite și ea printre pietre.

— Ai să stârnești din nou acei tigri, o avertiză el.

— Îmi pare rău, se dădu ea jos de pe el. Gemu la brusca ei retragere. Nu din cauză că fusese grea. Cu ea se simțea al naibii de bine.

— Hei, voi faceți atâta zgomot că treziți și morții, spuse Stanni, apărând din întuneric.

— Și tu îi sperii de moarte, spuse Alex, ridicându-se. O ajută și pe Emily să se ridice și nu-i mai lăsă mâna. Îi strângea blând degetele, conștient de fragilitatea ei feminină. Ai văzut ce erau?

— Păreau camioane de fermă în drum spre oraș, răspunse Stanni. Cineva care ține morțiș să păstreze cursul vieții normale.

— Și să continue să încaseze bani, adăugă Emily. Și acum, ce facem?

— Unde sunt fermieri, se presupune că este și un sat. Poate că reușim să obținem un ajutor pentru mașină.

— Nu cred că ne poate scoate de aici, spuse Stanni. Partea din față este distrusă.

Alex gemu.

— Tuno o să mă omoare. Emily, cred că nu avem altceva de făcut decât să mergem pe jos.

— Surprizele vieții. Stanni îi dădu lui Alex traista cu alimente și lui Emily sacoa ei de voiaj. Ascultați, de ce să nu am eu grijă de mașină, să i-o duc înapoi lui Tuno? Asta o să vă dea un avans.

— Stanni, începu Alex, în pofida soluției logice a tânărului. Îi

displăcea gândul de a-l părăsi.

— Mai bine, plecați, spuse Stanni, bătându-l pe umăr. Data viitoare nu vor mai fi fermieri care să se ducă la piață.

— Zău că am să-i omor pe agentul meu de turism, spuse Emily. Și nu mai râde.

Oricum, Alex râdea. Și voia s-o țină așa, mai întâi voia însă să scape din această situație. Grecia era încă departe.

CAPITOLUL 6

„Valderieeee, valderaaa, valderaaa, valdera-ha-ha-ha...” Emily oftă, ascultându-l pe Alex fredonând cântecul oficial al drumeților din orice organizație excursionistă din lume.

— Cât o să dureze drumul până în Grecia? Întrebă ea, alăturându-i-se și punându-și mâna streășină ca să-și ferească ochii de soarele aprins al după-amiezii. Era înfierbântată, obosită și însetată, iar el cânta același cântec de cel puțin o jumătate de oră.

— În jur de o săptămână, spuse Alex, întrerupându-se.

— O săptămână! Ea îl privi neîncrezătoare. Sper că mai cunoști și alte cântece în afară de asta. El se încruntă.

— Dar asta ce are?

— Nimic, doar că este posibil să am cu adevărat nevoie de expresia mea „*oasele în coș*”, dacă ai să-i tot cânti o săptămână întreagă. N-am putea să ne oprim acum? Noi am tot mers de când l-am lăsat pe Stanni și asta a fost înainte de zori. În afară de asta, m-am săturat să mă tot izbesc de crengile copacilor. Mă simt ca o sălbăticiune.

— Bună idee. Îi aruncă o otheadă glumeață. S-ar putea ca eu să fiu cel sălbăticit.

— Hai să mai mergem, spuse ea, grăbind pasul, în ciuda faptului că o dureau picioarele.

— Și să pierdem soarele asta minunat? Emily, tu m-ai impresionat ca o femeie care ar vrea să se oprească să miroasă un trandafir în toiul unei revoluții.

— Da, îl miroso, Alex, crede-mă. Ea se apostrofă în sinea ei cu severitate, dorindu-și să mențină relația lor la un nivel superficial. Asta însemna să nu flirteze. Să nu se atingă. Și chiar să nici nu se privească.

Începând de aseară, evenimentele s-au derulat atât de repede, încât a fost târâtă odată cu ele, fără să se gândească.

Acum, fiind singură cu el, în mersul lor pe lângă drum, ca să se țină tot timpul aproape de copacii și arbuștii protectori, ea începu să-și dea seama că era singură cu el, singură cu un prinț sexy. Deja era prea conștientă de mișcările trupului său, de lungimea picioarelor lui, de balansul degajat al brațelor lui puternice, dar fantezia ei îi aducea în minte parfumul lui când o sărutase, în acea dimineață.

Acel sărut ca o dezlănțuire disperată a nevoii fiecăruia din ei, în miezul primejdiei, îi răscolise dorințe aprinse sălbatic în ea. El nu era un tip foarte frumos, nu genul de frumusețe clasică, dar emana virilitate. Sexualitatea lui era prezentă, acoperindu-l ca un înveliș, ademenind-o cu ceea ce se ascundea dedesubt. În privința lui, ea nu se putea încrede în puterea lui.

— Oh, Doamne, murmură ea. Se prezenta mai rău decât își închipuisese. Situația ei groaznică trebuia să fie singurul lucru care s-o preocupe și în loc de asta, s-a postat în spatele acestui bărbat. Ea nu putea nici măcar să-și oprească imaginația să fabrice fantezii erotice cu el, ce să mai zicem că o să-și controleze inima să nu mai bată atât de sălbatic de fiecare dată când el o atingea. Acest sindrom Stockholm îi scăpa printre degete. Dar nu era decât atât, îi tot dădea ea înainte, silindu-se să creadă așa.

— Emily, spuse el, întrerupând-o din gândurile deranjante, nu-ți face griji în legătură cu Tuno și Blanche. Vor fi în regulă. Ea-l privi.

— Chiar crezi?

— Trebuie. Nu mai suntem acolo și asta le dă o oarecare siguranță, nu-i așa?

— Așa cred.

— Și sunt sigur că Blanche a născut fără probleme. Ea încuviință, dând din cap.

Neliniștea începu să o cuprindă și se simți deodată obosită.

— Haide. El o luă de braț și o trase mai adânc în pădure, departe de drum. Hai să facem o pauză și să mâncăm ceva. Am tras prea mult de noi. Pulsul straniu care i se zbătea în vene, atunci când el începuse s-o conducă spre o porțiune mai izolată, se liniști la aceste vorbe. Iar ea își spuse că se duceau doar să mănânce în pădure. La ce se așteptase?

De fapt, nici nu voia să știe. Pădurea deveni mai bogată în tufișuri, iar terenul urca abrupt în pantă. Emily se împiedică în timpul urcușului în pantă. Copacii erau mai groși și mai sălbatici. Rămăsese aproape fără suflare când s-au oprit, în cele din urmă, într-o vâlcea umbrită.

— Dar ce ești? Întrebă ea lăsându-se pe un bolovan mai neted. Un membru năzdrăvan al familiei Von Trapp?

— Trebuie să te mai antrenezi, Emily, spuse el inhalând adânc aerul. Aerul proaspăt de munte. Ce-și poate dori mai mult un om?

— O limuzină și un pașaport? El râse.

— Și o cană de vin alături de „mata”.

— Mata ai face bine să nu bei vin atunci când conduci, spuse ea, mirându-se cum putea fi atât de dat naibii de vesel când lumea lor mică se surpa.

— „Mata” ai numai apă. Scoase o sticlă din sacoșă. Dacă ne-ar veni o limuzină din cer, acum am fi salvați. Cred. Își dădu seama că el păstra deliberat un ton vesel, ca să o liniștească pe ea... să nu se îngrijoreze... să o facă să se simtă sigură și relaxată. Ea se întoarse într-o parte, fiind mai impresionată de gest decât voia ea să recunoască.

— Avem salam, brânză și mere, spuse el.

— Și eu am bomboane de mentă, adăugă ea, scotocind prin geanta ei de voiaj. De dragul lui, putea să simuleze aceeași stare de spirit.

— Suntem bine aprovizionați. Așa că povestește-mi cum este să copilărești la o fermă de cai în Pennsylvania. Cel puțin, acolo presupun că a fost familia ta, din moment ce spui că predai la o școală din acest stat.

— Căminul familiei mele, se află acolo. West Chester Country. Ținutul cailor. De fapt, nu este prea mult de povestit, este un amestec de viață de suburbie și viață rustică. Singurul eveniment major din copilăria mea a fost faptul că am avut cinci frați care m-au tachinat după anumite reguli. Oricum, am ajuns să-i iubesc cu timpul. El chicotea în timp ce tăia o felie de brânză din bucata mică.

— Nu-i greu să ajungi la așa ceva, în condițiile date, spuse ea, luând felia de la el. Taie două felii de salam, ca să pot face un fel de sandviș. El încuviință, ascultându-i îndrumările. După ce îi dădu

salamul, o întrebă:

— Și cum stai cu viața amoroasă, Emily Cooper? Aproape că-și scăpă mâncarea.

— Ah...

— Ai vreun prieten? Nu porți verighetă, așa că-mi închipui că n-ai soț. Greșesc cumva? Ai spus mai înainte că nu există niciun bărbat. Ce înseamnă că nu există niciun bărbat? Ai avut vreodată soț?

— A existat odată, spuse ea cu reținere. Acum nu mai este.

— Ce s-a întâmplat? Ea mușcă din sandviș.

— Emily.

— S-a căsătorit cu mine în compensație pentru logodna lui desfăcută. Vocea îi suna neobișnuit de ascuțită, trecutul ei o mai durea încă.

— Înțeleg. Avea senzația că el înțelege mai mult decât i-ar fi convenit ei.

— Deci ce s-a întâmplat? Întrebă el. Ea ridică din umeri.

— Lucrurile obișnuite.

— Care obișnuite? Certuri despre bani? Concepții de viață diferite? I s-a oferit o slujbă la celălalt capăt al țării și tu n-ai vrut să-i urmezi? A comis adulter?

— Nu! Respiră adânc ca să se calmeze. Concepții diferite de viață.

— Cât de diferite? Voia cumva ca prosoapele să fie împăturite în trei și tu nu voiai? Ea gemu, simțindu-se atrasă într-o cursă unde nu avea răspuns. Și ca să-i spună mai multe despre ea, însemna să-i permită să pătrundă în intimitatea ei. Dar în același timp, nespunându-i, atrăgea atenția asupra faptului că-i era teamă să nu devină prea intimi. Ajunse la concluzia că spunându-i câte ceva, era mai sigur în multe privințe. Cel puțin, putea să controleze tot ce-i spunea.

— Eram în ultimul an de liceu, când colega mea de cameră și-a părăsit logodnicul, i-am acordat lui Hank consolare și înțelegere, pentru că-mi plăcea, de el. Lucrurile s-au încurcat cumva și ne-am căsătorit și nici acum nu pot să-mi imaginez cum s-a întâmplat. Mama mea spune despre mine că sunt o „*veșnic maternă*”.

Oricum, amândoi am realizat faptul că am greșit, așa că am

terminat-o.

Hotărâse să nu-i spună de logodna ei ruptă, care fusese aproape imaginea copiată a căsătoriei sale, până în momentul în care ea și-a dat seama de acest lucru. N-a vrut să-i spună nici faptul că acest ultim eveniment fusese motivul pentru care venise ea tocmai în Peraco, să fugă de toate. În loc de asta, ea a trecut la atac.

— Spune-mi despre tine. Au existat căsătorii sau mari iubiri ascunse în trecutul tău?

— Am fost tare îndrăgostit de Peggy Lipton de la Mod Squad când eram tânăr și așa a evoluat primul mariaj.

Și ca să nu mai întrebi, îți spun că ea a fost dezamăgită că s-a căsătorit cu un bărbat obișnuit, în loc de un prinț.

— Și cum ai devenit tu un bărbat obișnuit? îl întrebă ea, simțindu-se din ce în ce mai relaxată și mai degajată. Briza care adia prin vâlcea o făcu să se înfioare.

Simțea piatra dură, susținându-i confortabil spatele. Și nici brânză cu salam n-au fost rele. El ridică din umeri.

— După toate ciudățeniile familiei mele, eu sunt mulțumit că sunt un bărbat obișnuit.

— Ce fel de ciudățenii?

— Colecționări de ceasuri stricate, alergii la decizii de afaceri, sponsorizări de acțiuni de caritate pentru gândacii de bucătărie, întemnițarea verișorilor în pivnița palatului. E întuneric și înspăimântător acolo. Râse ca pentru sine.

— Opt sute de ani de căsătorii între rude produc niște ciudățenii, așa că să fii un bărbat obișnuit, sună grozav de atrăgător. Putea să parieze că avea dreptate. Din ceea ce-i spusese și din câte putuse ea să-și dea seama, familia lui era complet dezaxată. Realiză că el s-a străduit foarte mult ca să ajungă un bărbat obișnuit, să se asigure că el nu era ca ceilalți. Dinăuntru ei urcă compasiunea izvorâtă pentru băiețelul încuiat în pivniță. Probabil că a fost înfiorător...

Instantaneu o copleși o nevoie de a proteja. Aceasta o mai vârâse în necazuri.

— Cum este să predai la copii de cinci ani? o întrebă. Mi-ai spus că elevii tăi sunt imprevizibili. Acum se aflau pe un teren sigur. Aduce mai mult a polițist la catedra de la grădiniță. O profesoară trebuie să fie

jumătate actriță, ca să-i amuze și să-i ocupe pe copii și, jumătate polițist, ca să nu se producă haos.

— Ar fi trebuit să te angajeze la palat. Tutorii noștri aveau tot așa de puțin efect asupra verișorilor mei ca și plantele.

— Poate că le era teamă să disciplineze altelele regale.

— Ție nu ți-ar fi fost. Ea surâse.

— Probabil că nu. Și ei sunt tot copii care au nevoie de îndrumare. Copiii reacționează la deprinderi și la disciplina bunului simț.

El o aprobă dând din cap și continuă să mănânce în tăcere, de parcă rumega în minte vorbele ei. Ea își terminase mâncarea, când ajunse la concluzia că golul de conversație îi convenea mai mult decât cursul luat de discuție. Nu dorea să cunoască mai multe despre el. Cu cât ar fi știut mai multe, cu atât ar fi devenit mai curioasă și asta ar fi escaladat continuu, până când ea s-ar fi prins în propria-i plasă. Nu trebuia să-și dorească decât să ajungă acasă, la clasa ei și la viața ei. La viața ei obișnuită. Dar atunci de ce bărbatul obișnuit avea atracția unei flăcări scăpărătoare?

— Cum îți simți picioarele? o întrebă Alex.

— Bine, minți ea. Simțea o durere constantă în toată talpa și toate oasele piciorului o dureau. Acestea erau destule semne că picioarele nu-i erau în regulă. Se uită și la pantofii lui scumpi, scâlciați acum, fără scăpare. Probabil că picioarele lui erau într-o stare mai rea. Dar ale tale?

— Ca și când ar putea să-și dorească să avem o mașină. Se ridică și se strâmbă. Sau un scaun pe roțile. Crezi că ai putea să mă împingi tot drumul până în Grecia?

— Cât de lung este acest drum?

— Să zicem că am mers cam vreo zece mile...

— Zece! exclamă ea. Atâta, doar? Zece?

— Dar cât de mult crezi tu că am mers?

— Nu știu. Mi se pare că o veșnicie.

— Ar putea fi la ritmul în care mergem. Ea oftă, deprimată de acest gând.

El îi întinse mâna.

— Hai, Emily. Nu vom ajunge așa, stând și văicărindu-ne.

Stânjenită, îi luă mâna și se sprijini de ea pentru a se ridica în picioare. Simțurile îi reacționară la puterea și căldura degetelor lui înfășurându-i pumnul. Se uită cu o privire fixă la el, incapabilă să aibă tăria să se uite în altă parte.

— Emily. Vocea îi era voalată. Coborî capul. Buzele o atinse ușor, ca și când ar fi fost nesigur de reacția ei. Îi mângâie gura atât de fin, încât ea – și simți inima gata să se prăbușească. Atingerea era caldă, mătăsoasă, înfășurând-o într-o delicată întunecime. Apoi n-o mai atinse, nu și-o mai apropie în acea izbucnire de pasiune. În schimb, dorința interioară renăscută, avea propriul ei mister. Semăna cu o seducție de tandrețe, împotriva căreia nu putea lupta. Și nici nu încerca.

În cele din urmă, el își ridică capul.

— Am face mai bine să ne continuăm drumul. Ea dădu din cap, neîndrăznind să-i sugereze să mai stea. Vâlceaua era prea tentantă și era prea clar care era maniera prin care puteau uita de necazurile lor. Li se întâmpla, de parcă după plecarea de la Tuno, le fusese eliberată atracția pe care o simțeau unul față de celălalt. N-au urmat scuze pentru „tigri” dezlănțuiți. Și toate deveneau din ce în ce mai grave.

— Glumești? întrebă Emily.

— Ai vreo idee mai bună? îi replică Alex, privind grajdul care se contura în amurg.

— Da. Pe pământ, cu două pietre drăguțe sub cap, în loc de perne. Nu vreau să dorm într-un grajd, Alex. Ar putea să dea peste noi fermierul și să ne prindă. Și atunci ce-am realizat?

Fermierul era ultima lui grijă, socoti Alex. După-amiaza aceasta se dovedise mai periculoasă pentru echilibrul său decât putuse el să-și imagineze. Toată ziua îl obsedase sărutul acela miraculos. Și asta l-a ajutat într-un fel să continue să meargă, cu toate că-l dureau picioarele. Acum însă, abia mai putea să pășească, pantofii lui de comandă ajunseseră o caricatură, iar Emily trecuse dincolo de epuizare. Trăseseră prea mult de ei. Aveau nevoie de odihnă și relaxare, lucru pe care nu-l găseau pe pământul gol cu pietre. O să aibă grijă să stea departe de ea, asta-i.

— O să dormim în grajd, spuse el înaintând. Ea scânci de protest și el o repezi să facă liniște.

— Ssst! Acum cu siguranță că o să-i aduci pe fermier peste noi.

— Ești nebun, șopti ea, mergând pe lângă el.

— Ai alergie la fân?

— Nu.

— Atunci nu sunt nebun. El ieși din liziera pădurii, privind cercetător spre casa de la fermă. Totul arăta de parcă locuitorii ei se adunaseră înăuntru pentru noapte.

— La ce oră trebuie mulse vacile? o întrebă el.

— De unde să știi? Am crescut la o fermă de cai, dacă mai ții minte.

— Adevărat. Și fără să-i spună ceva, o luă de mână și o trase după el prin spațiul deschis dintre copaci și construcția din lemn. Acoperiră distanța în câteva secunde, apoi se lipiră de peretele grajdului. Lemnul negeluit îl înghiontea prin cămașă.

— Mă întreb dacă James Bond a făcut figura asta, spuse Emily.

— Taci, femeie. Mă căznesc să-ți găsesc un pat pentru noapte și tu trângănești despre așa ceva. El o conduse în jurul grajdului, în partea opusă față de luminile care se vedeau din casă, căutând o fereastră sau o ușă laterală.

— Unde naiba sunt intrările? mormăi el pipăind să găsească un spațiu gol în perete.

— Înapoi de unde am venit, îi șopti Emily. Nu le-ai văzut?

— Nu, nu le-am văzut, răspunse el simțindu-se caraghios așa cum se lăsa condus înapoi de ea. Porțile batante făceau corp comun cu pereții de lemn și erau închise cu un mic zăvor din lemn, așa cum căuta el. În filme, întotdeauna văzuse așa ceva la intrarea grajdului. Emily atinse un resort de lemn și o ușiță mică, înglobată în poarta mare, se deschise spre interior. Dispăru înăuntru.

— Emily! Păși și el peste pragul de la intrare și intră înăuntru.

— Sunt aici. Închise ușa și cu ea alungă ultima posibilitate de lumină. Crăpăturile dintre bârne permiteau să treacă doar niște frânturi neclare. Simțurile îi fură cotropite de mirosul de animale și fân. Caii dădeau din copite și se agitau. O vacă mugii.

— Sper că a fost mulsă, spuse el, luând-o din nou pe Emily de mână. Crezi că este vreun staul liber, unde să putem dormi?

— Asta este mica ta incursiune. El știa că râde de el. În orice caz,

un bun fermier își controlează vitele o ultimă dată, înainte de a se culca, așa că aş sugera podul cu fân de deasupra...

— Dă-i drumul. Găsiră scara și escaladară treptele până în pod. Zgomotele și mirosul erau mai slabe acolo sus, iar animalele începuseră să se liniștească, după ce se agitaseră la apropierea noilor veniți. Alex se relaxă imediat.

— Arată mai bine decât la Hilton, spuse el, desfăcând fânul din grămadă și împrăștiindu-l în jur. Cât timp nu ne bate la ușă detectivul casei, vom fi în siguranță.

— Asta speri tu. Vocea ei suna plină de îndoială. Se lăsă peste o grămadă de fân.

Mie mi-e teamă să-mi dau jos pantofii din picioare, probabil că o să mi se umfle picioarele ca niște mingii de baschet. Alex o găsi prin întuneric și îi aruncă fânul împrejur. Ceva îi șoptea să păstreze o oarecare distanță între ei.

— Eu am senzația că ale mele vor depăși mingile de baschet, spuse el.

— Am acasă un bazin pentru picioare, începu ea gânditoare. Apa călduță curge de jur-împrejur.

— Te rog, nu mă mai tortura cu apa. El trase adânc aerul în piept, apoi își scoase un pantof.

— Ce înseamnă când nu este nicio schimbare în ce privește intensitatea durerii?

— Că ți-ai pierdut picioarele acum cinci mile.

— Asta trebuie să fie.

— Cât de mult crezi că am mers azi? El tăcu un moment de parcă ar fi calculat în gând. Nu voia să o dezamăgească, dar ruta lor fusese mai mult cu ocolișuri, decât dreaptă, cu scopul de a evita orașele și satele.

— Am pus ceva distanță între noi și mașină. Probabil în jur de douăzeci de mile.

— Oh. Ea era evident dezamăgită. El îi dădu mâncarea și apa, fără să mai încerce o conversație de abatere a atenției. Uneori este mai bine să lași lucrurile așa cum sunt, socoti el. În afară de asta, nu putea s-o mintă în legătură cu distanța mare pe care o mai aveau de parcurs. Emily nu merita să fie mințită... în nimic.

Cina le-a fost identică cu prânzul și o mâncară în tăcere, ascultând zgomotul pe care-l făceau animalele dedesubt, cât și sunetele naturale ce ajungeau din pădurea de afară. De undeva de aproape, tipă o bufniță. În momentul în care terminase de mâncat, Alex se simțea complet relaxat, cu excepția picioarelor. Și ale ei trebuiau să fie în aceeași stare proastă. Amândoi o să șchiopăteze dacă nu iau niște măsuri. Îi veniră în minte vorbele ei despre bazinul pentru picioare.

Nu putea face rost de așa ceva, în schimb avea la îndemână o altă metodă de relaxare.

— Uite. Îi ridică un picior, punându-i-l pe genunchi și începu să-i maseze.

— Ce faci? îl întrebă ea încercând să-și tragă piciorul din strânsoarea lui.

El i-l ținea, însă, ferm.

— Mă asigur că mâine ai să poți merge. Dacă nu-ți aplic așa ceva, mâine n-ai să poți nici să stai pe picioare. Își depuse și el piciorul în poala ei cu toată delicatețea unui începător.

— Să faci și tu la fel cu ale mele. Te rog. Vreau măcar să mă asigur că mai sunt acolo. El îi frământa carnea ca un expert, neținând cont de ezitățile ei. Mușchii îi erau atât de întinși și de duri, încât se simțeau ca niște pietre. Și-ar fi dorit și el să aibă un bazin pentru picioare, unul din acele lucruri mici, gen Jacuzzi. Nu mai puteau continua la ritmul pe care-l impusese astăzi. Nu erau încălțați potrivit, nu aveau nici echipament pentru umblatul pe teren accidentat de munte. El își reproșa din nou treaba cu mașina, știind că fusese prea panicat. Ar fi trebuit să folosească farurile ca lumea. Ar trebui să facă ceva să îndrepte această mică problemă, dacă voiau să mai ajungă în Grecia. Poate că avea fermierul o pereche de teniși vechi, de o mărime potrivită, pe care să-i poată împrumuta.

Emily începu să-i frece ușor piciorul, apoi cu mai multă forță, apăsându-i mușchii aproape dureros. Îi era bine. Atât de bine încât se răzgândi și-și propuse să fure niște pantofi mai buni. Ar fi bine ca Emily să-i maseze picioarele în fiecare noapte. Cum liniștea se întinsese, deveni încet-încet conștient de felul în care se odihnea piciorul lui Emily, lângă pelvisul lui. De câte ori îi întindea piciorul, călcâiul i se cufunda mai mult spre el, într-o mișcare contrară

naturală... Chiar în el. Pe frunte își făcură apariția stropi mici de transpirație. Se întreba dacă nu cumva au început așa și cei care fetișizau picioarele. Un picioruș inocent pus în poala cuiva și acesta rămâne marcat pe viață.

— Auuu! exclamă ea. Mă apeși. El își slăbi strânsoarea.

— Îmi pare rău. Și oricum, cred că este gata cu piciorul ăsta.

— Și eu zic la fel. I-l bătu ușurel și îl dădu deoparte, apoi îl luă pe celălalt, așezându-l cu grijă de astă dată, drept pe genunchi. Se concentra asupra masajului, având grijă să înmoaie mușchii și încheieturile întărite, gratulându-se că-și îndeplinește sarcina... până când deveni conștient că piciorul lui stătea vârat între coapsele ei. Erau ispititor de moi și totuși cu mușchii tari. Se întrebă cum s-or fi simțind fiind încolăcite în jurul taliei lui, ținându-l strâns în timp ce el s-ar mișca înăuntrul ei. Transpirația i se scurse în josul tâmpelor și el trase o înjurătură în gând. Ar fi vrut să-și retragă piciorul, dar nu se putea mișca. Nu voia decât să-i simtă mâinile mici, producând acele mișcări rituale, senzuale, care-l scoteau din minți. Când, în cele din urmă, ea îi dădu piciorul deoparte, simțea că nu mai are aer. Eliberat de sub magia ei, îi împinse piciorul de pe genunchi de parcă ar fi fost un fier înroșit. Nu putea să-și explice reacția. În urmă cu zece minute, era pe punctul de a-și da duhul de durere și epuizare, iar acum era încolțit, neliniștit... Mintea îl îmboldea că trebuie să-i spună ceva. Despre bijuterii. Asta o să-i distragă. Pe tot parcursul peregrinării lor, se tot gândise dacă să-i spună sau nu. Trebuia însă să știe deoarece era implicată și ea.

— Emily, șopti el.

— Ce este? Vocea ce pătrunse până la el... era voalată și senzuală. Se strădui să nu reacționeze la acea senzație de mătase întunecată mângâindu-i pielea.

— Trebuie să știi ceva. Am la mine bijuteriile coroanei. Ea respiră precipitat.

— Care bijuterii?

— Bijuteriile coroanei din Peraco, spuse el repede, crezând că ea s-a gândit că i-a pomenit de unele lipsite de importanță.

— Adică ceea ce poartă un rege?

— Da. Tuno mi le-a dat aseară, să le scot din țară, ca să împiedicăm încoronarea.

M-am gândit că ar trebui să știi.

— O, Doamne. Își putu da seama de încântarea din glasul ei.

— Chiar așa, Alex? Unde sunt? Pot să le văd și eu?

— Dar cum? Nu avem lumină aproape deloc. Se întreba dacă nu cumva a făcut vreo greșală. Ea părea chiar voioasă.

— Ba da, am aici. Auzi zgomotul fermoarului tras de la geanta ei de voiaj.

Am o lanternă, prinsă pe lanțul de chei cu un clic, o rază subțirică de lumină dansă peste fân, apoi poposi drept în ochii lui, făcându-l să-i închidă. Unde sunt?

— Aici. Și mută lumina de pe mine. Își descheie cămașa și scoase săculețul de catifea așezându-l pe fân. Trase de gura săculețului și scoase bijuteriile afară.

Urmă un moment lung de tăcere, în timp ce ea le examina.

— Probabil glumești, spuse ea, părând dezamăgită.

— Au o vechime de peste o mie de ani, spuse el neliniștit de reacția ei. Nu înțelegea ea oare importanța lor istorică?

— Adevărat? O mie de ani. Se întinse să atingă un pandantiv. Incredibil.

— Îți mulțumesc pentru că le-ai apreciat. Se opri. Îmi pare rău că te-am amestecat în treaba asta. Dar nu le puteam refuza.

— Oh, Alex. Cred că ești minunat.

— Chiar crezi? Aprecierea îi produse o satisfacție al naibii de mare.

— Da, cred. Tu îți salvezi țara familiei tale.

Eu sunt... bucuroasă că te cunosc și că... am luat parte la aceasta. Stinse lanterna.

Acum chiar că trebuie să ieșim din Peraco. Hai să le punem aici, în geanta de voiaj.

— Eu am s-o duc. Închise săculețul și-l puse în geantă. Statură tăcuți câteva clipe.

— Emily.

— Ce este?

— Nimic.

— Oh. El se aplecă în față, certându-se în sinea lui să nu facă prostii, așa cum de fapt făcea. Mâna i-o atinse pe a ei. Emily înghiți,

înlăturându-și un nod, care-i apăruse odată cu fulgerul senzual ce o străbătu.

— Sper că tu ești.

— Așa este. Îi era atât de aproape. N-ar fi trebuit să cocheteze cu un pericol emoțional ca acesta, dar nu se putea stăpâni să n-o facă.

— Doar nu ești... își dresе glasul. Doar nu ești pe cale să mă săruți, sau mai știu eu ce? El se aplecă și mai mult spre ea, până când îi simți respirația pe față.

— Nu cred.

— Bine... bine... N-ar fi o idee prea fericită. Dar nu se retrase.

— Nu prea fericită, fu și el de acord. Gura i-o găsi pe a ei cu cea mai fericită abilitate de care dăduse vreodată dovadă. Buzele-i erau calde, gata să i se deschidă, la fel cum se deschide soarelui, o floare. El o împinse înapoi în fân, cu trupul așezat peste al ei, simțindu-i sânii lipiți de pieptul lui. Gurile li se îngemănară, alintându-se și tachinându-se, înflăcărându-i din ce în ce mai tare. El era flămând de ea, ca un om privat de mâncare, mult prea multă vreme.

Emily își înfipse unghiile în umerii lui, fără să se gândească care vor fi consecințele. Și ea îl dorea, îi copleșise cu desăvârșire rațiunea, precauțiile, o copleșise în întregime. Cum ar putea să i se împotrivească acum, când îi dovedise în cele din urmă că are încredere în ea? Pasiunea ei care crește rapid, mătură orice urmă de neliniște. L-a dorit de la început. Fiecare zi pe care o trăiseră împreună, fusese ca un dar, iar ea nu avea de gând să irosească darurile.

Gura lui era ca un foc viu, o ardea. Mâinile îi poposeau pe sâni, scoțând-o din minți. Se ridica spre el, întinzându-se pentru o și mai mare apropiere. El îi săruta la nesfârșit obrajii și gâtul. Mâinile i-au tras de pe ea, practic, tricoul și fusta. Fânul se simțea aspru sub ea, dar în momentul în care pieptul îi fu eliberat și buzele lui s-au ancorat de un sfârc al acestuia, uită absolut totul în acest asalt senzual. El o gusta cu gura, cu dinții, până o simțea zvârcolindu-se sub el, atingerile lui ducându-i dorințele, dincolo de limita normalului. Ea se auzea pronunțându-i numele, dar nu mai conta asta. Degetele au reușit cumva să-i desfacă cămașa și suspină din nou la senzația atingerii pielii lui. Trupul său se mișca pe al ei, materialul blugilor frecându-se unul de altul. Ea – și depărta picioarele pentru a face loc șoldurilor lui. Își

îndoi un picior ca să-i mângâie cât mai sus pe gambă...

Și scoase un țipăt ascutit, căci în acea clipă o durere intensă îi cuprinse piciorul, un cârnel pe o mare întindere.

— Ce este? Ce este? Întrebă Alex, sărind de pe ea. Scânci și el la rându-i, apucându-se de picior în momentul în care mușchii i se contractară brusc.

— Am un cârnel, spuse ea respirând precipitat, chircindu-se cu genunchii la gură. Pe față îi curgeau lacrimile. Simțea pe buze gustul sării. Ar fi trebuit să știe că se va întâmpla așa, după atâta mers.

— Întinde-ți piciorul... Și vocea lui trăda o durere mare. Ține laba relaxată...

Ahhh... nu mișca degetul!

— Știu. Încercă să-i urmeze sfatul, dar piciorul se răzvrătise violent.

— Am mers prea mult... El gemu când mușchii i se crispară în alt loc.

Prea mult din altceva, reflectă ea. Scâncind, încercă să-și întindă piciorul din nou, încheștând din dinți să suporte crampa. Durerea era încă îngrozitoare, dar parcă se simțea ceva mai bine, oarecum. Jena îi aprinse fața, când realizează că era goală de la brâu în sus. Pipăi în jur după fustă sau tricou și degetele-i atinseră, în sfârșit, bumbacul. Își trase cămașa pe ea, fără să-și dea seama că este cămașa lui Alex și nu a ei. O aruncă de pe ea, apoi" se apucă din nou de picior, deoarece o lovise o nouă durere.

— Dar este ridicol, murmură ea, blestemându-și norocul. Dar îi apăru în minte.

Trebuie să fie un semn înscris pe frunte, ceva în genul „fraieră”. Când piciorul i s-a mai calmat, se apucă să-și vâneze serios cămașa, de data asta cu mai mult succes.

— Te simți bine? o întrebă Alex.

— Da. Sper că nu l-am sculat pe fermier.

— O să aflăm asta în câteva minute. Așteptară într-o tăcere tensionată, Emily fiind preocupată să se apostrofaze singură că a cedat imediat. Cârmelul de la picior fusese o pedeapsă pentru prostia ei, socoti ea. Își permisesese să creadă că poate să facă dragoste cu Alex, după care să plece pe drumul său, fără nicio implicație emoțională. Ei

bine, fizicul ei a fost cel care a salvat-o de la umilire și durere și ar trebui să fie recunoscătoare. Cum n-a apărut niciun fermier înnebunit, s-au relaxat în cele din urmă într-o tăcere stânjenitoare. Hotărâtă să o împrăștie. Emily se ridică, aducându-și mai aproape geanta de voiaj.

— Am uneori crampe musculare și de aceea mi-am adus cu mine ceva de acasă.

Sper să nu continue crampele toată noaptea, dar pentru orice eventualitate...

Ea scotoci înăuntru și scoase un mic flacon. Uite ce avem. Este un antispastic muscular.

— Poate că mâine vom reuși să țopăim cumva, spuse el, întinzându-se. Să iau niște apă. Luară pastilele, apoi se așezară cu mare grijă în fân.

— Cred că acum am să adorm, spuse ea, ghemuindu-se la o distanță de câteva picioare de el. Se culcase cu spatele spre el.

— Noapte bună, Emily, spuse el. Așa cum îi auzi vocea, ea își închipui că stătea pe spate.

— Noapte bună, Alex. Apoi, neputând rezista, adăugă: Noapte bună, John băiatule.

Noapte bună, tată. Noapte bună, mamă. Noapte bună, bunicule. Noapte bună, bunico...

— Spune noapte bună, Grecie.

— Noapte bună, Grecie. Tonul jucăuș împrăștiase tensiunea din ea. Și probabil și din el, socoti ea, simțindu-l mai degajat. Dar de acum încolo el va trebui să găsească alte locuri în care să se odihnească. Ea nu poate avea încredere în simțurile ei într-un loc ca acesta.

CAPITOLUL 7

După un somn adânc, Alex se trezi, mijind din ochi la lumina zilei și la Emily care i se înghesuisese alături. Cum ajunsese acolo, nu se mai întreba. Nici nu avea timp. Un fermier furios îl privea de sus, ținând o furcă îndreptată cu dinții spre burta lui. Alex avea presimțirea că astăzi n-o să le meargă la fel de bine ca și ieri.

— Ce naiba căutați în grajdul meu? întrebă fermierul în limba peracană.

— Dormeam. Alex se uita atent la dinții de metal, ascuțiți. Ar fi

vrut să se întindă și să pipăie geanta de voiaj cu conținutul ei neprețuit, dar nu îndrăzne să se miște.

Nu-și închipuia că fermierul ar putea să-i rănească pe el sau pe Emily, dar nici nu dorea să afle acest lucru cu adevărat.

— Asta pot să văd și eu, că dormiți, spuse fermierul. Își retrase încet furca, dar încă o mai ținea pregătită, gata să intervină. Nu arătați a vagabonzi. Ați plecat de răzmerița din oraș? Alex încuviință, dând din cap.

— Suntem greci, mergem acasă.

— Și eu sunt regele din Sheba. Trecerea de la limba peracană la engleza perfect pronunțată, fu parcursă dintr-odată de fermier. Era clar că omul era un britanic transplantat aici. Sunteți îmbrăcați prea bine și prea în stil american ca să fiți doar niște greci, soț și soție, care se întorc acasă. Și în afară de asta nu ai accent de grec, omule. Locuiesc aici de prea multă vreme, ca să nu cunosc diferențele.

Alex își dădu seama că planurile lui bine ticluite zburaseră la prima dezlegare a limbii. Stomacul i se strânse la gândul că acest om ar putea să-i recunoască... dacă nu cumva s-a și întâmplat deja. Emily se mișcă lângă el.

— Emily, spuse el blând, punându-și un braț peste ea, astfel ca să nu poată sări de frică, atunci când va da cu ochii de adversarul lor cu furca gata s-o folosească.

Ne-a sunat ceasul.

— A sunat ceasul? Se sili să-și țină ochii deschiși și să se uite la el. El așteptă ca ea să se trezească de-a binelea. Când veni clipa, ochii i se măriră puțin în timp ce privirile îi alergau de la el la fermier.

— Bună dimineața, spuse ea veselă, deși trupul îi era tensionat. Îmi pare rău că v-am împrumutat fânul. O să-l punem bucuroși la loc.

— Ea nici măcar nu este grecoaică! exclamă fermierul. Ce naiba se petrece aici?

Emily trase o înjurătură de grajd, în gândul ei.

— Este exact ce ne mai lipsea, îi murmură Alex, dându-i prudent drumul lui Emily.

Ascultă, suntem turiști, nu am putut merge la ambasadă ca să mergem acasă, așa că încercăm să ajungem la graniță. Ne pare rău că v-am speriat, dar o să plecăm imediat, O.K?

— Nu știu. Era evident că suspiciunile fermierului se înmulțeau. Am fost sfătuiți să îndreptăm orice străin spre postul local de poliție. Nu-mi pot imagina pentru ce. Mai bine veniți în casă să luați o masă decentă servită de soția mea, până mă hotărâsc ce voi face cu voi. La naiba, dar nu aveam azi nevoie de bătaia asta de cap. Furca se îndreptă în sus. Alex se ridică încet în picioare. Durerea îl străpungea prin tot corpul și încă mai simțea o ușoară urmă a cârcelului din gambă. O ajută pe Emily să stea pe picioare. Ea avu prezența de spirit să culeagă geanta de voiaj, degajată, și să-și petreacă cureaua peste cap, venindu-i în diagonală peste trunchi. Ar fi fost aproape imposibil să-i fie smulsă fără rezistență. El adună pantofii lor, apoi pășiră încet spre scară. Inima i se strânse, atunci când văzu că ea nu-și putea ascunde durerea mai mult decât el. Cu siguranță că n-ar putea s-o ia la fugă în condițiile astea.

— Încă nu mi-ați răspuns la întrebarea cine sunteți, spuse fermierul.

— Al și Emily Cooper, spuse moale Alex, mulțumit că mintea îi mai mergea încă.

Emily clipi din ochi, dar nu-l contrazise.

— Jimmy Waites. Veniți din Seriat? Întrebă fermierul, în pantofii ăia? Ei încuviință dând din cap. Mă mir că încă mai sunteți în picioare astăzi.

— Și eu, murmură Alex, strâmbându-se de câte ori punea piciorul pe treptele de lemn ale scării. Din păcate, gândul de a-și băga din nou picioarele în pantofi, îi trezi cele mai oribile senzații din imaginația sa.

— Iapa este culcată, spuse Emily, când ajunse pe pardoseala grajdului.

Se uită într-unul din compartimentele grajdului.

— Este în dureri și cred că are și probleme, spuse Jimmy. De aceea n-aveam nevoie să-mi bat capul cu voi, astăzi. Înainte ca Alex s-o poată opri, ea intră în compartiment.

— I se oprește. Am fost crescută la o fermă de cai... Nu, uită-te, se văd copitele mânzului.

— Și asta-i tot, spuse Jimmy, intrând după ea. Am stat aici peste o oră și n-a înaintat deloc. Nu simt capul mânzului. Alex intră și el după

fermier, uitându-se la iapă, al cărei posterior tremura de suferință.

— Pun pariu că are capul întors spre spate, spuse Emily. Ai chemat un veterinar?

— Da, dar este acum la altă fermă. Adăugă cu tristețe: Atunci când o să ajungă el aici, o să fie prea târziu.

— Dacă ai putea să treci o funie pe după capul mânzului, sau chiar pe după bot sau maxilarul de jos, ai putea să i-l tragi în față. Tatăl meu a făcut așa, odată, folosind pauzele dintre contracții. Se întoarse spre englezul cel înalt, cu sprâncenele încruntate a îngrijorare. Dacă nu faci ceva, ai să-i pierzi pe amândoi. El o privi lung, plin de tensiune, cântărind în mod evident dacă ea știa despre ce era vorba.

— Ai dreptate, spuse el deodată. Alex privea amuzat cum Emily și fermierul au trecut la treabă. Emily mângâia iapa cu cuvinte liniștitoare, pe un ton moale, fiecare fibră a ei fiind angajată să o ajute să treacă prin durerile ei. Ea spusese la un moment dat că mama ei o poreclise „*veșnica maternă*” și aceasta avusese dreptate. Dându-se cu prudență la o parte din calea lor, Alex o studia pe Emily cum se lupta pentru viața mânzului. Ceea ce simțea el pentru ea, era mai mult decât posesiune. Ea era o ființă blândă, frumoasă și atrăgătoare. Se pare că apăruse în viața lui, exact în momentul când totul era cu susul în jos. Ea nu va putea fi niciodată plictisitoare. Nu știa de ce. El ar fi putut scăpa de zece ori până acum și fermierul n-ar fi observat, dar era de la sine înțeles că el a rămas. N-ar fi putut s-o părăsească pe Emily. Și iată că au reușit cumva să-i treacă mânzului o funie pe după maxilar. Emily o ținea întinsă și amândoi ajunseră la concluzia că ea nu avea atâta putere cât să pericliteze mânzul, pentru că ar trage prea tare. De altfel, nici nu erau speranțe prea mari pentru supraviețuirea lui. Pe Emily o podideau lacrimile văzând cum apar picioarele mânzului ca apoi să dispară iarăși. Alex și-ar fi dorit s-o consoleze, expresia ei îndurerată îi sfâșia inima, dar nu putea să facă nimic. După mai bine de o oră, Emily suspină adânc și dădu drumul la funie.

— S-a întors! Dintr-odată, pur și simplu. Am simțit cum i se întoarce capul. Uite! Uitați-vă!

Botul mânzului apăru la vedere. Jimmy îl apucă de picioare și trase. La o contracție a iepei, mânzul fu expulzat jos, pe paie. Stătu acolo fără să se miște.

Emily apucă o mână de paie și începu să-i frece repede.

— Hai, pușor, respiră puțin pentru mătușa Emily. Și acesta, după un scurt tremur, respiră în cele din urmă. Toată lumea răsuflă ușurată și fermierul împinse mînzul spre botul iepei. Aceasta se uită la mogâldeța care tremura lângă ea, de parcă spunea: „*Deci asta a fost realizarea*”, apoi își adulmecă progenitura. Alex socoti că nu se simțise niciodată în viața lui mai bine ca acum.

— Asta în contul lui Blanche, spuse Emily, uitându-se la el. El surâse de după marginea staulului.

— În contul multor lucruri. Ai fost grozavă.

— Nu prea rău. Sunt bucuroasă că a mers. Se ridică. Fermierul o sprijini, când o văzu că se clatină pe picioarele care o dureau.

— Haideți să mâncăm ceva. Apoi o să vă aranjăm într-un pat ca lumea. Nimeni nu mai pleacă nicăieri astăzi. Alex zâmbi. Jimmy nu o să-i mai denunțe acum, după ce Emily l-a ajutat. „*Veșnica maternă*” a acționat și de data asta. Exact când au avut cea mai mare nevoie.

Emily se uita fix la patul dublu. Patul dublu nu era altceva decât un pat îngust, în care abia încăpea ca lumea o persoană, ce să mai zicem de două.

— Ahhhh... începu ea, căznindu-și mintea să găsească o modalitate să o roage pe Helena, soția lui Jimmy, să-i dea o altă cameră. Nu-i era ușor acum, după declarația lui Al Cooper. Cel puțin, el nu făcuse baie împreună cu ea mai devreme. Acum, ea era îmbrăcată în halatul Hélènei, pentru că aceasta se oferise să-i spele hainele. Dacă nu se întindea, să se odihnească, mușchii ei dureroși, care-și înrăutățiră starea după poziția în care a stat ca să ajute iapa, n-ar mai rezista mult în starea lor obișnuită de relaxare. Dar nu voia să se odihnească în patul acela.

— Arată minunat, spuse Alex. Ea putu să-i vadă un surâs ascuns.

— Aveți și prosoape în baie, îi spuse Helena lui Alex, în timp ce trăgea perdelele ca să nu-i deranjeze soarele după-amiezii. Ea le oferise un prânz copios și nici măcar nu clipise când a văzut că are musafiri. Simțiți-vă bine și odihniți-vă până la cină. Amândoi păreți extenuați. Helena se strecură afară din cameră.

— Drăguți oameni, spuse Alex. Și interesanți. Orice om care se stabilește aici în Peraco, numai ca să protesteze împotriva taxei pe

venit din Anglia, trebuie să fie un om interesant.

— Au o fermă frumușică, adăugă Emily absentă, atenția ei fiind încă concentrată asupra încăperii pe care le-o oferiseră Jimmy și Helena, insistând să-și petreacă noaptea acolo. Ea nu se simțea obosită, nu cu neliniștea care o pătrunsese.

Noaptea trecută fusese salvată de crampe musculare, astăzi însă, îi revenise rațiunea.

— Alex, eu n-am de gând să dorm în patul acela cu tine.

— Helena o să intre la bănuieli, spuse el, ridicând din sprâncene. Și la fel și Jimmy.

Ne-a promis să ne ducă până aproape de graniță, mâine dimineață. Nu ne putem permite să stârnim bănuieli.

— Oh, nu, nu poți. Își puse mâinile în șolduri. N-ai să te mai folosești de asta. Am să dorm pe jos.

— O, nu, n-ai să dormi. Dacă e să doarmă cineva pe jos, atunci eu sunt acela.

— În regulă. Ea surâse la expresia lui șocată. Ești un prinț, Alex.

— Sunt un idiot, murmură el. Ea se așeză pe pat, apoi își ridică picioarele pe salteaua moale. Trupul i se cufundase ușor și avea senzația că stă pe un nor. Suspină de plăcere.

— E mai bine decât să faci dragoste? o întrebă el, uitându-se în jos spre ea.

Ea-și dresе glasul, ca într-o încercare de a da aerul afară.

— În regulă cu aseară... a fost vorba doar de hormoni...

— Ai mai spus asta.

— Ei bine, ce altceva ar putea fi? Nu avem nimic în comun.

— Asta-i amuzant pe jumătate.

— Alex, nu sunt interesată de o aventură de vacanță, e în regulă?

— În regulă. Dintr-odată, el vorbea cu ea, fiind prea repede de acord și probabil ascunzând o păcăleală. Dar nu putea să-și dea seama care era păcăleala. Asta o făcea și mai nervoasă. El se aplecă și o bătu ușurel pe obraz.

— Nu-ți face așa de multe griji, Emily, cred că mă duc să fac baie. De ce nu vrei să tragi un pui de somn?

Leși cu pași mari din cameră, închizând ușa după el. Emily se

uita în tavan.

Această formulă de soț-soție îi scăpase repede din mâini. Trebuia să-i spună clar că atâta timp cât ar putea să reacționeze fizic la prezența lui, nu avea în vedere o aventură. Și era caraghios să te gândești la orice altceva. Problema era că se îndrăgostise de el fiindcă era prinț. O singură menționare a titlului său și-i fusese de ajuns, exact ca oricare altă femeie pe care a cunoscut-o. Trebuia să înceteze să se mai gândească cu căldură și înțelegere.

Ar fi vrut să poată cere o altă cameră, dar știa că el are dreptate când spune că vor stârni bănuieli. Jimmy le era recunoscător pentru ajutorul dat de dimineață, dar ea nu se îndoia că în momentul în care făceau ceva ieșit din comun, el i-ar fi pârât la secția de poliție. Și atunci să vezi ce artificii. Ea avea de petrecut doar o după-amiază și o noapte în cameră cu Alex. Ar putea să facă măcar atât, să-i ajute să scoată din țară bijuteriile coroanei. Era atât de curajos, atât de... Emily își dădu seama că iarăși proceda cum nu trebuie, înfrumusețând și încercând să înțeleagă lucrurile. Trase una din perne de sub cuvertura veche, dungată, și o aruncă pe jos.

— Patul dumneavoastră este gata, murmură ea. Cu acestea, se întoarse, închise ochii și adormi instantaneu.

— Foarte nostim, mormăi Alex, după o jumătate de oră, uitându-se la perna de pe covorașul uzat. Geanta de voiaj se afla lângă noptieră, exact unde o lăsase când a plecat din cameră. Cel puțin, n-o luase Helena. El fusese îngrijorat când ea îi luase hainele murdare din baie, chiar când se afla în cadă, insistând să i le spele. Îi lăsase o cămașă și o pereche de blugi de-ai lui Jimmy.

O privire aruncată lui Emily și-și dădu seama că fusese lovită de somnul greu al lui moș Ene. Dormea pe o parte, cu gura destinsă și deschisă. Un sforăit ușurel, care nu se potrivea unei doamne, îi ajunse la urechi. Da, dormea adânc.

Se întinse, minunându-se de relaxarea pe care o simțea în mușchi, imediat după baie. Împrumutase chiar aparatul de ras al lui Jimmy, sperând că acesta nu se va supăra. Și oricum, ce era un aparat de ras între prieteni?

Alex se frământa în legătură cu asta, apoi se uită spre pat. N-ar fi trebuit s-o lase pe Emily să creeze un precedent. Era negativ pentru

imaginea soț-soție. În afară de asta, ar trebui să fie blestemat ca să doarmă pe dușumeaua tare de lemn, atât de neprimitoare. Ridică de jos perna și o puse la locul ei, peste cuvertură, însă. Când se întinse, avu grijă să nu trezească frumoasa adormită. Ea nu se mișcase și el nu se putu împiedica să nu zâmbească. Era grozavă. Cu adevărat grozavă. Trebuia să fie de acord cu ea că nu prezenta niciun interes o aventură de vacanță. În dimineața aceea i se întâmplase ceva, pe când o urmărea de parcă ar fi săvârșit un miracol. Ea se transformase, îi devenise mai clară în minte... și în suflet.

Începuse să-și dorească să aibă o lungă și lentă poveste de dragoste cu ea.

Îi simțea căldura iradiind la câțiva centimetri de el. Îl tenta, dar acum că știa ce-și dorește, îi era mai ușor să reziste tentației. El putea să aștepte și între timp putea să se comporte ca un gentleman perfect, ca un prinț. Ar fi interesant de văzut ce credea Emily despre acestea.

Emily deschise ochii, deoarece se trezise. Se uită fix la spatele lat de bărbat lipit chiar de nasul ei. Spatele lat de bărbat gol.

Se strecură afară din pat și respiră ușurată când o privire mai generală, îi scoase la lumină faptul că Alex avea încă pantalonii pe el.

— Hei! spuse ea, scuturându-i ușor umărul. Senzația pielii lui calde, fu suficientă să o facă să-și dorească să sară iarăși în pat cu el. Scoală-te.

El se întoarse pe spate și deschise un ochi.

— Hei, bună.

— Ce naiba cauți în patul meu? întrebă ea, încercând să nu se uite la părul negru și moale de pe piept, care se restrângea în jos într-o linie subțire înspre talie.

— Dormeam. Atunci răsună o bătaie la ușă.

— Emily, Al, strigă Helena. V-ați trezit?

— Da! răspunse Emily.

— Bine. Cina urmează să fie gata. Nu trebuie să dormiți prea mult, altfel pierdeți noțiunea timpului.

— Mulțumim. Ea se întoarse iarăși spre Alex. Este vremea mesei. El își întinse brațele peste cap. Fiecare mușchi de pe piept și de pe abdomen, se contura vizibil sub pielea-i bronzată. Respirația i se

precipită de parcă tocmai ar fi pășit în gol. Încercă să-și recapete aerul, dar parcă pierise tot din cameră.

— Mă simt sută la sută mai bine. Se ridică din pat și puse pe el cămașa de împrumut. Golul dispăru și pentru ea și aerul năvăli din nou în plămâni. Se întoarse spre ea.

— Hai să mergem jos, vrei?

Ea dădu din cap, temându-se ca vocea să n-o trădeze. Știa că ar fi vorbit încet și răgușit, dând-o de gol.

În timpul mesei și în restul serii chiar, Emily apelă la toată puterea de stăpânire și la toată voința ei. Când în cele din urmă se retraseră în camera lor, ea deja se simțea capabilă să reziste tentației. După ce Alex închise ușa, ea își luă perna și o așeză pe jos.

— Am să dorm aici.

— Ți-e teamă, Emily? „Da” își zise în gând.

— Este rândul meu.

— Nu, nu este. O ridică în brațe. Ea se zbatu și se împotrivi, alunecând în jos și lateral. El o prinse din nou și ea se răsuci, eliberându-se iarăși. El se repezi, o apucă mai bine și o ridică. Ea se zvârcolea, gata să cadă amândoi, până când el o trânti pe pat. Și căzu peste ea, jumătate pe pat, jumătate pe margine. Amândoi gâfâiau de oboseală.

— Era perfect pe dușumea, spuse ea precipitat, luptându-se să scape de sub el.

— Nu, nu era. Vocea lui voalată părea că vine de undeva din stomac. Câți cartofi ai mâncat la masă? O sută? îl lovi ușor peste cap.

— Nu sunt grasă! Totul se află în blugi, nu-i așa?

Ea începu să râdă în hohote, neputând să se mai oprească. El dădea din cap amuzat. Râse și mai tare, la gândul că se purtaseră ca niște copii.

— Auzi cine vorbește. Se forță să se ridice. Gata, renunț. Acum vrei să te dai jos de pe mine? Cântărești o tonă. El se rostogoli peste ea, spre partea cealaltă a patului.

— Auu! Auu! exclamă Emily, când genunchiul lui îi atinse coapsa din întâmplare.

— Îmi pare rău. El o bătu încet peste picior. Noapte bună, Emily. Le-aș spune noapte bună și celorlalți din echipă, dar n-am fost

niciodată un fan de-al familiei Walton.

El se întoarse cu spatele spre ea, cu intenția clară de a adormi.

Cu toate acestea ea nu avea deloc încredere în el și se întinse crispată, gata să sară în sus din pat, în clipa când ar fi făcut vreo mișcare spre ea. Se tot întreba dacă să se întoarcă înapoi pe podea sau nu, dar se hotărî că o nouă rundă de trântă, ar putea să fie periculoasă pentru ea. Slavă Domnului că erau amândoi îmbrăcați. Alex însă, tot nu se mișca.

Pe măsură ce minutele treceau, Emily își simțea trupul relaxându-se tot mai mult. Ea se întărea mental, știind că el putea să aștepte doar ca să-i coboare garda și atunci o va săruta. Mai trecură câteva minute. Alex nu se mișca.

Ea era conștientă de apropierea trupului său... de mirosul de săpun și bărbat... de felul în care iradia căldura până dincolo de spațiul dintre ei... de conturul umerilor, ce se întrezărea în obscuritatea camerei... cu linia îngustă spre șale și șolduri... de lungimea picioarelor... de adâncitura; pe care o făcea salteaua sub greutatea lui, atrăgând-o și pe ea într-o pantă subtilă... Alex, tot nu se mișca.

Emily gemu în sinea ei, dându-și seama că din nou cădea sub vraja lui. Mai realizează că respirația lui, adâncă și regulată, arăta că, de fapt, adormise. Ea se chinuia și el dormea. Ticălos... Ea – și înghiți toate blestemele mentale și se concentra asupra unor divertiuni, ca să adoarmă. Se gândea la mielușei pufoși sărind peste șanțuri. Ea tăind un copac. O regiune de țară... un râu... frunze de un verde intens umbrindu-i fața, în timp ce ea stătea pe mal... Alex, aplecându-se peste ea... gura lui atingând-o moale, aprinzându-i dorințe... Emily se trezi după ce ațipise puțin.

Alex nu se mișcase. Era clar că era pe aceeași parte a patului.

Ea ațipise și visase lucruri periculoase. Știa că, pentru binele ei, ar trebui să se dea jos din pat, dar îi era teamă să nu-l trezească ca să mai aibă parte de o luptă greco-romană. Nu putea să riște asta, mai ales că putea lesne să-și închipuie cât avea de pierdut. Trebuia să zacă acolo, pe partea ei de pat. Urma să aibă o noapte lungă.

— Aici este cel mai îndepărtat punct până la care vă pot eu duce, spuse Jimmy, oprindu-și camionul hodorogit în afara satului, la zece

mile de graniță.

— Mulțumim, spuse Alex, deschizând portiera.

— Cel puțin acum arătați ca niște bieți lucrători greci, care au plecat de la muncă, le spuse râzând Jimmy. Și adăugă pentru Emily: Și tu arăți ca o lucrătoare, nu mai ești americanca îmbrăcată în blugi, cu coadă de cal. Alex purta tot pantalonii lui Jimmy și în plus avea și o pereche de ghete de lucru. Îi erau puțin mari, dar pentru compensație, purta câteva perechi de șosete. Emily era într-o fustă și un tricou, curate, dar nu i se prea potriveau.

— Cel puțin acum o să stau bine cu picioarele, spuse Alex. Jimmy, nici nu putem să-ți spunem cât îți mulțumim.

— Mă bucur că mi-am salvat iapa și mânzul. Îi privi o clipă. Și mă bucur că am ajutat un prinț. Alex încremeni, așa cum îl prinsese vorba, pe jumătate ieșit din camion. Aseară, ți-am văzut poza la televizor, continuă Jimmy, alături de ceilalți din familie; a fost după ce v-ați culcat voi. E în regulă, omule. Du-te și spune adevărul despre ce se întâmplă aici, când ajungi dincolo. Bunicul tău a fost și el un nebun, dar a avut cap când i-a lăsat tronul mătușii tale.

— Nu știu... ce să spun, se pierdu Alex, mișcat de vorbele fermierului.

— Mulțumesc, spuse Emily, sărutându-l pe Jimmy, pe obraz. Pentru toate.

El se înroși cu adevărat.

— Nu știu cine ești, dar ești o muiere dată naibii. Ea-i surâse.

— Sunt doar o turistă, zău.

— Și o muiere dată naibii, spuse Alex, coborând cu ambele picioare din camion.

Emily se strecură după el. Ești aproape de adevăr și îți mulțumesc încă o dată, Jimmy.

— Aveți grijă. Și fiți prudenți amândoi. Alex închise portiera și Jimmy o porni, stârnind în urmă nori de praf pe drumul de țară. Când nu mai văzură camionul.

Alex și Emily se îndreptară în direcție opusă, către graniță.

CAPITOLUL 8

Emily se simțea ca și când ar fi ieșit dintr-un cuib cald și sigur și

ar fi nimerit într-o lume rece și crudă. Locuința lui Jimmy fusese ca un paradis, unde ea și Alex își permisese să uite necazurile pentru scurtă vreme și chiar să se bucure împreună, într-un anume fel, ziua lor de prietenie era mai primejdioasă decât această situație.

— Ai luat geanta de voiaj? o întreabă el.

— N-am plecat fără ea, replică ea ironic, ridicând-o pentru inspecție. Îi luase bijuteriile în urmă cu o zi și le băgase din nou în cămașă. Cât crezi că o să dureze acum, ca să ajungem la graniță?

— Cam o zi. Era aproape de necrezut că mâine cam pe la aceeași oră, totul se va termina, iar ea va fi în drum spre casă, spre Pennsylvania. Instantaneu îi veni în minte problema cu Alex, dar ea se debarasa de ea imediat. Nu voia să se gândească la faptul că n-o să-i mai vadă niciodată. În loc de asta, începu să se gândească la drumul lung pe care îl avea în față.

— Nu-mi vine să cred că am ieșit curați și aranjați din camionul lui Jimmy și că putem să ne continuăm drumul obișnuit spre casă, ca niște suflete sărmene, fără niciun bănuț în buzunar.

— Nici nu vom putea să-i continuăm, dacă ai să continui să trăncănești în engleză.

— Ai dreptate. Tăcu și continuă să meargă sânguincios, la un pas în urma lui, în maniera mediteraneană de a demonstra respectul față de bărbat. Gândul acesta îi reaminti de dragoste și bărbați, ca apoi să-i revină în minte ziua de ieri, cu joaca lor și apoi cealaltă noapte, în podul cu fân. Imaginile erau atât de clare, încât aproape că-i simțea din nou gura, sărutând-o, alintând-o... gustând-o... atrăgând-o într-o vâltoare senzuală. Dorind cu disperare să-și pună stavilă memoriei, murmură ca pentru sine:

— Lei și tigri și urși... o, doamne. Lei și tigri...

— Și taci o dată, spuse Alex, uitându-se la ea.

— Ai dreptate. Se apropiau acum de un sat. Era pitoresc, aprecie Emily, trecând cu privirea peste acoperișurile de ardezie cenușie, peste pereții foarte albi și peste bogăția de trandafiri cățărători. Ar fi putut merge în dulcea și sigura Elveție ca să vadă aceleași lucruri. Dar cu norocul ei, ar fi putut nimeri când elvețienii se răzvrăteau din cauza schimbărilor în rețeta de preparate a brânzei sau ceva de genul acesta. Cum se târau pe drum, Emily observă că erau puțini oameni pe afară,

iar cei care mai erau, după ce le aruncau o singură privire, intrau înapoi în casele lor, închizând ușile. Când ajunseră în piața cu cele trei fântâni, totul în jur era pustiu. Se apropie mai mult de Alex și-i șopti:

— Ultima dată când am mai văzut așa ceva, Reia Lugoși juca rolul principal.

— Sunt speriați, spuse el. Foarte mulți dintre munteni sunt superstițioși. Aici, sus, se duce o viață simplă, la fel ca noaptea și ziua dacă o compari cu cea în stil tumultuos, sofisticat, ce se întâlnește de-a lungul coastei.

Și eu așa zice. Privi în jur la ușile închise ale prăvăliilor. Să-mi spui dacă mi se face părul măciucă și dacă albesc la tâmpile, de acord? Dacă o să mă transform în mireasa lui Frankenstein, vreau măcar să știu fără să mă uit în oglindă.

— Și mie să-mi spui când îmi vor crește colți și am să încep să vorbesc cu un glas înspăimântător. Ca din întâmplare, mâinile li se întâlniră și Emily își petrecu strâns degetele peste ale lui, având nevoie de această atingere a lui, ca să se liniștească. Avea un ușor frison, în ciuda soarelui puternic care îi veghea. Nici atingerea lui Alex nu putea împrăști de tot magia și nu o putea calma cu totul.

Trecură prin oraș fără niciun incident.

— Am să devin paranoică, murmură ea după ce ajunseră la aproximativ jumătate de milă mai departe, pe drum.

— Eu sunt deja, spuse Alex, răsuflând ușurat. El o trase apoi dincolo de drum, spre marginea pădurii, până ajunseră ascunși de copacii ce se înșirau pe lângă drum.

— Nu-mi place așa ceva, ca oamenii să ajungă atât de speriați, încât să se ascundă la vederea unor străini. Ce naiba face Florian de creează o asemenea atmosferă?

Ea clătină din cap.

— Frica se alimentează singură. Nu trebuie prea mult. Și ca să fim cinstiți, mătușa ta și restul familiei au părăsit țara, nu le-a mai rămas nimic în care să aibă încredere, pe care să se bazeze. Ceea ce se petrece acum în oraș se va întinde curând și aici, sunt sigură.

— E mai ușor să-ți fie frică decât să ai curaj, spuse el gânditor.

— Îmi repet asta zilnic, dinainte de a împlini vârsta de douăzeci și cinci de ani.

El chicoti și-i strânse mâna. Atunci a fost clipa când ea și-a dat seama că se mai țineau încă de mână. Își dădea seama că ar fi trebuit să și-o retragă, dar nu putea.

Avea nevoie să-i simtă prezența protectoare, să știe că este acolo. Își trăgea puterea din el, din senzația mâinii lui în mâna ei. Gândul de a fi dependentă de el nu i se mai părea atât de deranjant. Se simțea... împlinită, inima îi creștea de emoție. Apoi i se micșoră de disperare amintindu-și că îndată ce treceau granița, el va pleca. Și i se micșoră și mai mult la alt gând. Se îndrăgostise de el.

La acest gând, tensiunea din stomac i se multiplică de mii de ori. Nu putea fi adevărat, se frământa ea, cu disperare, căutându-și în suflet și în minte. Doar nu fusese atât de proastă. Și totuși era. Așa-i spunea inima.

— Ai fost logodit de curând și ai rupt legătura? îl întrebă, sperând că ar putea găsi un alt motiv pentru reacția ei.

— Nu. De ce?

— Sau a fost cumva vreo mare dragoste care s-a destrămat?

— Nu.

— Sau o dragoste pe jumătate, terminată împotriva dorinței tale?

— Nici măcar pe aproape.

— Sau ai râvnit la nevasta vecinului tău?

— Matern că nu. De ce?

— Întrebam doar.

El nu părea să sufere din cauză că a fost părăsit. Ea sperase să detecteze niște semne invizibile de suferință din dragoste și să poată după aceea să-și explice reacția ca o nevoie sensibilă de a-l consola.

Închise ochii, refuzând să creadă ceea ce simțea, apoi îi deschise resemnată. Se tot minuna cum de putuse să se îndrăgostească de el. Când se îndrăgostise?

Probabil că se întâmplase în clipa în care aflate că era prinț, se gândi ea cu dezgust. Fusese întotdeauna o visătoare, o adeptă a poveștii despre Cenușăreasa.

Și a oricărui care se afla în necaz. Bunul Dumnezeu știa că Alex făcuse parte din categoria a doua. „*Veșnica maternă*” acționase din nou. Combinată cu ideea despre curajul lui de a lua bijuteriile – toate au

dat-o gata.

Și în plus îl plăcea, pur și simplu îi plăcea de el și îi plăcea compania lui.

Acest lucru era cel mai rău din toate.

— Arăți ciudat. S-a întâmplat ceva? spuse el.

— Ce mai contează un pic de stres și de insolație? îi răspunse optimistă, de parcă asta ar fi fost cea mai bună vacanță dintre toate. Să-și reconsidere toate încurcăturile în care intrase de data aceasta.

— Chiar că mă îngrijorează, vorbi el gânditor. Vreau să spun, satul prin care am trecut.

— Ei bine, eu sunt încântată că nu au sărit pe noi ne târască la poliție. Oftă. Și sper că nu ne urmărește nimeni. Nici nu-i trecuse așa ceva prin minte până când nu-i ieșiseră vorbele din gură.

— Crezi că se poate așa ceva?

— Mă îndoiesc. Se întoarse, căutând cu privirea porțiunea din spatele lor. Nu văd nimic și în plus noi am abandonat drumul chiar de la prima curbă. Dacă se ascund de frică, de ce crezi că ne-ar urmări?

Adevărat, se gândi Emily. Se mai relaxa puțin, dar își ciuli urechile, să prindă orice zgomot neobișnuit care ar veni din spate. Părea a fi un obicei în Peraco. Dar îi părea rău pentru Alex, văzându-l cum mergea tăcut și încruntat. Era clar că l-a întristat comportarea sătenilor și la fel de clar că era îndurerat pentru țara sa natală. Nu era chiar atât de american pe cât îi plăcea lui să creadă. Pe măsură ce se depărtau de sat, Emily descoperi că era tot mai tensionată și cu nervii tot mai încordați, în măsura în care presupunea apropierea de graniță. Ei făcuseră câteva greșeli grave cu Jimmy, care i-au și dat de gol. Vor face tot așa la graniță? Ea și Alex nu puteau să se bazeze pe forma lor fizică, dacă erau descoperiți. Ea ar putea fi arestată, iar Alex ar fi folosit pentru a-i da validitate lui Florian. Iar încoronarea ar avea loc. Se întreba dacă era cineva care să-și dea seama deja de lipsa bijuteriilor. Ce va face Florian cu cei care le-au furat?

Poate că nu erau chiar așa de în siguranță, cum credea ea.

— N-o să reușim să trecem granița, șopti ea. El își trecu brațul peste umerii ei și o strânse protector. Căldura trupului lui alungă răceala ce o cuprinsese brusc.

— Ba da, vom reuși. Tot ce avem de făcut este să mergem prin

pădure, să trecem de marcaje și suntem în Grecia.

— Să mergem prin... Vrei să spui că nu trecem pe la punctele de frontieră?

— Ești nebună? ridică el din sprâncene. Ne-ar prinde în două secunde. Tot timpul cât mi-am făcut planuri, am socotit că traversăm prin pădure. Trebuie doar să fim atenți să nu fie patrulare prin zonă și cred că va trebui să trecem de un gard. Granița se întinde pe o distanță mai mare de o sută de mile, iar patrulele nu pot fi pretutindeni. În condițiile date, cred că grecii ne vor scuza că nu avem viza de intrare. Ea încuviință din cap, simțind cum o cuprinde un sentiment de ușurare.

— Slavă Domnului că nu mă întreabă nimeni, nimic. Îmi făceam griji cu asta, știind că expresia pe care o știam eu cu „oasele din coș” este demodată.

— Probabil că dacă ai fi încercat cu ea, ai fi fost hăituită ca un ucigaș notoriu.

— Umorul macabru nu ți se potrivește, îi spuse ea. Ce contează un mic gard între prieteni? Deci, să mergem înainte.

— După mine, după mine chiar dacă el îi dăduse drumul după criza nervoasă prin care trecuse, între ei se instalase o atmosferă liberă și degajată. Mersul pe jos nu mai era atât de îngrozitor ca ultima dată, pe de o parte ușurat de odihna unei nopți pline, iar pe de altă parte, pentru că ieșiseră din munții aceia stâncoși, unde fiecare pas era ori sus, ori jos, întinzând mușchii la maximum. Poate că la noapte nu vor mai avea crampe musculare. Și o frică de cu totul altceva o năpădi pe Emily, la gândul că nu va mai fi nicio durere serioasă care s-o oprească în situația ei emoțională periculoasă. O trecu un frison și pași mai departe de sursa noii temeri.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă Alex.

— Nu, scutură din cap și se sili să zâmbească. Doar... mă gândeam.

— Ei bine, vom face o pauză în curând. Nu vreau să ajungem epuizați și să avem probleme atunci când nu ne trebuie. Ea încuviință din cap, știind că are cu adevărat dreptate. Și cu toate astea, o presimțire stranie, enervantă, i se încolăci în suflet. Se îndepărtau și mai mult de drum, fiind cu totul înghițiți de pădure. Alex se opri în cele

din urmă în mijlocul unui luminiș de pini și ferigi. Ferigile alcătuiau un covor gros pe pământ, iar soarele străbătea în raze filtrate prin verde. Părea un loc din altă lume, oferind pacea și singurătatea pe care le poate asigura doar Mama natură.

— Locul ăsta te îmbie să te oprești și să miroși trandafirii, fie că vrei sau nu, spuse Alex. Este o frumusețe.

— Dar nu-i niciun râuleț, murmură Emily. Locul îi amintea prea mult de visul ei senzual de azi-noapte.

— N-avem nevoie de râuleț, spuse Alex, bătând cu palma peste geanta ce conținea sticla cu apă. L-am interpretat pe Gunga Din, îți mai amintești?

— Și ești un mare Sam Jaffe. Ea lăsă să-i cadă geanta de voiaj pe jos și se așeză și ea alături. Privindu-și tenișii, se întreba cum or fi arătând picioarele ei. O dureau, dar nu exagerat. Crezi că este trăsnit să fii obsedat de picioare?

— Ar fi mai bine dacă ai fi obsedat de ale mele decât de ale tale. Se așeză lângă ea. Avem același meniu ca și ieri. Sper că n-ai nimic împotriva. Nu că am avea de ales. Dădu din cap.

— Să sperăm că nu mi s-au terminat bomboanele de mentă.

— Salamul ăla a fost mai puternic la miros decât m-aș fi așteptat.

Au mâncat în voie, fără ca vreunul să se grăbească să-și continue drumul. Emily se trezi că-și dorește să prelungească timpul alături de el, știind că îndată ce vor trece granița, el va merge pe drumul lui, iar ea la fel, înapoi la munca ei sterilă de educație. Oricât de mult îi plăcuse munca cu copiii, consideră aproape respingătoare ideea de a se întoarce înapoi la munca ei, doar pentru simplul fapt că nu-i plăcea acest sfârșit. Se părea că și Alex avea aceleași gânduri, deoarece, după ce au terminat de mâncat, el nu s-a ridicat imediat. În loc de așa ceva, s-a întins pe ferigi, cât era de lung, sprijinindu-se într-un cot. Nu spunea nimic, ședea doar lângă ea. Tăcerea era plăcută, păstrând totuși o încărcătură ascunsă de emoție. Emily se descoperi că se uită la picioarele lui zvelte. Blugii erau ușor largi, dar acum îi cădeau pe corp, subliniindu-i mușchii tari. Încercând să-și distragă privirea, o mută spre piept, știind că se dezvăluia și mai mult dacă nu se uita la el. Umerii lui zdraveni, păreau și mai largi, adâncind și mai mult impresia

de subțiere a taliei sale. Își simțea măsura interioară crescându-i spre nivelul periculos și se întreba dacă nu era pe cale să devină o voyeuristă.

— Ai spus mai înainte că ai locuit la Princetown, încercă ea, sperând că inițiind o discuție își va răcori dorința fizică. Nu este prea departe de locul unde sunt eu.

— Două ore, spuse el. Dar eu am venit aici cu un proiect mare, pe un an, ca să aduc ia zi sistemul de computere al guvernului. Chiar dacă aparatele electronice sunt diferite de cele din State, software-ul este cam la fel. Cea mai mare problemă este să adaptezi sistemul la limbă și să-i particularizezi pentru uzul guvernului. Eu supervizez aceasta aici, iar partenerul meu se ocupă personal de afacere acasă. Nu întâlnești pe toate drumurile programe pentru limba peracană.

Înima ei tresări. Un an întreg. Și el nu pomenise niciun cuvânt că ar dori s-o mai vadă, când se va întoarce înapoi. În loc de asta, se lansase într-un discurs.

— Ai o casă sau un apartament la Princetown? îl întrebă, având intenția să readucă din nou discuția spre casă.

— O casă obișnuită de oraș. Mi s-a părut mai potrivit decât cine știe ce palat imens, doar pentru o persoană. Se uită la ea. Dar a fost doar un loc de dormit. Până acum nu mi-am dat seama.

— Cel puțin nu sunt zeci de mii de dormitoare, așa cum trebuie să fie într-un palat.

El surâse.

— Are într-adevăr avantajul intimității. Tu probabil că ai s-o redecoreze într-o clipă.

— Eu? îi pieri vocea și încercă să înghită ca să-și revină.

— Bineînțeles. Ai s-o umpli de lucrușoare mici, poate ai să utilizezi un motiv cu pisici...

— Nu sunt atât de nepricepută. Se strâmbă. Pun pariu că ai numai antichități și lemn de cireș. El ridică din sprâncene.

— Așa este. Cum ai știut?

— Pentru că așa este foarte șic. Îmi faci impresia unui tip șic. Sau cel puțin așa ai vrea să fii.

— Și cum este la tine?

— Rustic francez, admise ea. Deci, te-am luat prin surprindere.

— Aș fi fost dezamăgit dacă atunci când aș fi intrat, ar fi fost altceva. Vocea îi era moale, cu efect asupra simțurilor ei. Ea îl privi în ochi.

— Și ai să vii? Se uită și el la ea, cu o privire tot mai intensă.

— Da, sigur. Mă inviți?

— Oh, da. Gura lui i-o căută într-un sărut gingaș.

— Ți-am spus ce minunată ai fost? o întrebă cu buzele foarte aproape de ale ei.

Coborî capul, aproape rușinată.

— Ai spus că sunt o „muiere dată naibii”.

— Unică. Îi aplică un sărut pe colțul gurii. Și gustul tău este unic.

— Salamul este de vină, spuse ea cu respirația precipitată. Inima i se zbătea, sângele îi alerga mai repede, iar judecata ei sănătoasă o luase razna.

— Fără să mai vorbim și de brânză, murmură el. Gura lui i-o acapara pe a ei și toate gândurile îi zburară din minte. Ea îl săruta cu fervoare. Acum nu mai era momentul să judece dacă-l acceptă sau dacă face bine. Gurile li se împreunară, alintându-se și provocându-se într-un dans senzual. Mirosul lui îi îmbăta simțurile, imprimându-se pentru totdeauna, ca să și-l reamintească așa cum îl descoperea și-l simțea în mintea și în inima ei. El o rostogoli pe spate. Pieptul îi presa sânii, provocându-i o durere care cerea mai mult decât o simplă satisfacție. Degetele ei se jucau prin părul bogat, cu șuvițe ce-i mângâiau palmele, pentru alte aduceri aminte. Îi simțea pielea fierbinte pe obraz, arzătoare, pentru a nu fi uitată. Barba lui, ușor crescută, o înțepa, în timp ce buzele li se uneau. Când el ridică în cele din urmă capul, ea respira convulsiv din lipsă de aer.

— N-ar trebui să facem asta, șopti el. Îi sărută colțul gurii.

— Știu. Ea nu se putea opri. Nici nu voia. Aceasta era singura ocazie de a duce acasă amintiri despre el, nu mai conta cât de dureroase vor fi consecințele. La naiba cu sindromul Stockholm și cu „veșnic maternă”. Gura lui se apleca deasupra-i ca un foc, pârlind-o pe dinăuntru. Fiorul pasiunii o apropia și mai mult de el, fiecare centimetru din trupul său se contopea cu al lui. Bumbacul subțire, care era fusta ei, nu mai era o barieră și partea de jos a trupului său o apăsa tot mai tare. Îl apucă cu mâinile, încleștându-se, ca și când ar fi vrut

să-i aducă cât mai aproape de ea, ca și când ar fi vrut să-i absoarbă prin piele.

Era prea puțin conștientă de faptul că el o dezbrăca de tricou și sutien. O așeză înapoi pe ferigile care alcătuiau un pat moale pentru goliciunea ei. Prinzându-i vârful sânelui cu gura, el i-l alintă cu mișcări circulare în jurul punctului întărit. Ea se arcui spre el, chemată de buzele-i ce-i gustau pielea, până ce simți că-și iese din minți la fiecare atingere ușoară. Se ridică, sprijinindu-se într-un cot, apăsându-și pieptul pe fața lui. El își ținea ochii închiși, avea obrajii tare îmbujorați, iar expresia sa trăda o dorință intensă. O dorea.

Întinse mâna și-i trase capul spre el. Săruturile îi erau devastatoare, înflăcărâte și revendicative, față de tot ceea ce putea ea să-i dea. Ea i se predă bucuroasă.

Încercă cu frenezie să-i dea jos cămașa, dar nu putu să-și stăpânească mâinile. Fu ajutată fără să fie întreruptă vreo clipă pecetea sărutului lor. Când își lipi de ea pieptul gol, gemu, simțind o plăcere atât de intensă, încât crezu că o să explodeze. În timp ce-l mângâia pe spate, în sus și-n jos, îi trecu vag, prin minte, gândul că nu o să supraviețuiască. Și nici nu-și mai dori, atunci când îi simți bărbăția netedă și tare. El își strecură mâna sub fustă, trăgând de material până o aduse în jos. I-o trecu peste coapse, cu mângâieri, ca apoi degetele să-i atingă ușor partea și mai mătăsoasă. Își ridică capul.

— Te doresc. Acum. Ea îl trase din nou într-un sărut, ce nu avea nevoie de vorbe ca să arate că dorea același lucru. Mâinile lui erau peste tot, în atingeri urmate de sărutări amețitoare, care nu făceau decât s-o aducă în pragul nebuniei. Îi scoase complet fusta și își dădu jos și tenișii. Mâinile îi trecură din nou în sus, stârnind o senzație arzătoare. Se ridică pentru puțin timp, ca să-și dea jos blugii, ajutându-se și cu mâinile. Atunci ea îl atinse ușor, pe fese, cu degetele. Gemu și fu cât pe ce să se împiedice în graba lui de a se descotorosi de blugi. O pufni râsul, predându-se complet puterii feminității ei interioare. El îi spuse zâmbind:

— Ai să plătești pentru asta.

— O, așa sper, îi murmură ea. Îl mângâia din nou cu degetele pe trup și observă cum își reține respirația la senzația răscolitoare pe care i-o trezea.

Spera cu adevărat să fie așa. După aceea, toată încântarea fizică de mai înainte păli în fața senzației incredibile, că fiecare părticică a trupului ei se contopește cu al lui. Alex simți că înnebunește datorită acestei senzații de a-i simți trupul sub al lui, așa cum a visat. În felul în care l-a aruncat fantezia de atâtea ori. Dorise să prelungească pauza lor de masă, dar nu-i trebuise decât să se uite o dată la ea, așa cum stătea înconjurată de ferigi, ca o driadă pământeană, tentându-l să uite de scopul lui și să fie pierdut. Fantezia nu-i luase în considerație câteva detalii pe care realitatea i le dezvăluia acum: incredibila moliciune și dulceață, parfumul dulce al pielii ei. Felul în care îi primea săruturile și participarea ei intensă. Felul în care se arcuia spre el și gema încetișor, când îi alinta pieptul cu gura. Sau felul cum își îndoia piciorul sau își încorda coapsa când o mângâia.

Ea i se supuse, fără rezerve. Nicio femeie nu dădea totul, nu-și dezvăluia vulnerabilitatea și nu se dăruia cu atâta plăcere așa cum o făcuse Emily Cooper.

O va respecta și o va apăra, își jură el în clipa când mâna îi atinse cea mai intimă parte dintre coapse. Ea se înfiora la atingere și lui îi trebui o respirație adâncă ca să se mai controleze... apoi se pierdu complet, când ea îi mângâie blând și cercetător bărbăția, ajunsă tare acum doar datorită simplei ei atingeri. Nu mai putea întârzia, nu se mai putea abține să nu pătrundă în cuibul dintre coapse.

Suspînul ei satisfăcut îi pătrunse în auz, odată cu pulsațiile ce-i răsunau în cap.

Apoi se afundă înăuntru, absorbit de ascunzișul satinat. Amândoi respirau sacadat, de surpriza șocului, al adevărului ce nu mai putea fi tăgăduit.

Se mișcau împreună, oferind și primind, degetele lui Emily erau crispate pe spatele lui, iar picioarele îl înfășurau în jurul șalelor, agățându-se de el și legându-l în același timp. El își îngropa fața în părul ei, murmurând cuvinte neînsemnate, dar care spuneau totul, pe când se avântau amândoi din ce în ce mai înalt, spre abisul plăcerii. Emily își țipă suspînul, lipindu-se și mai mult de el, cu picioarele încordate, reținându-l absorbit adânc în ea, exact în clipa în care împărtășea și el, alături de ea, explozia de lumină și culoare. Trăirea îi cutremură, îi împlini, purtându-i spre o senzație de întuneric deplin.

Încet, Alex își reveni, având judecata încetinită de o letargie îngrozitoare. Emily se afla tot sub el, goală dar apărută. Își dădea seama că era probabil greu pentru ea, dar nu se putea încă mișca. O săruta pe gât în semn de scuze, cu gândul că avusese și ea parte de ceva mai mult decât unic. Nu cunoștea un astfel de cuvânt, iar în starea de acum, mintea îi era incapabilă să-i descopere, chiar dacă ar fi existat. Însă ea era... nu mai era alta ca ea. Nici pe departe. O sărută pe umăr ca semn de continuă apreciere, singura acțiune de care mai era în stare pe moment, iar ea îl frecă cu piciorul pe gambă. Cel puțin așa credea el, că este piciorul ei. I se părea... aspru.

— Ai șosetele în picioare? o întrebă el.

— Mmmm. Ridică capul și privi de-a lungul trupurilor lor. Vedea perfect fiecare centimetru din pielea ei, lipită de a lui, niciun defect nu se vedea pe pielea albă ca laptele... doar la glezne, privirea i se opri pe șosetele albe, trei sferturi rulate în jos. Pufni amuzat, apoi continuă cu plăcerea de a-i săruta gâtul.

— Ești cu adevărat grozavă, știi asta.

— Mmmm.

— Nu poți să pronunți și altceva? îl mângâie pe spate.

— Nu vreau. El suspină fericit. Deci nu regreta că făcuseră dragoste, își dădea seama că-i fusese teamă de asta. L-ar fi durut mai mult decât ar fi voit el să recunoască.

Nici el nu regreta deloc, în ciuda faptului că-și călcase promisiunea făcută sieși, de a fi cu adevărat un prinț în privința necesităților lui. Și asta era doar începutul... Odată ce au încălcat din păcate, realitatea începea să-și arate stringența. Mișcarea piciorului ei îi aprindea o scânteie miraculoasă. Alex se întări singur în hotărârea de a se scula și de a merge mai departe. Cu cât ieșeau mai repede din situația asta și bijuteriile ajungeau la mătușa lui, cu atât va putea el și cu Emily să realizeze lucrurile mai importante din viață. Dorea s-o țină în brațe cu drepturi legale. Și nu în pădure ca doi adolescenți care n-au unde să se ducă. Oricât ar fi de îmbietoare ferigile. Deși, el n-o să uite niciodată această primă oară, își jură ca următoarea lor scenă de dragoste să aibă loc într-un pat mare, din cel mai bun apartament pe care-l poate oferi cel mai apropiat hotel Hilton. Emily merita mult mai mult... Ea se ghemui amuzată lângă el.

— Mută-ți cotul, mă împingi în coaste. Cuvintele-i nu făceau decât să-i confirme gândurile. Era prea greu. Se deplasă puțin.

— Ah, vorbești. Ea trasa cu degetele rotocoale pe umerii lui, trimițându-i mici impulsuri senzuale, terminațiilor lui nervoase.

— Crezi că vâlceaua asta există special pentru oameni ca noi? E atât de frumos și se pare că nu sunt nici gângăni. Eu n-am simțit nimic. Tu?

El îi surâse, lămurit acum că locul lor de întâlnire nu a deranjat-o, după cât se părea. El încerca să se concentreze asupra necesității de a se mișca, dar nu voia să alunge intimitatea dintre ei.

— Zeii n-au fost de acord cu gângăniile.

— Poate că și Zeus s-a întâlnit cu Leda aici, comentă ea cuibărindu-i-se la piept. Îi sărută clavicula. Este foarte posibil, deoarece, sunt sigură de asta, zeii nu țineau cont de lucruri minore precum granițele. Sau poate că Apollo s-a întâlnit aici cu Artemis a lui.

— Artemis era virgină, adăugă el, grăbindu-se să mai continue că totul a fost minunat, dar că trebuie să pornească la drum. Odată ce se vor vedea trecuți granița, vor putea să-și petreacă toată vremea într-un pat confortabil, discutând despre felul în care se întâlneau zeii grecilor. Ea oftă și-l împinse pe spate.

— Biata Arti. A avut ce pierde. Se uita zâmbind, în jos, spre el, cu o privire șmecherească și provocatoare. Pieptul i se freca de toracele lui. Alex se predă. Era un lucru mult mai important decât salvarea unei țări. Îi aduse gura în jos, spre a lui.

CAPITOLUL 9

— Nu poate fi ăsta. Conștient de teama din vocea șoptită a lui Emily, Alex scrută pădurea cu privirea. Umbrele amurgului nășteau iluzii întunecate printre copaci.

— Eu așa cred. E clar că este un marcaj pentru ceva.

Cu siguranță că stâlpul cu marcaj, ce nu putea fi citit de la distanța la care se aflau ei, nu făcea parte integrantă din pădure. Au dat peste el cu totul pe neașteptate și s-au ascuns imediat după un conifer mare, ale cărui ramuri erau aplecate, acoperindu-i ca o umbrelă. Ea își scoase o frunză din păr.

— Câte din astea or fi?

— Cine știe? El îi mai scoase una din păr și zâmbi, aducându-și aminte cum ajunseseră frunzele acolo.

— Spuneai că este un gard, îi reaminti ea.

— Am spus că presupun că este un gard. În filme, întotdeauna este un gard. Se gândi o clipă. Ca să faci un gard despărțitor este destul de scump și acestea sunt două țări prietene. Lumea circulă încolo și înapoi cum dorește pe la punctele de control. De ce ar prăpădi banii pe un gard? Oare Statele Unite și Canada și-au ridicat gard între ele pe fiecare centimetru de graniță?

— De fapt, eu cred că da. El făcu cu mâna un gest neîncrezător.

— Ei, oricum, aici este Grecia și Peraco. Noi procedăm altfel aici. Aș fi vrut să văd semnul mai bine, dar lumina cade din spatele lui.

— Ar fi trebuit să ajungem aici mai devreme, când mai era lumina zilei. Îi zâmbi.

— Am fost reținuți. Ea nu-i răspunse la surâs.

— N-a fost vina mea. El surprinse o neliniște care n-avea nimic de-a face cu granița. Căută să-i prindă expresia feței în lumina înserării, apoi o mângâie pe obraz, încântat, la atingerea pielii catifelate pe care o cunoștea atât de bine.

— N-am să-mi cer scuze pentru faptul că am făcut dragoste, Emily. Te-am dorit și atunci, te doresc și acum. N-am să te fac să suferi. Niciodată. Tu... regreti ce s-a întâmplat? Așteptă cu nerăbdare răspunsul ei, știind că nu putea decât fie să-i facă fericit, fie să-i îndurereze peste măsură.

— Nu, replică ea în cele din urmă. N-am să regret niciodată. Dar nu este cazul să discutăm asta aici. Fusese răspunsul pe care el și-l dorise, dar tot mai era ceva care-l stingherea oarecum.

— Emily...

— Ai de gând să continui discuția aici la graniță sau intenționezi să încercăm să trecem pacostea ăsta până nu ne aude cineva.

— Mergem, mergem. Oricât de mult ar fi vrut să se lămurească, știa că are dreptate.

El cercetă zona din jur, ascultând să prindă orice zgomot mai deosebit. Păsările cântau și se întreceau cu gălăgia. Briza foșnea frunzele. Insectele zumzăiau. Nimic nu strica liniștea tabloului. Dacă trebuiau să meargă, atunci acum era momentul.

Se bătu cu mâna peste cămașă, ca să se asigure că bijuteriile erau la locul lor, apoi o apucă de mână pe Emily și o ținu strâns.

— O să mergem ca și când ne-am face plimbarea de duminică, ca și când n-am avea nimic de ascuns.

— Știu, șopti ea. Ceva în genul „O, dragă, am ajuns mai aproape de graniță decât am crezut. Proștii de noi”.

— Exact. Cu nonșalanță, Alex ieși din spatele copacului, îndreptându-se spre poteca destul de greu vizibilă. Brațul se întinse spre Emily... Dar se opri. Trase de ea. Nu se mișca. Șuieră:

— Emily!

— Vin, murmură ea. Ieși de după copac. Avea ochii măriți de spaimă și-și arunca privirea în toată părțile. Cu un suspin, el dirija din nou călătoria lor.

— Dacă se întâmplă ceva, spuse ea, îți jur că am să te urmăresc toată viața.

— Dar n-am fost eu de vină. Mămico, îmi dai voie? răspunse el, mergând mai repede. El își dădu seama că mergeau pe jumătate alergând și încetiniră imediat.

Mergi indiferentă.

— E ușor pentru tine să vorbești. Dar ea încetini. Vezi ceva?

— Nu.

Se apropiară de stâlpul marcat. El îl ocolise deliberat, ca să meargă printre ferigi. Fâșâiau sub pașii lor.

— Alex!

— E în regulă. O să păream chiar mai nevinovați dacă facem zgomot. Poartă-te ca și când am căuta un loc unde să facem dragoste.

— Am găsit deja unul, în urmă cu vreo cinci mile. El chicoti și-și petrecu brațul pe după talia ei. La rândul ei, îl înlănțui strâns.

— Dă-mi drumul, nu pot să respir.

— Voiam doar să arăt ca o femeiușcă îndrăgostită.

— Ce fericit aș fi. Ea – și reduse strânsoarea brațului. Ajunseră aproape de stâlpul marcat... apoi paralel cu el, apoi îl depășiră.

— N-a sărit nimeni de după tufișuri să strige „Aha!”, șopti Emily, plină de speranță, în momentul în care stâlpul cu marcaj dispăru din vedere.

— Nici nu au avut de ce. Alex arătă ceva înainte. Pădurea era

brusc despărțită de o fâșie lată de pământ defrișat, Chiar prin centrul ei, trecea un drum. Alex se uită la el, cu mirare. Emily se strânse lângă el.

— Cred că tocmai ne-a sunat ceasul. El respiră odată, adânc.

— La naiba! El o porni drept înainte, prin spațiul deschis, trăgând-o pe Emily după el.

— Alex! îl făcu ea atent, împiedicându-se de bulgării de pământ, denivelaji.

— Nu e decât un drum, îi spuse el. Tot ce avem noi de făcut, este să-i parcurgem.

Și așa au făcut. Au mers drept înainte, fără oprire. Nu i-a oprit nimeni. Nimeni nu a strigat după ei. Nimeni nu s-a arătat măcar. Alex și Emily au ajuns în pădurea din cealaltă parte a drumului și au trecut pe lângă marcajul cu însemnele steagului albastru cu alb al Greciei. Trecuseră granița fără nicio dificultate. Alex păstră ritmul pasului. Erau deja cam la o sută de metri pe teritoriul Greciei, când Emily se întoarse spre el. Îi trase una peste umăr.

— Să nu mai faci asta niciodată!

— O, Doamne, sper că nu. Își frecă umărul și zâmbi cu toată gura. Și dintr-odată o luă în brațe, învârtind-o și sărutând-o apăsător. Am reușit! Emily, am reușit!

Ea râdea.

— N-am de ce să-ți mulțumesc pentru că m-ai speriat de moarte.

— Face bine la inimă, îi spuse el, apoi o așeză în picioare peste vârfurile picioarelor lui. Îmi zdrebești, știi tu ce. Ea se înroși ca para focului. Atunci el izbucni în râs.

— Nu acelea! Celelalte bijuterii ale familiei. Cel mai bine ar fi să te duc la cel mai apropiat hotel Hilton. Cine știe ce ai de gând cu mintea ta perversă.

— Foarte nostim, spuse ea. Promit să nu-ți disloc oasele. Ești fericit acum?

— Nu. Ea-i zâmbi dulce.

— N-am putea merge mai departe, înainte să ne găsească o patrulă grecească și să ne trimită înapoi?

— Fricoase Dar o luă de mână și-și continuară drumul. Se

întreba cât de întinse pot fi pădurile de partea asta a graniței. Nu existau pajiști deschise chiar lângă frontieră, ceea ce nu prea-i dădea speranțe în ce privește apropierea de civilizație.

Calculase că merseseră aproape o oră, în clipa când au ieșit în sfârșit din pădure. În fața lor șerpuia un drum acoperit cu pietriș proaspăt.

Se uită la ea și indicându-l cu brațul o întrebă:

— Mergem!

— Fără îndoială. Îl luă la braț și o porniră în jos în pas de plimbare... și se plimbară și se tot plimbară.

— Mă dor picioarele, se plânse Emily după aproximativ o oră. Alex scrută înainte cu privirea, încercând să vadă vreo casă de fermier. Nu spera la un sat. După ce mai merseră încă vreo milă fără să vadă ceva, aproape că-și pierdu speranța, crezând că vor avea de mers pe jos tot drumul până la Atena. Dar cum trecură de o curbă a drumului, ieșiră în câmp deschis, cel puțin așa se vedea. Schimbarea era bruscă, în maniera în care numai omul o parte cauza. La distanță de drum se afla o casă de fermă.

— Am dat de oameni! exclamă el. Se îndreptară spre intrarea din lemn vechi și scorojit și Alex bătă în ușă. Se deschise doar atât cât să-i permită unui om să privească afară.

— Yassas, Kyrios, începu Alex în grecește. Vă rog, puteți să ne spuneți unde este cel mai apropiat han? Ușa se deschise mai mult și silueta unui tânăr se profila în cadrul ușii. Un cârd de copii se îmbulzi să iasă din casă și aceștia îi înconjurară, chicotind și pălăvrăgind emoționați. Era evident faptul că vizitatorii le produceau plăcere.

— Ce spun? îi șopti Emily lui Alex. Pe moment, lui i se opri inima, auzind-o. Apoi suspină ușurat, dându-și seama că nu mai era în Peraco, așa că nu conta dacă Emily vorbea englezește.

— Sunteți englezi? întrebă bărbatul. Am auzit-o pe soția dumneavoastră. Vorbesc și eu puțin. Alex ezită, apoi încuviință din cap.

— Ne-am pierdut și căutăm cel mai apropiat han sau hotel.

— Am să vă... repede cu... cum se zice... camionul, spuse fermierul în engleză, cu o expresie plină de mândrie. Camionul părea a fi o avere neprețuită. La fel și engleza lui.

— Efharisto, spuse Alex, mulțumindu-i. Se întoarse spre Emily.

O să ne ducă la un han.

— Mai repede ca un glonț în viteză, observă ea cu ironie.

— Intrați înăuntru, intrați înăuntru, spuse fermierul. Să mâncați și să beți ceva, înainte de a vă duce.

— Mulțumesc, spuse Alex încă o dată și o pofti pe Emily să intre în căldura plăcută din casă.

— Să urmați numai drumul, cât sunteți încă pe aici, continuă fermierul în limba greacă, în timp ce închidea ușa. Era clar că-și epuizase puțină engleză pe care o știa. Suntem aproape de graniță și nebunii aceia de peracani patrulează peste tot. Au început acum să planteze și mine în teren. E îngrozitor! Oile noastre pasc pe aici de secole, despărțite doar de un gard mic. Acum, însă, încearcă să-ți trimiți turma spre pășunile din vale și gata. Bummm! Fermierul își aruncă brațele în sus, într-o demonstrație elocventă. Alex se uită la el. Încăperea i se părea tot mai întunecată și o sudoare rece îi apărură pe frunte. El și cu Emily au trecut granița și au ocolit-o când puteau fi... Drumul desfundat nu fusese de fapt un drum, fusese porțiunea pregătită pentru minarea zonei. Numai printr-un noroc chior nu întâlнисeră patrulele. Dar dacă ar fi trecut cu câteva zile mai târziu și undeva mai spre sud... nici nu voia să se gândească la asta.

— Ce anume? întrebă Emily. Alex făcu eforturi să se adune.

— Spune că gropile au fost făcute de câini.

— Oh. Ce bine că nu știa, se gândi Alex și se jură să nu-i spună niciodată. Își putea imagina cam care ar fi fost reacția ei. Emily se opri înăuntrul camerei de dormit pe care le-o oferise mica tavernă din Loutros. Pereții tencuiți cu stuc erau zugrăviți în alb strălucitor. Perdele negre, zdrențuite și subțiate, rămășițe ale draperiilor de camuflaj din timpul celui de-al doilea război mondial, atârnavă la o fereastră mică, plasată mult deasupra unei lăzi de marinar, deformată de vreme. Singurul ornament de pe pereți era un crucifix atârnat deasupra patului cu aspect denivelat. Un covoraș vechi și minuscul, aștepta lângă marginea patului, gata să patineze la un pas greșit, pe dușumeaua lustruită, din lemn. Emily se uită la cealaltă persoană din încăperea. Știa că ar trebui să spună ceva, să protesteze contra continuării deghizării lor în soție și soț, să-i spună lui Alex că ceea ce s-a întâmplat în pădure, fusese un eveniment care se petrece o singură

dată în viață, că ea nu se mai aștepta la altul, să sublinieze încă o dată că ea nu dorea și nici nu aștepta nimic de la el. Limba însă îi rămânea lipită de cerul gurii.

— Patul este mic, spuse Alex, dându-și jos jacheta. Și nu este Hilton, dar este curat. O să ne descurcăm.

— De fapt... Vocea i se sparse. Ea își dresе glasul. Cred că ar fi mai bine dacă am avea camere separate. El se așeză pe pat și o privi cu amărăciune.

— Știam eu. Am știut din clipa în care am plecat din vâlcea, de când ai devenit rece și distantă. Dacă-ți faci griji că nu suntem în siguranță...

— Nu-mi fac, spuse ea. Ei bine, în afară de asta mai există un motiv pentru care nu putem împărți aceeași cameră, dar asta nu constituie principala mea preocupare, acum. Este faptul că tot s-a întâmplat până la urmă.

— Credeam că ai spus că nu o regreti.

— Nu regret.

— Nu arăți. De fapt, n-am mai văzut pe nimeni care să se poarte cu mai multe regrete, decât o faci tu. Își miji ochii. Am făcut dragoste. Am fost tot atât de intimi pe cât pot fi un bărbat și o femeie și, după toate astea, mă tratezi de parcă aș fi un căpcăun.

— Nu vreau așa. Ea se înrăi datorită acestei jigniri. Alex, ți-am spus că nu vreau un capriciu de vacanță și judec la fel. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, dar între noi nu mai poate fi nimic altceva. Și știi asta la fel de bine ca și mine. Nu suntem prea apropiați sau să avem ceva în comun. Eu încerc doar să acționez ca un om matur în legătură cu asta și să fiu conștientă de inevitabil. Gata acum, se gândi ea. O spusese, procedase corect, acceptase realitatea printr-o decizie matură.

Ea îl crezuse atunci când îi spusese că nu o va face niciodată să sufere și nici nu va avea în intenție acest lucru. Însă era obligația lui de onoare să continue relația, doar de dragul ei. Obligația ei de onoare era să-i interzică asta.

El se ridică și veni spre ea. Se aplecă, fără să o atingă, prinzând-o însă, efectiv, din nou în mreje. Se retrase, lipindu-se cu spatele de ușă, ca să-și găsească respirația.

La propriu. El îi producea, ca de obicei, un efect de sufocare,

aspirând parcă tot aerul din cameră. Parcă avea plămânii prinși într-o menghină, respira convulsiv, căutându-și aerul.

— Emily, ce se întâmplă, de fapt? o întreabă el cu blândețe.

— Ți-am spus, scânci ea.

— Nu cred. Întinse mâna și îi mângâie obrazul cu degetul arătător. Cum poți să negi asta?

— Dar nu este suficient, șopti ea. Niciodată n-o să fie. Mâna îi căzu neputincioasă.

Ea încă mai simțea urma de senzualitate pe care i-o trasase pe obraz.

— Știu că am fost aruncați împreună, că totul nu este decât o porcărie, acum. Apoi el se opri. Simt că nu mai am nimic, decât pe tine.

— Dar cât o să dureze? se sili ea să-i întrebe.

Refuza să-i spună ceea ce simțea în realitate, pentru el.

Nu putea să-și permită să se expună astfel. Pentru că în acest caz, onoarea îl va obliga să fie în relații cu ea. El îi zâmbi ușor.

— De ce nu lași lucrurile să înainteze și vom vedea ce iese?

— Sunt vulnerabilă, Alex. Și pentru prima dată în viață, adăugă liniștită. De ce nu poți accepta asta?

— Oh, la naiba! Se răsucii nervos, luându-și jacheta. Mă duc să caut o altă cameră.

Ea se dădu la o parte din ușă. O deschise furtunos și ieși, trântind-o după el.

Crucifixul se clătină gata să cadă. Praful se cernu din grinzile de deasupra.

O.K., își spuse ea în gând, deci el nu era un excursionist fericit. Și nici ea.

După câteva ore, ea stătea în patul mic, tare, și cu denivelări, simțindu-se tot deprimată. Nici chiar telefonul dat acasă nu o remontă prea mult timp. Zâmbise când mama ei a țipat; *„Ce ți-a trebuit așa de mult timp? Te-ai obișnuit să te furișezi încolo și încoace, după bunul tău plac, așa că de ce nu ai ieșit din țară mai repede? Să nu crezi că eu și tatăl tău n-am știut. O, Doamne, Emily, mi-a fost așa de teamă”*.

Îi făcu bine să le audă vocile, să știe că ieșise dintr-o situație neplăcută și că era aproape de înapoierea ei în Pennsylvania. Așa că nu înțelegea de ce mintea ei se întorcea cu disperare la ultimele zile. De

ce-i păreau acestea cele mai frumoase zile din viața ei? N-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit. Dar așa erau.

Din taverna de dedesubt, se filtrau printre scândurelele dușumelei zgomotele celor care sărbătoreau viața în tradiția grecească autentică. Grecii considerau perfect rezonabil să țină sărbătoarea până la orele mici ale dimineții, în fiecare noapte. Nu era vorba că o deranjau râsetele, se gândi Emily, săltându-se să evite un ghemotoc” al patului. Era muzica aceea sfâșietoare, cu parfumul ei arab. Asia Minor, care ocolise Peraco, era mult mai prezentă aici. Și la ora unu noaptea, avea efectul enervant al zgomotului lăsat de unghiile ce zgârie o tablă. Și ca să fie și mai rău, perdelele erau doar de decor, neajungând să acopere fereastra. Lumina pătrundea în cameră, în raze strălucitoare. De-ar putea măcar să doarmă, își spunea Emily, strângând din pleoape ca să se apere de lumină. Insomnia ajunsese ca o caracteristică permanentă a ei. Și starea asta se pare că i se datora unui singur om. Dacă ar putea uita... Cineva bătu la ușă și ea sări în sus, cu inima pulsându-i dureros.

— Emily! O cuprinse panica la auzul glasului stăruitor al lui Alex.

— Ce este? Ce este? își puse o cămașă ca să mascheze desuurile pe care le purta, apoi fugi spre ușă și o deschise în grabă. Ce este? Alex se strecură înăuntru.

— Cum a decurs telefonul, mai devreme? E bine toată lumea acasă?

Ea-l privi încremenită.

— Era aproape să spargi ușa și m-ai speriat grozav, doar pentru atâta lucru?

— Oh! Ridică din umeri. N-am crezut că mă vei auzi din cauza zgomotului de jos.

— Ei, nu dormeam, spuse ea, ridicând la rândul ei din umeri.

— Toți de acasă sunt bine? o mai întrebă el o dată.

— Da.

— Cred că s-au bucurat să te audă. Ea încuviință din cap.

— Tata mi-a spus că, toți copiii din clasă mi-au făcut un tablou mare, l-au semnat și l-au trimis președintelui, rugându-l să mă aducă înapoi. Gregory Morris a propus chiar să fie predat Michael Jordan în

schimbul meu. Alex râse.

— Mă întreb ce-ar zice Michael Jordan.

— Nici vorbă, sunt sigură. Zâmbi. Dar sunt mândră de „Gregory”. Este un mare fan de-al lui Jordan. Și sunt mândră de toți. Ai reușit să o găsești pe mătușa ta?

— Nu. Nu încă. M-am gândit că ar fi mai bine dacă aș aștepta până ajungem la Atena. Am întrebat în dreapta și în stânga, ca din întâmplare, pe cei de jos, dacă știu precis unde ar putea să fie în exil. Unul dintre ei a auzit că ar sta pe Oinousai, cu unul din prietenii săi, un armator bogat. S-ar potrivi. Oinousai este o insulă grecească, undeva mai departe de coasta Turciei. Surâse. Ar fi trebuit să fugim prin cealaltă parte.

— Grozav, murmură Emily, recunoscând un alt element de neconcordanță între ei. Când mătușa ei călătorea, stătea la Holidau Inn. A lui stătea cu miliardarii.

Presupun că vei pleca acolo de îndată.

— Imediat ce ajungem la Atena.

— Oh! El înainta un pas și o atinse pe obraz. Își dorea cu disperare să se lase mângâiată de el. În loc de asta, făcând un efort imens, își întoarse fața într-o parte.

— De ce nu vrei să ne acordăm o șansă? o întrebă el.

— Ți-am spus.

— Nu este suficient. O trase spre el. Emily, de ce ți-e teamă? Ce-am făcut de te-am îndepărtat?

— Nimic. Să nu crezi asta niciodată, murmură ea, lăsându-și fața să i se sprijine de cămașa lui. Dar Alex, după ce ajungem la Atena, ai să te duci pe drumul tău, iar eu am să-i urmez pe al meu. Nu văd de ce trebuie să-mi pricinuiesc mai multă suferință. El îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— Emily, nu merg pe drumul meu. Am de gând să merg acolo unde mergi și tu și atâta timp cât mă vei lăsa. Gura-i veni spre ea. Avea așa mare nevoie de sărutările lui, încât nu rezistă. Știuse că așa se va întâmpla din clipa în care l-a primit în camera ei. Buzele-i transmiteau plăcere și promisiune și toate vorbele cumpănite emoțional, își pierdură conținutul în timp ce simțurile i se trezeau. Știa că indiferent de cât de bune îi erau intențiile, după aceasta tânjea. Măcar dacă ar fi

vorbit serios, se gândi ea. Un mic glăscior interior o întrebă: Și ce faci dacă a vorbit serios? Tentația era imensă. La această perspectivă, căzuseră femei mult mai puternice decât ea. El își înălță capul.

— Emily, nu pot trăi fără tine. Cel de-al doilea sărut combinat cu aceste cuvinte depăși cu mult tot ceea ce putea să controleze, puterea ei de decizie, care era deja în curs de destrămare. Ea abdică în favoarea legăturii tandre ce exista deja între ei. În mod miraculos, denivelările patului se estompară complet, atunci când făcură dragoste. Emily se desfăcu deasupra lui, absorbindu-l cu feminitatea, abandonându-i-se din toată inima. Fără regrete, așa-i îngâna domol mintea, în ritmul ancestral pe care-l recreau. Nu mai era nimic de regretat.

Autobuzul spre orașul de coastă, Alexandro-poupolis, era aglomerat și încins, iar motorul arunca fum negru și stropi de motorină de câte ori șoferul îl alimenta.

Nici avionul, echipat cu două motoare, care ducea la Atena nu era mai bun, golurile de aer de deasupra Mării Egee, săltându-l ca pe un cretin.

Alex răsuflă ușurat, când aterizară în sfârșit, pe aeroportul internațional și foarte modern de la Atena. Cel puțin acolo, el și cu Emily nu mai erau în pericol.

Acum, că le trecuse spaima de a fi prinși cu bijuteriile, el hotărî că ar putea să dea importanță câtorva lucruri.

— Mai întâi, spuse el, un hotel și puțin somn...

— Și un duș, adăugă Emily. Tabloul cu ei doi, făcând duș împreună, cu apa care să li se scurgă pe trupuri, i se înfățișă fulgerător în minte.

— Bine. Un duș lung. Și apoi, la ambasadă. O cuprinse cu brațul pe când ieșeau pe culoar.

— La a ta sau a mea?

— La a noastră.

— Îmi pare rău, am uitat.

— Ei bine, să nu mai uiți. O strânse lângă el. Sunt tot atât de american ca și plăcinta de mere.

— Doar că rădăcinile sunt la mijlocul lumii, nu-i așa? Se strâmbă.

— Ai dreptate, doar că am căzut puțin mai departe de marginea

câmpului.

Ea-l înghionti în coaste.

— Am să te desființez. Dacă tu ești mai mult american, atunci Michael Jackson poate să-și arunce mănuașă lui făcută din paiete. El se gândi fericit că a devenit iarăși Emily, cea pe care o știa el. Tachinându-l și simțindu-se în largul ei. Și în largul ei acum și în intimitate. Tot ce mai avea de făcut era să-i predea bijuteriile mătușii sale și astfel își îndeplinea și obligația față de rădăcinile lui, așa cum o enunțase Emily. În momentul în care urcară în taxi, Alex îl îndrumă pe șofer spre cel mai apropiat hotel Hilton. Apoi adăugă spre Emily:

— Am acest vis.

— Natural. Visul fu cât pe ce să se spulbere la recepție, când funcționarul le-a cerut pașapoartele. Alex prezentă pe placa de marmoră pe cele făcute de Tuno, înjurând în gând că uitase procedura majorității hotelurilor de a reține pașapoartele clienților. Recepționarul nici nu clipi măcar și-și îngrămădi pachetele de dus la păstrare în seif. Alex trase concluzia că acestea au jucat un rol important.

Odată ajunși în cameră, Emily se învârti și se repezi spre pat.

— S-a făcut. Alex veni spre pat și-și băgă picioarele între genunchii ei.

— Inima civilizației. Ea-l studie cu o expresie amuzată.

— Nici tu n-ai crezut că vom reuși cu pașapoartele acelea. Ți-am văzut expresia.

— Știam că nu-i nicio problemă, minți el.

— Sigur că știai. Ea se ridică și începu să-și facă de lucru cu nasturii de la cămașa lui. Iar acum o să dormim, nu-i așa?

— După aceea. O aplecă pe spate, pe pat, balansându-se deasupra ei.

— Ai uitat să spui asta înainte, murmură ea. Ai vorbit doar de mâncare, de somn și de un duș lung. N-ai pomenit că vom face dragoste. Zău, trebuie lămurite lucrurile acestea, Alex.

— O să încerc. Și-și dădu silința.

— Nu i-ai spus despre bijuterii, comentă Emily. Stăteau în afara ambasadei americane, în centrul Atenei, și Alex privea îngândurat, dincolo de ea.

În depărtare, orizontul era dominat de leagănul vechii civilizații occidentale.

Acropolis se contura deasupra orașului, coloanele de marmoră ale Parthenonului străluceau albe în lumina soarelui. Templu încorona dealul exact ca un giuvaier într-o montură neprelucrată. Astăzi însă, nu-și mai regăsea alura.

CAPITOLUL 10

Ea continuă să-i șoptească.

— Ar fi mai în siguranță la ambasadă.

— Oare? Se întoarce și o privi. Dar dacă guvernul are obligația să i le dea înapoi lui Florian? Doar sunt proprietatea Peraco-ului. Nu contează cine se află la conducere.

— Nu m-am gândit la asta.

— Adevărul este că nu știu în cine să am încredere... Cred doar că este bine dacă i le duc direct mătușii mele. Ea este moștenitoarea de drept și de acolo poate să acționeze.

— Pare logic. Și în același timp îl mai ține cu ea încă un timp, se gândi în sinea ei. Sfârșitul relației lor o tulbura și nu găsisese nicio modalitate să-i oprească.

Chiar când gândi asta, o muștră conștiința, își bătuse joc de intențiile ei bune de a păstra, mai mult din egoism, relația lor la nivelul platoniei, deoarece necesitățile ei au depășit cu mult rațiunea. Știa că imaginea prințesei Emily era ceva ridicol. Era exact ca în „*Vecinii domnului Rogers*”. În viața reală, nu exista nici cea mai mică posibilitate. Dar ea avea de gând să fie cu el cât de mult ar fi putut. Și când va veni vremea să plece, se va topi în amurg, fără să privească în urmă. Dar acum nu putea să facă ceea ce trebuia. Nu putea. Nu și atunci când îi plăcea așa de mult să păcătuiască. Oftatul lui Alex o readuse înapoi.

— O să fie grozav să scap de acele lucruri de sub cămașă. Dacă mi-aș scoate jacheta, aș arăta ca tipul din filmul „Străinul”. În orice clipă, mă aștept să-mi apară un prinț de sânge alături.

— Dar nu spunem la nimeni.

— Nu. O să vedem până la sfârșit. Într-un anume fel, ea se bucura, însă el era din ce în ce mai furios și frustrat. Iar vorbele lui

aveau un înveliș amenințător, de parcă el ar fi vrut să spună mai mult decât de a duce bijuteriile la loc sigur.

Un presentiment rău o străbătu, dar ea îl îndepărtă și se sprijini de el.

— Există doar o rezolvare pentru toate problemele.

— Să facem dragoste?

— Nu, prostituțule. Să facem cumpărături. Oricum, am nevoie de niște lenjerie nouă.

— Ai putea să-ți iei din aceea care are dantelă peste tot? o întrebă el.

Ea râse.

— Mai există alta?

— Ei, da. Mai este din mătase... satin... și chiar care se poate mânca...

— Acum, nu eu sunt cea obsedată, spuse, luând conducerea și trăgându-l după ea.

— Să mergem înainte de a deveni și mai rău.

— Am alergat la cumpărături, până am căzut lată, spuse Emily, după câteva ore, instalându-se într-unul din fotoliile din camera lor. Își plecă privirile spre picioarele care o dureau. Ai crede că picioarele mele ar trebui să fie foarte obișnuite de acum cu mersul pe jos. S-au antrenat destul în ultima vreme. Dar nu destul, îi trecu ei prin minte.

Azi-dimineață, la ambasadă, i-au spus că pașaportul îi va fi gata într-o zi sau două. Apoi se va putea întoarce acasă. Alex se va îndrepta spre Oinousai, poate chiar mai devreme, deși el nu spusese exact când anume. Nici nu voia să se gândească la asta. Mai avea cel puțin douăzeci și patru de ore și voia să profite de ele din plin. Fără regrete, fără Sindromul Stockholm, fără să-și facă griji că relația lor se va rezuma doar la atât. Să nu mai existe nimic altceva decât el și ea.

El puse plasele pe pat.

— Mă mir că n-ai cumpărat mai multe, Emily. Nu cred că sunt destule, doar o rochie și puțină lenjerie de corp.

— Ba da, sunt suficiente. Pentru moment. O să mai cumpăr dacă o să am nevoie, imediat ce primesc duplicatul cărții de credit de la banca de aici. El tatona.

— Vrei să spui că n-ai cumpărat mai mult, pentru că eu plăteam?
Ea ezită, apoi recunosc.

— Da, Alex. Deja ai plătit prea mult. Fața lui se înroși violent.

— La naiba, Emily, trebuie chiar să te cerți cu mine pentru orice lucru?

— Nu este mai interesant? îl întrebă zâmbind, având speranța că-i va împrăștia furia.

— Nu, la naiba! Zău că m-am săturat de maniera asta independentă pe care o au americancele.

— Alex, cred că ai zăbovit prea mult în Țara Bărbaților. Și a soarelui arzător. Cred că ți-ai copt creierii.

— Nu, nu mi i-am copt. Și nici nu fac pe bărbatul în cazul ăsta! E o prostie să fii atât de încăpățânată în legătura ta cu mine, încât să nu-ți cumperi nici măcar destule lucruri.

— Dar mi-am cumpărat destule, spuse ea, calmă.

— Nu, nu ți-ai luat. Doar declari așa. Emily gemu. Era clar că stătuse prea mult în

Țara Bărbaților. Ar fi trebuit măcar o dată să-i recunoască nevoia de a avea grijă de ea și să renunțe la principii. Ce naiba, ar fi putut să-i trimită un cec după aceea, nu era bine? Acum, însă, era prea târziu.

Prefera să fie torturată în vreun baci al consulatului, decât să se certe cu el. Chiar și tortura i se părea mai justificată, decât să-și mai piardă timpul pe care-l mai aveau împreună, într-o altă rundă de cumpărături, menită doar să-i salveze orgoliul său șifonat.

— Alex, am destule lucruri, spuse ea foarte fermă, dându-și seama că trebuie să-i alunge orice asemenea bănuială, chiar înainte de a-i apărea, îmi pare rău că te-am jignit. N-am vrut. Măine, când voi fi mai odihnită la picioare, am să iau cartea ta de credit și am să cheltuiesc până epuizez tot contul. Ești fericit acum?

El se încruntă.

— Foarte puțin. Alex nu se comporta rațional și-și dădea seama de acest lucru.

Blestemă în gând. Își irosea timpul prețios pe care-l avea cu Emily, doar ca să-și calmeze orgoliul. Dar, în ultimele săptămâni, îl tot zgândărise și astăzi ieșise la suprafață. Era un lucru stupid,

concluziona el. Data viitoare o să fie mai insensibil la îndemnurile laturii lui primitive. Ce importanță avea ce carte de credit folosise ea? Și totuși, avea.

— Te rog, promite-mi că nu mai mergem nicăieri, spuse ea, citindu-i clar expresia de pe față.

— Suntem aici și aici rămânem, promise el.

— Mă bucur să aud asta. Și nu trebuie să arăți așa de nefericit.

— Nu sunt nefericit. Ridică din umeri. De fapt, sunt pe cale să-mi cer scuze. M-am purtat prosteste.

— Ei, trebuia probabil să te răcorești.

— Mulțumesc pentru mărinimie. Vrei să-ți masez picioarele? Ea și le ridică până la marginea patului.

— Ești invitatul meu. El se așează pe pat și luându-i un picior, i-l așează pe genunchii lui. Începu să i-l maseze, simțind prin ciorapi rigiditatea mușchilor. Îi putea vedea linia alungită a picioarelor, până sub fustă, aproape de baza coapsei. O scurtă practică de voyeurism secret n-a stricat nimănui, își spuse el în timp ce admira priveliștea cu încântare.

— Nu ai pomenit când pleci să te vezi cu mătușa ta, comentă Emily, lăsându-și capul să se odihnească pe spatele fotoliului. Aproape își închisese ochii.

— Știu. Adevărul este că ar trebui să plec imediat, dar vreau să te văd mai întâi instalată în siguranță în avionul către casă. Ea rămase o clipă tăcută, cu o expresie amuzată pe față.

— Nu trebuie să faci asta. O privi fix, vrând parcă să-și întipărească trăsăturile ei.

— Vreau eu așa. Simt nevoia, Emily. Ea – și deschise ochii și-l fixă câteva clipe lungi.

— Ceea ce ai de făcut este mult mai important decât persoana mea, șopti ea.

— Nu, nu este. Se aplecă deasupra și o sărută blând. Îi simțea gura ca pe un vin bun, o combinație de parfumuri reale, care creau o impresie ireală, cu un gust amețitor. În cele din urmă se retrase și se concentra asupra masajului picioarelor, ca ea să se simtă mai bine.

— Ce ai de gând să faci după ce-i duci mătușii tale bijuteriile? Îl întrebă ea.

Acest gând îi dădea târcoale, în minte, de câteva zile. Nici să se întoarcă în Statele Unite nu i se părea în regulă. Ridică din umeri.

— Nu știu. Vin acasă, după tine.

— Oh. Își dădu seama că o spusese că pe o sentință. Adăugă cu un surâs.

— Bineînțeles că vin acasă după tine. Adică, nu știu ce se va întâmpla cu afacerea de aici. Trebuie să aștept puțin, ca să văd dacă Julia își poate recâștiga țara.

— Oh, repetă ea, dar arăta ușurată acum.

Și totuși, el simțea că mai e ceva care o neliniștește.

— Ce este? Începu să-i mângâie piciorul. Știu. Trebuie să te conving de sinceritatea mea.

— Nu, nu. Ești sincer.

— Este mai amuzant să te conving. O ridică și o așează pe pat, apoi puse plasa cu lucruri pe jos. Ea se aplecă peste marginea patului să se uite în jos la plasă.

— Mă întreb cum am să pot eu să port toate lucrurile astea într-o singură zi, ca să te fac fericit. Privirea lui fu atrasă de linia grațioasă a spatelui ei, de curbura ce se profila. Era prea mult pentru el. Se întinse peste ea, uitând și de lucruri, și de bijuteriile coroanei, și de bilete de avion, și de afacerile neîncheiate, lăsate în urma lui. Așa îi este cel mai bine.

— Ei, iată-l. Biletul de avion până acasă, spuse Emily, punctând cu pliantul itinerariului de călătorie, pe care-l ținea în mână. Drăguț din partea guvernului că mi l-a asigurat în douăzeci și patru de ore. Acuma s-a văzut pentru ce plătim taxe. Alex aruncă o privire și apoi se uită în altă parte, preferând să vadă orice altceva din incinta biroului american de călătorie Expres, decât obiectul care-i va separa mâine seară. Dorea cu disperare s-o roage să rămână, dar știa că ar însemna o doză incredibilă de egoism din partea lui. Avea o familie și o clasă plină de copii, toți îngrijorați pentru ea și așteptând-o să revină. O să i se alătore și el după câteva zile. Îl mai frământa, însă și gândul la ceea ce lăsase în urma lui. Tuno... Stanni... Pieter, care au riscat atât de mult ca el să scoată din țară bijuteriile coroanei... fermierul englez naturalizat... oamenii de la el din birou. Se simțea de parcă le-ar fi întors, spatele, văzându-și de propriul drum, fără să dea doi bani pe

cineva. Chiar și pe sătucul acela unde i-a lăsat Jimmy și în care au fost probabil căutați, cu rigiditatea lui atât de contrastantă față de libertatea de circulație și stilul deschis de viață de aici, din Grecia. Singurul contrast de pe teritoriul Peraco-ului ar fi trebuit să fie între plajele lui așternute cu prundiș și satele lui de munte, pitoresc de rămase în urmă. Ce anume crease o asemenea frică printre săteni, constituia cauza majoră a furiei pe care o adăpostea adânc, în el, ca pe un fitil aprins, periculos de aproape de butoiășul cu pulbere.

Însă mai era ceva care-l frământa și mai mult, sentimentul că n-avea nicio importanță unde trăia, pentru că Peraco rămânea tot casa lui. Era obligația lui să se alăture celor care se împotriveau loviturii. Era o afacere de familie. Și familia era cea care conta. Acum își dădea seama. Unchiul lui trebuia împiedicat, așa că Alex era conștient că nu putea să se eschiveze, plecând. Nu putea nici măcar să i se uite lui Emily în ochi, dacă nu acționa cumva. Ea își strecură pliantul și biletul de călătorie în nelipsita ei sacoșă, apoi îl luă de braț, îndreptându-l spre ușă. Ieșiră afară în aerul blând al serii, prinși în aglomerație, în timp ce se îndreptau spre una din cafenelele locului, pentru a marca cea de-a doua lor zi în Grecia.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să cumpărăm atât de multă îmbrăcăminte, spuse el întristat.

— Bineînțeles că a trebuit. Zâmbetul ei încurajator nu-i ajunse sub priviri.

— Doar n-ai fi vrut să merg goală pușcă, ce zici?

— O să mă mai gândesc la asta. O luă sub brațul său. O simțea caldă și reală, alături, șoldurile li se frecau ușor în timpul mersului. Aș vrea să nu pleci.

— Să nu plec?

— Da, așa vreau. Oftă, apoi zâmbi. Dar, bineînțeles că trebuie. Te așteaptă acasă multă lume care și-a făcut probleme pentru tine. Nu poți rămâne doar ca să mă liniștești pe mine. O să-mi rezolv treaba asta și peste o zi sau două, vin după tine. Putem să suportăm atât. Spusese ceea ce era adevărat, lucru ce-l făcu să se simtă bine. Nu s-ar fi simțit niciodată bine dacă ar fi încercat s-o țină lângă el. Tot așa nu s-ar fi simțit bine, dacă i-ar fi lăsat doar pe alții să se lupte cu unchiul său.

— Dar eu nu vreau să suport, spuse ea. El chicoti.

— Să fie oare aceasta aceeași femeie care se ruga, se lingusea și încerca pur și simplu să fugă de mine, acolo, la Tuno?

Ei îi scăpă fără voie, un hohot.

— Aceeași.

— Nu pot să te rețin aici, spuse el, după ce se liniști. Nu și când știu că sunt persoane care sunt neliniștite din cauza ta.

— Nu mai sunt neliniștiți. Știu că sunt teafără. Nu putea s-o lase să plece.

— Vrei... vrei să rămâi cu mine, ca să ducem bijuteriile mătușii mele?

Ea trase adânc aer în piept și zâmbi.

— Credeam că n-ai să mă întrebi niciodată. Bineînțeles că rămân. Altfel, probabil că ai să te pierzi fără mine. El o sărută cu zgomot.

— Asta-i subapreciere. O privi de sus. Nu se mai simțise niciodată așa de mulțumit și împlinit. Era o idee stranie, dar, așa cum realizează, acest element îi lipsise din viață. Nu se mai simțise niciodată împlinit. Chiar și acum, cu femeia pe care o iubea lângă el – și o iubea cu adevărat –, era conștient de o senzație de gol, când se gândea la Peraco. El ignorase senzația. O avea pe Emily și pentru moment îi era destul. Și era hotărât să fie așa. Pentru totdeauna. După o masă târzie, se întoarseră la hotel. Pe când deschidea ușa camerei lor, Alex se jură să facă din această noapte, una pe care să și-o amintească amândoi. Și și-au amintit-o.

CAPITOLUL 11

— Vezi vreun tip suspect? întrebă Emily, forțându-se să pară veselă, în timp ce se apleca peste parapetul feribotului, ca să se uite la pasagerii care debarcau.

Ajunseseră la Oinousai, o insulă micuță, la distanță de Chios, care adăpostea reședințele la vreo treizeci de familii de armatori greci. Reședințele lor somptuoase răsăreau printre stâncile insulei, de un alb strălucitor, sub soarele necruțător al Mediteranei.

— Cine naiba poate ști? murmură Alex, uitându-se cu atenție la clădirile și prăvăliile înșirate de-a lungul docului. Ea sesiză reținerea lui, sesizase de câțva timp că s-a închis în sine. Era nemulțumit de ceva,

iar ea avea suspiciunile ei în legătură cu asta.

— Doamna Pollifax cumva? Întrebă ea ca să-i descrețească fruntea.

— Toți arată ca doamna Pollifax, mormăi el, urmărind din ochi o trupă de femei bătrâne care-și croiau, gălăgioase, drumul spre ieșirea din doc.

— Nu râde, n-am văzut niciodată atât de multe turiste bătrâne. Alex o reținu în spate, până rămaseră singurii pasageri de pe feribot. O porniră pe culoarul îngust spre micul sat din port. Străzile șerpuiiau spre interiorul insulei, conducând spre platoul de sus. Emily se sili să zâmbească și să se comporte degajat. Dar era doar de suprafață. Alex devenise din ce în ce mai tăcut de când plecaseră din Atena și ea reflectase mult, aproape toată călătoria lor cu feribotul, ca să ajungă în cele din urmă să-și închipuie de ce era el așa.

Avea de gând să se întoarcă în Peraco. Ea se îngrozea la acest gând. Nu va mai fi în siguranță. Dar cum ar putea ea să-i convingă să nu facă un lucru așa de nobil? Nici nu și-ar putea găsi cuvintele. Judecând din punct de vedere personal, trebuia să recunoască și un alt element. Cu întoarcerea lui înapoi, ar fi cea mai elegantă modalitate de a o rupe cu ea. Îndrăznise să-și pună speranțe în el, ar fi trebuit însă să știe. Întotdeauna fusese conștientă că acesta era doar un moment din viața lui Alex. Dar fusese atât de prinsă de „*veșnica maternă*” și de Sindromul Stockholm, încât se supraapreciase, nesocotind acest eșec. O întâmpina aici, la Oinousai, chiar la capătul drumului. N-o să poată supraviețui fără el.

— Julia stă la Constantine Lemos, spuse Alex, luând-o de braț. Asta va fi, pentru un timp, ultima lui plimbare cu Emily, se gândea el. Cu toate acestea, doar cu puțin timp în urmă o dorise aproape, să-i simtă pielea mătăsoasă, mirosul ei să-i umple nările și asta fusese înainte de a-i spune ce are de gând.

— Lemos, repetă ea. La fel ca numele insulei pe lângă care am trecut mai devreme?

El încuviință din cap.

— Are o insulă întreagă, botezată după numele lui, dar locuiește la Oinousai?

— Asta pentru că Oinousai este locul potrivit pentru a locui.

Insula Lemos nu este botezată după numele lui. Țsta este numele lui de familie.

— Pariez că au locuit cândva acolo, ia să vedem cum ajungem noi, acolo?

El își drese glasul. N-o să-i placă răspunsul. Ea oftă.

— Te-ai odihnit toată ziua pe vaporeș, îi aduse el aminte.

— Deci nu te plânge și hai să mergem, termină ea, aruncându-și geanta de voiaj pe umăr și luând-o spre ieșirea din port.

Alex o prinse din urmă și-și petrecu brațul pe după talia ei. Merseră pe lângă mașinile care așteptau la marginea străzii, cu șoferii moțâind pe capote. Puțină lume, mai ales turiștii, ieșise pentru plimbarea obișnuită, de seară, de-a lungul falezei, înainte de a începe petrecerea de noapte, într-o tavernă cu specific local, unde se sărbătorește kefi, ceea ce înseamnă să te simți bine, așa cum le place grecilor. În timp ce observa pe fiecare persoană care trecea, Alex se gândi că ar fi fost bine să aibă acum puțin kefi. În loc de chef, el avea cealaltă latură a naturii grecești: anisichia. Pur și simplu nu putea să scape de acest sentiment de neliniște, de îngrijorare, nici acum când ieșeau încet din oraș. Erau așa de vulnerabili, lipsiți complet de apărare! îi plăcea să fie gol și lipsit de apărare cu Emily, dar nu se referea la asta.

— A cui casă este asta? îl întrebă ea, privind în urma lor. El se opri. Ea stătu pe loc, încruntându-se la el.

— Cea mai mare.

— Nu știi, nu-i așa?

— Păi... nu.

— E minunată. Credeam că știi.

— De fapt, n-am mai fost niciodată aici, recunosc el. Știu câte ceva din spusele familiei, dar nu cunosc exact care este casa lui. Aveam de gând să întreb pe cineva. Ea se întoarse, dar el o ținu.

— Lasă. Nu sunt nebun să mă întorc și să întreb în stânga și în dreapta. Asta ar atrage atenția. O să batem la câteva uși.

— Numai să putem trece de câinii Dobermani. Laurel și Hardy s-ar descurca mai bine, Alex.

— Credeam că semănăm mai mult cu Nick și Nora Charles.

— Nu ești nici William Powell.

— Cicălitoareo. Hai să mergem. O apucă de braț și o conduse pe marginea drumului. Cu cât se îndepărtau de așezare, cu atât mai mult îi dispărea anisichia.

Ei ajunseseră până aici, trecuseră prin multe, era imposibil să nu-și ducă sarcina la îndeplinire. Această anticipare i se contura tot mai clar, cu fiecare nou pas.

Pe platou, drumul încă mai continua, cotind-o brusc, deoarece pământul era brăzdat din loc în loc de pante abrupte. Cele câteva case erau așezate pe partea mai joasă, două dintre ele aveau chiar inițiale la poartă, dar nu era niciun L.

Merseră mai adânc în interiorul insulei, fără să întâlnească pe nimeni pe drum.

— Mă simt de parcă am revenit la filmul lui Bela Lugoși, spuse Emily, trăgându-se mai aproape de el.

— E încă devreme ca să iasă lumea să se plimbe, în afară de asta, cred că ăsta este un loc ocolit. Ea se uită în jur.

— Ocolit de unde?

— De oriunde. Parcurseră un cot al drumului ce se îndrepta spre capătul mai îndepărtat al insulei... și se pomeniră că dau față-n față cu un bărbat, pe drumul pustiu. Acesta ținea în mâini o pușcă. Alex se crispa, blestemându-se în gând că se relaxase, în loc să fie vigilent. Bărbatul nu răsărise pur și simplu din neant.

Probabil că traversase promontoriul, nu urcase pe drum.

Bărbatul era brunet și înalt. Înclină capul.

— Înălțimea Voastră. Cred că trebuie să stăm... de vorbă.

— Eu nu cred, răspunse Alex, încercând să-i supravegheze privirea și mâinile și să-și controleze și vorbele în același timp.

— Asta întrece orice închipuire! exclamă deodată Emily. Vacanța vieții mele se irosește din cauza unei lovituri de stat, apoi merg o mie de mile în niște pantofi nenorociți și ajut la nașterea unui cal. Acum sunt pe punctul de a fi împușcată pe terenul unui milionar grec. Dar ce naiba înseamnă asta?

— Se cheamă ironie, dragostea mea, spuse Alex, amuzat pe jumătate de expresia perplexă a omului. Emily avea darul de a reduce pe oricine la tăcere. El știa că izbucnirea ei nu însemna decât o diversiune. El trăgea cu coada ochiului la o spărtură care cobora în

pantă, undeva mai departe de drum. Dacă ar putea ajunge acolo, s-ar pierde prin ascunzișurile și fisurile insulei, sau ar ajunge pe faleză, lângă așezare. Căuta frenetic cum să tragă foloase din această perplexitate.

Din păcate, pușca nu se mișca deloc din mâna tipului. Alex ar fi riscat, în ceea ce-l privește, dar n-ar fi riscat niciodată viața lui Emily. Ea se întoarse spre el.

— Ironie, zici...

— Destul! răcni cel cu pușca. Unchiul vostru este foarte dezamăgit de voi. El vrea să-și recapete proprietatea și mi-a ordonat să vă asigur că totul va fi dat uitării.

Se vedea că este un discurs pregătit. Alex nu crezu nimic din el. Singura lor șansă ar fi ca omul să nu-i rănească. Dacă lui i se întâmpla ceva, de aici ar decurge mari neplăceri. În fond, era în interesul omului să se asigure că nu i se întâmpla nimic.

Cel cu arma se deplasă elocvent.

— Înălțimea Voastră, vă rog. Să nu fim copii. Puteți fi acuzat de furt al patrimoniului național... și de trădare. Nu cred că asta vă doriți. Și nici pentru frumoasa voastră însoțitoare. Deci așa voia să joace unchiul lui, se gândi Alex.

— Foarte suav, spuse Emily, zâmbind dulce. Nu aveți pe nimeni altcineva aici, decât pe James Bond?

— Emily, o avertiză Alex. Lucrul ei zilnic cu copiii de grădiniță o făcuse prea curajoasă. În regulă. Văd că n-avem de ales. Emily, dă-i geanta de voiaj.

Se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă.

— Geanta mea de voiaj?

— Geanta ta de voiaj, spuse el printre dinți.

— Geanta... mea... de voiaj, repetă ea încet, pe măsură ce realiza totul.

Un huruit îndepărtat le ajunse la urechi, venind din spatele tipului. Pe drum venea o mașină. Tipul pocni din degete.

— Dă-mi-o! Acum! Emily lăsă să-i alunece încet cureaua de pe umăr.

— Grăbește-te! El agită pușca. Ochii îi trădau neliniștea interioară.

Ea întinse geanta, doar în momentul când mașina apăru la curbă.

Alex o prinse de braț și o trase după el, luând-o la fugă spre spărtură. Tipul răcni și înjură iar mașina claxona asurzitor, scrâșnind din frâne.

— De ce nu i-ai dat blestemata aia de geantă? o întrebă Alex, ocolind spre stânga.

Spărtura cobora abrupt spre plajă.

— Tocmai încercam, spuse ea gâfâind, în timp ce alunecau pe terenul stâncos, stârnind praful și rostogolind pietricelele.

— Ai tras cam mult de timp. Nu-ți pare bine?

— Da. Cu condiția să nu mai faci altă dată! De la baza unei stânci mai scunde, Alex, o îndreptă spre sat. Nu făcură mai mult de o sută de metri, când dădură peste o fisură abruptă în teren. Trebuiră să se oprească.

— Ce facem acum? întrebă ea. El se întoarse de jur-împrejur, dar în dreapta lor se afla colțul drept de stâncă, în stânga se profila prăpastia spre mare, cu stânci zimțate, înaintea era tot mare, iar în spate... Din spate, tipul venea neclintit spre ei.

Emily îi întinse imediat geanta de voiaj.

— Ia-o. El i-o smulse din mână, zâmbindu-le rece.

— Mulțumesc, înălțimea Voastră. Vă mulțumesc și pentru mica noastră plimbare. E mai ferit așa. Mai întâi am să verific bagajul...

Îngenunche și goli conținutul genții, fără să-i scape o clipă din ochi. Cu mâna liberă pipăi jos, apoi se și uită. Într-o clipă, își dădu seama că nu era acolo și se ridică în picioare, cu o expresie mai rece decât oricând.

— Nu-i aici! Lovi cu piciorul în grămăjoara de lucruri.

Cărți de joc, cărți de citit, lanterna, eșarfa, trusa de machiaj, demachiantul, sprayul de purici – totul în afară de bijuteriile coroanei – zburară în toate părțile. Asta-i o prostie, unde sunt bijuteriile coroanei?

Alex ridică din umeri. Emily îl strânse tare de mână.

Tipul păși amenințător înaintea. Dintr-odată, el căzu doborât la pământ, deoarece se aruncase cineva peste el. Pușca îi zbură din mână, în timp ce eliberatorul lor se luă la trântă cu el și-l învinse. Alex culese

pușca de jos și o îndreaptă spre omul unchiului său. Cu genunchii pe spatele lui, zâmbind triumfător, stătea un Stanni ciufulit.

— Piciorul meu! se văicărea tipul. Cred că mi l-ai rupt.

— Îmi pare rău, spuse vesel Stanni.

— De unde ai apărut? îl întrebă Alex. E de la sine înțeles că-ți sunt recunoscător.

— Stau la mătușa ta de câteva zile, așteptându-vă pe tine și pe Emily, spuse Stanni, bătându-l ușurel cu palma pe omul de sub el. El smulse jacheta tipului și-i imobiliza brațele cu ea. Iar cureaua, alături de cea a lui Alex, făcură același lucru la încheieturi și la glezne. Emily se lăsă să cadă jos, pe o piatră.

— Cred că-mi vine rău.

— Ești bine? o întrebă Alex, dându-i arma lui Stanni.

— Da, spuse ea, dând din cap. Nu există nimic care să nu poată fi vindecăt cu treizeci de ani de stat acasă.

— O să stăm acasă patruzeci de ani, promise Alex.

— Ei, spuse Stanni, adresându-i-se omului de jos. Cred că este unul din paznicii unchiului tău. L-am văzut hoinărind pe insulă de câteva zile și mi-am închipuit că s-ar putea să te aștepte. Nu mai contează. De acum, nu mai pleacă nicăieri. Să mergem. Voi aveți de terminat ceva.

— Îl lăsăm așa? întrebă Alex. Tipul blestema tare. Stanni oftă.

— Pentru moment. O să trimitem poliția. Nu le plac oamenii care atentează la musafirii domnului Lemos. Alex o ajută pe Emily să se ridice, apoi o luă în brațe, simțindu-i frisonul din trupul ei micuț. O îmbrățișa strâns ca să alunge tremurul ce o străbătea și ca să se mai asigure încă o dată că era teafără. Nu mai fusese niciodată atât de recunoscător pentru senzația de a o avea aproape. Părul îi mirosea a trandafiri și flori sălbatice, pielea îi era satinată, iar trupul i se potrivea la perfecție cu al lui. Întotdeauna se va potrivi. Stanni își dresе glasul.

— Dacă nu te superi...

— Ba mă supăr. Dar vom merge. Trecură braț la braț pe lângă tip, ocolindu-l. Stanni venea în urma lor, spunând:

— Numai puțin și o să vină cineva.

Te sfătuiesc să rămâi acolo, altfel îți faci mai mult rău și o să te însănătoșești mai încet. Tipul îi strigă lui Stanni câteva vorbe, pe care

Alex nu se sinchisi să i le traducă lui Emily. Nici ea nu întrebă. De fapt, nici n-avea nevoie. Îndată ce reveniră la drum, Stanni le spuse:

— Domeniul lui Lemos este la jumătate de milă distanță. Cred că nu o să aveți nicio problemă să ajungeți acolo.

— Nu vii și tu cu noi? întrebă Emily. Stanni zâmbi strâmb.

— Cineva trebuie să aducă la cunoștință poliției treaba cu prietenul nostru. Apoi trebuie să plec, să ajung din nou în Peraco. Treaba mea a fost să-l apăr pe Alex.

Acum s-a terminat.

— Să mă aperi? îngână Alex. Stanni ridică din umeri, arătând ciudat de vulnerabil și copilăresc.

— Mătușa ta a fost multă vreme îngrijorată în legătură cu intențiile lui Florian, așa că eu am fost numit să te supraveghez. Ea spune că ești singurul întreg la minte din toată familia și cu atât mai prețios. Alex căscă gura la el. Îi era greu să-i considere pe Stanni, care părea proaspăt ieșit din liceu, altceva decât arăta.

— Dar n-ai venit cu noi, spuse Emily. A trebuit să duci mașina înapoi.

— Pentru că a fost mai ușor de explicat lui Tuno pe ce drum ați luat-o, le spuse Stanni. Erați destul de în siguranță în munți și se putea trece ușor granița spre Grecia.

— Pariezi? murmură Alex, amintindu-și de avertismentele fermierului grec.

— Mi-am făcut planul să vă aștept aici, continuă Stanni. Știam că veți veni până la urmă. Cu toate astea, era gata să-i pierd din ochi pe tipul ăla, când a dispărut de la masa lui obișnuită, din taverna de pe plajă. L-am urmărit tot așa cum v-a urmărit el pe voi.

— Pisica urmărind șoarecele, care urmărea brânză, comentă Emily.

Sirena feribotului se auzi cu primul semnal de plecare. Stanni ascultă până ce sunetul se stinse, apoi le zâmbi.

— Spune-i mătușii tale că eu mă întorc. Dacă pierd acest feribot, vor mai trece trei zile până să mai vină altul. Acum este nevoie de ajutor în interior. Este țara mea și prințesa mea. Trebuie să-i apăr așa cum au făcut-o și strămoșii mei, timp de mii de ani. Zâmbetul i se transformă în rânjă. Este o povară dată naibii de grea.

Emily se dezlipi de Alex și-l îmbrățișa pe tânăr.

— Ai grijă de tine. Alex își desfăcu jacheta și scoase bijuteriile. El i le îndesă lui Emily în mâini.

— Du-i-le mătușii mele, spuse el, atrăgând-o din nou în îmbrățișarea lui și sărutând-o cu zgomot.

— Alex, strigă ea când îi dădu drumul. Sirena feribotului sună a doua oară cu o stăruință inconfundabilă. El o sărută din nou.

— Trebuie să plec, Emily. Peraco a fost primul meu cămin. Nu pot să-i părăsesc așa. Nu mi-aș putea ierta asta niciodată și nici tu nu mi-ai ierta-o, dacă n-aș face-o.

— Ba da, aș putea! În priviri i se oglindea teama și vocea îi era tremurătoare. Am știut, am știut asta, Alex, nu pleca!

— Ultimul meu act nobil, înainte de a mă retrage oficial ca prinț. Îi zâmbi și o sărută a treia oară. Trebuie să o fac. Te iubesc și ai face mai bine dacă ai aștepta la aeroport.

— Alex! Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești...

El se uită exasperat spre cer.

— Ba da, ți-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus! El râse, convins că ea n-avea dreptate, apoi îi promise.

— O să mă pregătesc pentru asta, pentru tot restul vieții.

— Alex, îl atenționa Stanni. El o mai sărută și a patra oară și-i șopti la ureche.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Mai ai o jumătate de milă până la mătușa mea, o plimbare ușoară de zece minute. O să fii în siguranță, Emily. Am nevoie să faci asta pentru mine și să mă încred în tine în toate.

Îi dădu drumul și fugi în jos pe panta dealului alături de Stanni.

Emily stătea în fața porților de fier forjat, vopsite în negru și auriu, privind cu o paralizantă absență la marele L ce se reliefa pe apărătoarea ușii.

Nu putea să creadă că era singură. Alex plecase cu Stanni, iar ea stătuse șocată, fără să facă nimic și-l lăsase să plece. În momentul în care-și revenise, realizase că nu mai avea ce face, decât să ducă la bun sfârșit ceea ce-i încredințase el. Strânse săculețul de catifea la piept, cu

prețioasa-i povară, aproape prea grea în semnificația ei. La capătul șoselei era un conac în aer liber din marmură albă, ce arăta destul de ciudat, ca un templu. O femeie în vârstă, înaltă, îmbrăcată într-o rochie de interior, tăia florile din grădina din față.

Emily era pe punctul de a striga la ea când, câțiva oameni, răsăriți din senin, începură să zbiere la ea în grecește, alergând în direcția ei. Se dădu un pas înapoi, cu frica răscolindu-i stomacul. Avea o presimțire că repertoriul ei în limba greacă: „oasele sunt în coș”, o s-o bage și mai tare în bucluc acum.

— Vă rog, pot să o văd pe Julia Kiros? întrebă ea când oamenii se apropiară de poartă. Apoi își aduse aminte de protocol. Pe Înălțimea Sa, vreau să spun. M-au trimis... nepotul ei Alex și Stanni. Bărbații se uitau amuțiți la ea. Femeia în vârstă veni spre ei, probabil o auzise.

Niște câini mari se ridicară din ascunzișurile lor și o urmară.

— Eu sunt Julia Kiros, spuse femeia. Era o femeie bărbătoasă, iar de sub pălăria mare de pai pe care o purta, ieșeau șuvițe de păr cărunt. Dați-i drumul înăuntru, mitocanilor! Nu vedeți că a venit la mine?

— Dar înălțimea Voastră, spuse unul din ei, știți care sunt ordinele domnului Lemos. N-ar trebui nici să fiți afară...

— Oh, atâta zarvă. Făcu un gest de lehamite cu mâna, în timp ce-i zâmbea lui Emily.

Lăsați copila înăuntru. Ești Emily, nu-i așa? Emily clipi uimită din ochi.

— A, da, da. Da, eu sunt.

— Atunci, intră. Într-o clipă se afla înăuntru domeniului unuia dintre cei mai bogați oameni din lume. Oamenii se uitau fix la ea, însă cei patru câini imenși, aproape că au trântit-o la pământ, în entuziasmul lor de a o întâmpina.

— Jos, monștrilor! Înălțimea Sa striga la ei, încercând să-i alunge cu un bujor roșu. După ce aceștia s-au așezat, ea s-a întors spre Emily, a luat-o în brațe și a strâns-o puternic. Am auzit o mulțime despre tine, de la ticălosul de Stanni. Nu s-a purtat cinstit cu tine, draga mea. Cred că măcar în Alex ai să găsești un gentleman.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spuse Emily, regăsindu-și glasul într-un târziu. Îi întinse Juliei săculețul, cu mâna tremurândă, dându-și seama de importanța lucrurilor pe care le înmâna. Înainte,

toate păreau așa de îndepărtate, manevrate de mâinile pricepute ale lui Alex. Ea reușise până acum datorită unui noroc chior.

Era un miracol că parcursese ultima jumătate de milă fără piedici.

Julia luă săculețul și-l deschise.

— Excelent. Nepotul meu a procedat bine. Dar, oricum, știam că așa va face.

— S-a întors cu Stanni în Peraco. Își simțea obrazii uzi. Emily își dădu seama că erau lacrimi și le șterse.

— Acum a plecat? Julia zâmbi larg. Nu mă surprinde. Alex are simțul onoarei. O luă pe Emily pe după umeri și se îndreptară împreună spre conac. Nu fi îngrijorată.

N-o să i se întâmple nimic, decât că o să fie un erou. Râse. Pariez că „nu s-a așteptat niciodată la așa ceva”.

— Nici eu, adăugă Emily.

— O să se întoarcă acasă, la tine, când nici nu te aștepți. Acum, vino înăuntru să bem un ceai. Două luni mai târziu, Emily află adevărul. În ciuda spuselor Juliei, Alex nu se întorsese. Pentru că nu voise. Cu fiecare zi durerea din suflet îi creștea și mai mult. Știuse, sau aproape știuse, că se va termina din cauza lui. Dar amărăciunea tot o mai tortura, lăsându-i goluri mari de amorțeală, până aproape nu mai putea să suporte.

Aproape că nu mai simțea nicio satisfacție în faptul că odată ce bijuteriile coroanei s-au aflat în mâinile moștenitoarei de drept, masele de oameni din Peraco au sprijinit-o total, iar armata, practic, s-a răsculat și l-a părăsit pe Florian.

Acum, el era cel care plecase în exil, iar Julia revenise în Peraco. Stătuse acolo aproape două săptămâni. Emily îl văzuse, de fapt, pe Alex la televizor, așa că știa că este bine. Dar el n-o sunase. Nici nu-i scrisese. Nu dăduse niciun semn de viață. Ea jurase că atunci când el o va părăsi, să accepte asta, pur și simplu.

Pe când privea fețele întrebătoare ale elevilor săi i se puse un nod în gât. Îi era imposibil să accepte. Nu va putea face asta, niciodată.

— Mai spuneți-ne o dată, povestea, domnișoară Cooper, strigă Danny Pulaski, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Da! Spuneți-ne! Vă rooog! continuă clasa întreagă, într-un

amestec de glasuri.

Emily își dădu seama că se lăsase furată de gânduri, așa cum le povestise de mai multe ori elevilor ei visători. Cel puțin visele lor era probabil mult mai plăcute.

Adoptă ținuta ei de profesoară severă.

— Vi s-a cerut să încercați să scrieți **k**, în pătratul de jos. N-ați terminat încă pagina.

Hârțiile se agitau frenetic în aer. Își privi elevii dornici să asculte și le povesti în continuare:

— Ei, copii! O.K., dacă ați terminat de scris... Se strâmbă. Toată lumea se strâmbă la ea.

— ... am să vă spun povestea din nou. Oftă. Nu se mai plictisesc de ea. O povestise în versiunea pentru maturi în cancelarie. Alex avusese dreptate; nu se putuse abține să n-o spună. Colegii ei erau mult mai sceptici.

Își trase scaunul de la catedră și se așează pe un covoraș, în fața clasei. Copiii se năpustiră de la locurile lor să se așeze în jurul ei, jos pe covor, în stil indian.

Și începu:

— A fost odată o doamnă, cu numele de Emily, care avea grijă de pisici, învăța douăzeci de copii de grădiniță, foarte cuminiți, și care ajuta mămicile mânjilor să-și aducă pe lume copiii...

— Era și cu sânge? întrebă Richard Harper, exact când a găsit momentul. Părinții lui cu idei moderne, înregistraseră pe casetă nașterea fratelui mai mic și Richard o vizionase de nouă ori. Emily scutură din cap.

— Foarte puțin.

— Oh. Se arată dezamăgit. Ea credea că întrebând de fiecare dată, copilul spera s-o prindă la un moment dat.

— Ea a întâlnit un prinț, adăugă Emily, întorcându-se la poveste. El era un prinț ciudat, nu ca alții...

— Cred că ar trebui să mă supăr, veni dinspre ușă, o voce adâncă de bărbat.

Emily își ridică privirea și simți că inima-i stă gata să explodeze de fericire. În ușă se afla Alex, în carne și oase, zâmbindu-i.

— Alex, șopti ea. Pentru o secundă, încăperea se înceteșă, apoi

se contura iarăși luminoasă și strălucitoare. El o umplea toată. Sări din locul său și alergă spre el, împiedicându-se de copiii care țipau și chicoteau încântați. El o întâmpină la jumătatea drumului și o luă în brațe, sărutând-o, încât ea uită de toate.

— O, Doamne, Alex. O, doamne, Alex. Îi șoptea numele mereu, sărutându-l frenetic.

Credeam că n-o să mai vii. Credeam că nu mă mai vrei.

— Eu am crezut că tu nu mă mai dorești. N-ai venit la aeroport.

— N-am știut, n-am știut.

— Nu te-au sunat?

— Nu. Ea-l îmbrățișa și mai strâns, fără să-i pese de mesajele neprimite.

— Ăsta este prințul? Îl auzi pe un băiat că întreabă.

— Nu arată ca un prinț, spuse o fată.

— Da, unde-i este coroana?

— Poate că are sângele albastru. Ce-ar fi să-i tăiem ca să vedem?

Emily începu să râdă. Se întoarse spre ei.

— N-ai nicio șansă, Richard. Și da, acesta este prințul. Și nu, nu poartă coroană...

— Domnișoara Cooper nu mă lasă, spuse Alex. El o luă din nou în brațe.

Emily scânci și se agăță de umerii lui. El o privi drept în ochi.

— Dar, oricum, cred că am s-o fac prințesa Emily.

— Aaa! aclamară copiii și se adunară în jurul lor.

— Ești sigur? Țipă ea peste larma copiilor.

— Foarte. El îi zâmbi și o sărută ușor, blând, cu o gură atât de plăcută, încât ea crezu că-și dă suflarea. Se agăță de el.

— Va trebui să schimb sfârșitul poveștii.

— Am un sfârșit mai bun. Și se ținu de cuvânt.

EPILOG

— Mă simt ca o impotoare, spuse Emily.

Alex o măsură cu privirea pe nevasta lui cu plăcerea nespusă a noului soț. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, fără umeri. Ea-i spunea materialului „crepe-de-șic” și avea dreptate. Bustul rochiei se lipea de formele generoase ale pieptului ei, adâncindu-se în mijloc, până la

stern. Era brodat cu auriu, la fel ca tivul. Rochia se mula strâns pe trupul ei. Poate puțin prea strâns ca să-i liniștească lui sentimentul de posesiune, dar trebuia să admită că arăta amețitor.

Ca o prințesă autentică la balul încoronării din Peraco.

Sala imensă de bal era plină cu prințese și prinți și mulți alți demnitari. O ultimă estimare ajunsese până la peste cinci sute de oaspeți. Niciuna, însă, nu era așa frumoasă ca Emily. Și designerul toaletei sale îi promisesse că bustul o să-i stea fix. Emily propusese să întrebuințeze Super Glue ca să-i lipească.

— Ești perfectă, declară el. O atrase aproape, rotind-o pe pardoseala de marmură, în acordurile unui vals.

— Prințesa Emily, nu prea sună bine, spuse ea.

— Nu e mai rău decât al mamei mele, prințesa Phyllis. Adevărul este, Emily, că ai calitățile unei soții programate la computer. Crezi că te poți obișnui cu gândul ăsta?

— Absolut. Eu te iubesc pe tine, nu titlul.

— M-ai dat gata, îi șopti el la ureche. Valsul s-a terminat și ei au început să-i caute pe Stanni și Tuno, pe care Julia l-a „rechemat” ca majordom. Stanni își păstrase calmul lui, cu o alură rece, în timp ce bătrânul arăta agitat și mulțumit.

— Am reușit până la urmă, nu-i așa? întrebă Tuno, îmbrăcat tot în uniformă de palat.

— Da, am reușit. Alex se mișca pe călcâie, agitându-și cozile fracului său ultraprotocolar. Nu-i plăcea să recunoască că Tuno avusese dreptate în ceea ce-l privea pe el și devoțiunea lui familială, dar așa era...

— Ce mai face Blanche? întrebă Emily. Și pisoii?

— Năzbâtii. Au jupuit toată mobila. Îi amenință cu degetul. Dacă mă gândesc la noaptea aceea, când m-ați părăsit toți, când tâmpiții ăia ai unchiului tău au intrat peste drum, greșind casa și eu a trebuit să stau pe loc pentru că se nășteau șapte pisoii, aproape că-mi doresc să fi fost arestat decât să trebuiască să mă îndeletnicesc cu ăia mici. Se opri. Bart Simsons!

— L-ai învățat măcar ceva? o întrebă Alex pe soția lui. Emily îi surâse doar.

Tuno agăță un bărbat, îmbrăcat la fel ca el, care era în trecere.

Bărbatul era scund de statură, iar privirile-i agere scotoceau încăperea de jur-împrejur.

— Domnișoară Emily, spuse Tuno, iată pe cineva pe care trebuie să-i cunoști. El este Pieter, omul care a recuperat bijuteriile coroanei, scoțându-le din palat.

Pieter, Înălțimea Sa, Prințesa Emily.

— Oh, exclamă Emily, apoi îi întinse mâna, zâmbindu-i cu căldură. Ai fost incredibil de curajos, Pieter, și ți-ai salvat țara. El zâmbi cu timiditate.

— Vă mulțumesc, înălțimea Voastră. Am fost... onorat să fac ceea ce era de datoria mea să fac.

— Ai făcut bine, îi spuse Alex, fără să-i copleșească cu vorbe, deoarece i se părea nepotrivit. O lăasă pe Emily s-o facă.

— Atențiune! Vocea prințesei moștenitoare a tronului, Julia, răsună peste mulțime.

Toată lumea se întoarse spre estrada orchestrei, unde se urcase Julia, strălucitoare în rochia ei albă, cu coroana deasupra părului cenușiu.

— Suntem bucuroși să fim din nou acasă, să redăm țara aceasta poporului său. Toți ați fost curajoși și noi vă adresăm mulțumirile noastre pentru strădania voastră de a păstra constituția din Peraco. Le suntem recunoscători acelor din familia regală care n-au pregetat să-și riște chiar și viața pentru noi...

Emily atinse medalionul Ordinului Stelei, ce atârna pe eșarfa în diagonală, de pe pieptul lui Alex. El îi acoperi mâna cu a sa. Mătușa sa îi conferise cea mai înaltă medalie onorifică pentru serviciul făcut de el de a-i aduce bijuteriile coroanei și de a se întoarce în țară să organizeze rebeliunea. El nu se îndoise niciodată că Emily n-ar fi cu gândul alături de el, în tot acest timp, în ciuda faptului că-i separa jumătate de lume. Era mândru că venise după ea fără să aibă vreo urmă de regret.

— Am dat multe distincții și mai avem și altele de conferit, continuă Julia, zâmbind. Cu toate acestea, acum suntem bucuroși să-i acordăm celui mai nou membru al familiei, lui Emily, prințesa de Kiros, titlul de contesă, ca semn de recunoaștere a serviciului său neprețuit adus coroanei. Emily, vino aici, copilă.

Emily rămăsese încremenită, uitându-se cum Julia îi făcea semn să înainteze.

Alex o înghionti ușor.

— Să nu lași niciodată o prințesă moștenitoare să aștepte.

— Ai dreptate. Alex o însoți pe soția lui spre podium și privi cu mândrie cum Julia o onora cu acest titlu. Ridicând-o în rândul nobililor, Julia își dădea acordul său regal la căsătorie. Când se termină, Alex o conduse într-o parte pe Emily și-i făcu cu ochiul. „Peracanzarea” lui Emily, era acum completă.

— Crezi că mai suporti să fii căsătorită cu un anost programator de computere, acum că ești o contesă? Ea se sprijini de el și-l sărută timidă.

— Veșnic. Te iubesc. O privi și imagini din trecut îi reveniră în minte. Emily râzând.

Emily sfidătoare, Emily sinceră și „inocentă”. Emily furioasă. Emily blândă și iubitoare. Și mai erau multe altele și toate constituiau fațete infinite ale lui Emily.

— Te iubesc, îi șopti el, sărutând-o pe tâmplă.

— Și acum am dori să-i onorăm și pe apărătorii noștri personali, spuse Julia, întrerupându-le momentul de intimitate. Cei patru din lupi veniră în salturi de pe terasă, lipăind și târându-se cu labelle pe pardoseala de marmură. Săreau pe oaspeți, agățându-se de hainele lor.

— Copilașii mei, îi alintă Julia, chemându-i la ea. Mama voastră are să vă dea niște oase. Aparatele de fotografiat se porniră, într-o lumină strălucitoare de flash-uri, immortalizând momentul pentru posteritate... și pentru pagina întâi a ziarelor din toată lumea. Alex se uită cu groază la Emily.

— Ești doar un om obișnuit, îi spuse ea cu siguranță.

— Ești sigură de ce spui?

— Absolut. Îl sărută pe obraz. Altfel n-aș fi îndrăznit.

SFÂRȘIT